Scormonind durerea...

Peregrinări prin spitalele bucureștene

Un capitol pe care curiozitatea reportericească nu l-a sondat prea des: vizitarea unui spital bucureștean.

Și aceasta, poate pentrucă un asemenea edificiu nu atrage, îndeajuns, atențiunea unui ochiu observator, în căutare după senzațional și actual.

Un spital reprezintă, de obiceiu, în închipuirea trecătorului, miros de iodoform și pansamente punctate cu sânge, gemete cari luptă cu indiferența tăioasă a scalpelului.

Un refugiu pentru toți năpăstuiții societății pentru păcătoșii ori declasații purtători ai unui stigmat incurabil.

Cu acest sentiment de spaimă și desgust, trec pașii pietonului prin fața incintelor cari cuprind, în sânul lor, halate, bolnavi și regulamente de castă.

Și totuși, spitalul este un **intermezzo,** care... asanează existența individului, un refugiu unde organismul, măcinat de naivitate și, uneori, **chiar** de microbi, se cârpește mai mult sau mai puțin temeinic, spre a fi pus din nou în circulație, — un episod de purgatoriu care dă prețuire de aur mizeriei de toate zilele, însă... în afara zidurilor clinicei.

Vă înfățișez, astăzi, un spital din Capitală: cel mai mare și mai... cochet. Spitalul «Colțea». Este o vastă cetățuie, strălucitoare în crême-ul zugrăvelii înoite, de puterea evocatoare a unui trecut istoric, pe care o nesimțire profund oficială l-a curmat, gratuit și brutal (este vorba de dărâmarea vestitului turn al Colței), de mantia de nea care învăluie bisericuța cenușie și sfioasă... colecția frumoasă de copaci și pomi (parfumați și gravi din primăvară până în iarnă) și grilajurile zidurilor severe.

Ora 9 dimineața. Poarta spitalului primește numai medici, automobile și pretexte.

Când dau să intru, mă opresc mustățile portarului, cari alcătuiesc întreaga lui personalitate ținându-i loc și de vorbă și de politețe.

— Sunt bolnav...

— ? (Mustața dreaptă a făcut un arc de 45 grade, ceeace vrea să însemne: «Ce ai?»

Situația e stupidă. Dacă într'o secundă n'am reușit să numesc o boală oarecare, sunt iremediabil compromis în fața acestei mărețe perechi de mustăți, care mă vor învălui necruțător în disprețul lor suveran, făcând un perfect unghiu drept, în poziție verticală. Mă trec nădușelile. Ce boală să numesc? Trebuie găsită una, potrivită cu vârsta și cu felul cum mi-am făcut apariția imprudentă în poartă.

O vagă amintire medicală îmi șoptește un diminutiv. Apendicită, adenită, conjunctivitiă, artrită (brrrr!). Vai! secunda a trecut. Trebuie să mă hotărăsc.

— Mă doare... la rinichi.

Mustățile fac mai multe circumvoluțiuni cari-mi indică direcțiunea spre care trebuie să mă îndrept.

Fac înconjurul întregului spital și intru pe altă poartă, străbat fumul coșului dela calorifer, bucătărie și baie, până ce ajung într'o curticică dominată de un copac imens (soc, după câte s'ar părea).

O sală de așteptare. Vre-o douăzeci și cinci de inși așteaptă pe bănchete și scaune de metal.

In momentul în care bolnavii au trecut de poarta spitalului, au pierdut orice contact cu viața de afară, devenind o serie de tipuri, cu chipul din cale afară de comprimat și gălbejit, purtându-și oboseala trupului într'un mod înspăimântător de *bolnăvicios,* și cari trăiesc, timp de două ore, cât durează așteptarea pentru «consultație», o viață nouă, cu o funcționare specială a organelor, cu un vocabular anumit, de circumstanță și o stare sufletească diferită.

Axa universului nu se mai sprijină decât pe coci, spasme, bube (uuf!) abcese și derivate în *ilă.*

Lângă mine șade un tânăr cu obrazul consumat de suferință. Ține, deschisă, o carte: *Manual de Drept Civil* (anul II), curs rezumat pentru salvarea eventuală a examenului.

Mai departe, un bătrân se vaicără ascuțit și spune că e pensionar la poștă.

Un al treilea, frac negru și bocanci ciuruiți, cu un teanc de ziare vechi la subsioară, își expune cele trei clase de gimnaziu, pe cari afirmă că le-a absolvit. *Ante, apud, ad, adversus circum citra, cis.* Conjugarea perifrastică activă și pasivă, verbe deponente și semideponente și îl cheamă Dumitrescu.

E un pasionat al spitalelor.

Le vizitează, zilnic, pe toate, face... anticameră ore întregi și ajuns în fața medicilor, își expune diversele boli: coșuri, furuncule, tăieturi, dureri de cap. Recită propozițiile latinești cu acuzativul și cere să fie tratat. Medicii îl cunosc de ani de zile și îi aplică tratamentul adecuat. Dumitrescu e, însă, incorigibil.

In fiecare zi, descoperă pe superbul său trup, simptome noui, pe cari le expune cu o logică clasică și cere, apoi, medicamente. Buzunarele fracului revarsă fiole, capsule, pomezi, vată, injectoare ruginite.

Dar, iată, s'a deschis ușa clinicii. Ne aflăm, am uitat să vă spun, la *Căile urinare.* Iertați-mi acest început, poate disgrațios. Am fost adus aici fără voie, forțat de stângăcia mea de a născoci o boală. Dar vă asigur că aspectele de suferință sunt tot atât de crispante și de — să-mi ierte bolnavii termenul — comice, cași la alte clinici, mai nobile.

Și apoi, vă rog să credeți, nu există clinici distinse și clinici vulgare. Peste tot se întâlnește aceiași gamă de naivități, de ceremonial și de mizerie. Ingăduiți-mi deci, să încep cu clinica spre care m'au îndreptat lipsa mea de inventivitate și mai ales mustățile portarului.

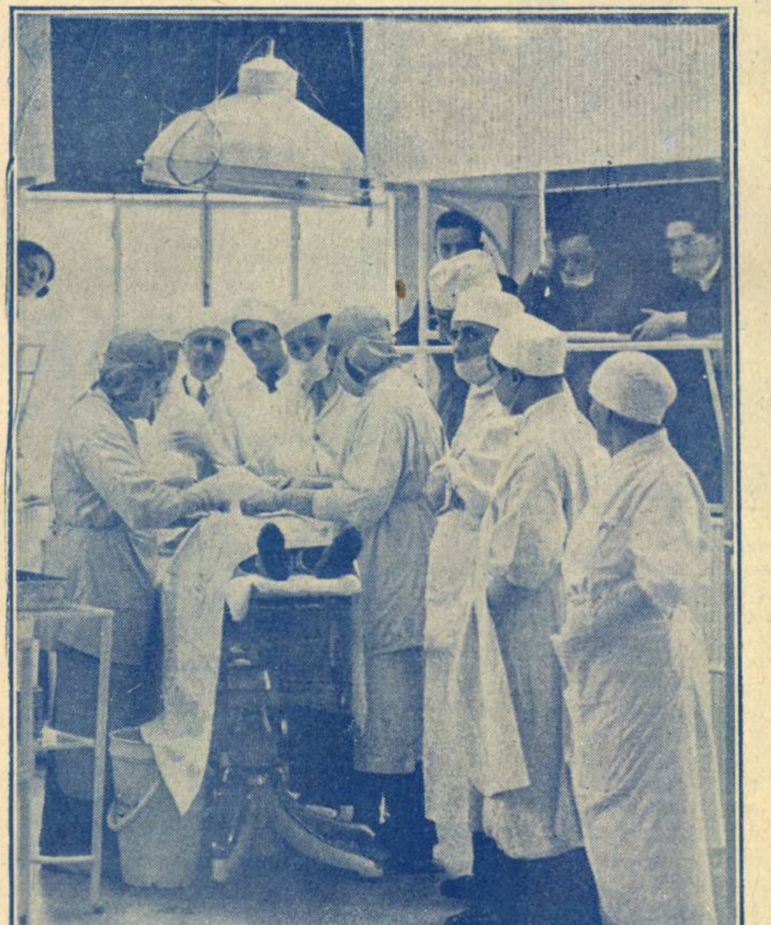

Ceasul hotărîtor: scalpelul profesorului luptă cu revolta organelor și le impune voința lui nestrămutată. Nu se știe dacă va învinge.

*

Suntem în fața medicului care înscrie bolnavii. De acum începe un alt capitol.

Un singur doctor, tânăr, oacheș și plin de vervă este contabilul zilnic al întregii galerii de tipuri ce se perindă printre mânușile sale de cauciuc, îndeplinind, zilnic, funcția de «waacum-cleaner» microbian, dar mai ales moral pentru toți năpăstuiții cocilor siniștri.

Inaintea mea sunt cincisprezece bolnavi cari se perindă prin fața mesei de consultație. Cei mai mulți sunt clienți vechi, cu tare fără sfârșit, cărora sondele le dă o salvare trecătoare, pentru continuarea bunei mine,... afară din spital, pe stradă, la slujbă, acasă, în localuri.

In momentul în care ajung în fața medicului, fiecare capătă o expresie atât de plângătoare, o atitudine atât de încordată, încât ai impresia că îi apasă tot universul, cu întreg samarul său de tragedii, tristeți și cruzimi.

E o afișare grotescă a durerii, pornită dintr'un sentiment de voluptate, poate, profund și dureros omenească, dar mai ales din dorința de a impresiona, de a stoarce câte-va priviri de milă, de compătimire din partea semenilor.

Un moșneag chel și cu ochelari atârnați, după urechi, cu sfoară, geme intensiv.

La fiecare cinci minute, face o mătanie se sbate, picioarele îi tremură și buzele se mișcă, dureros.

Când vede că nimeni nu se uită la dânsul, mai ales că nici medicul nu l-a băgat în seamă, se reface un moment, apoi își reia tânguirea.

Dar, iată-l ajuns la consultație.

— Ce-i moșulică?

— Mă doaaree!

— Serios? Cum vine asta?

— Domnule doooctor. Mă doaree... Vai cum mă doare!

— Lasă pantalonii jos.

Lumea se amuză. Bătrânul e dezolat. Strângându-și bretelele, nu se poate hotărî la indecența ce i s'a cerut.

— Domnule doctor, nu pot!...

Doctorul schițează un zâmbet discret, și pacientul s'a decis.

— Va să zică din ăștia îmi ești. Nu ți-e rușine, la vârsta d-tale... Câți ani ai!

— 69!

— Și... Dar de unde ai luat boala?

— Vai, domnule doctor. Ne-

(Urmează în pag. următoare)

vastă-mea, bătu-o-ar focu' s'o bată, căci numai ea e de vină. De ani de zile nu mai vrea să ştie de mine. Nu mă mai lasă să mă apropii de ea. Şi...

Ochelarii exprimă o tragedie imensă.

— Apoi ?

— ...Am o pretină. Vădană, de altfel. S'a purtat totdeauna frumos cu mine. Ticăloasa însă mă înşela cu un altul. Domnule doctor, mă doare... Nu, nu puneţi mâna. Domnu' doctor, daţi-mi drumu ! Auu ! Domnule doctor, ce-s eu de vină, dacă... Domnule doctor, n'am să mai fac niciodată.

Unul redat vieţii: eliberat, cu organismul cârpit, cetăţeanul reia cu grijă, contactul cu lumea din afară: fiecare treaptă ce o coboară înseamnă un pas de recucerire a vieţii sale proprii, libere şi cu tabieturi...

— Taci moşule, că nu te cred.

— Zău, domnule doctor, că nu mai fac. Lua-o-ar dracu' de putoare.

Bătrânul, pensionar la Poştă, proprietar de casă, compromis în toată mahalaua de tovarăşa lui de viaţă, care-l arată cu degetul pe uliţi şi-l încarcă de ocări, scoate încă trei gemete, dar ieşit afară, şi-a refăcut poziţia pălăriei tocite de pâslă, şi-a îndreptat ţinuta şi porneşte după... cuceriri. Il urmăresc dela fereastră. Flirtează cu o soră de caritate.

Incă două minute şi strada şi-l revendică printre cei mai străluciţi pietoni.

Cocii şi durerea îşi continuă perindarea prin faţa aceloraşi sobre, neîndurate mânuşi de cauciuc. Ele scrutează inflamaţiile, infecţiile, junghiurile atroce cari svârcolesc organismul în suferinţi de neînchipuit.

Sunt mai multe categorii de pacienţi cari îşi supun suferinţele mânuşilor medicului.

Cei dintâiu, juneţe de 15—21 ani. Clientela cea mai numeroasă, cea mai simpatică, cea mai diversă.

Iată pe un licean, căruia îi apar abia tuleiele. Când a intrat înăuntru şi-a desprins din... ace, numărul matricolar depe tunică.

Doctorul nu-l va mai trata autoritar, ca pe un şcolar oarecare. Când e întrebat ce vârstă are, răspunde energic :

— 19 !

Deşi perspicacitatea mânuşilor ştie că are de-a face cu un exemplar 16 pur.

Iată pe un altul: 17 ani, ucenic, sfios, înfricoşat de accidentul îngrozitor care-i turbură tinereţea.

Se pot găsi cinci-şease tipuri reprezentând câte o vârstă din aceşti ani de superbă imprudenţă, de uşuratică naivitate şi grotesc.

E o pildă frumoasă de tinereţe, veselia cu care lumea aceasta de 15—20 ani suportă chinurile exaltării ei de o clipă, şi care, cu câţi-va paşi mai departe, se traduce prin răni oribile şi cele mai multe, incurabile.

Sunt cei mai puţin de 30 ani şi câţi-va peste această vârstă, cari formează clienţii de lungă durată ai clinicilor. Medicii le sfârtică lăuntrul, le exasperează nervii şi în foarte rare cazuri, le dau certificate de... liberă circulaţie în viaţa de toate zilele.

In sfârşit, a treia categorie de pacienţi o alcătuiesc bătrânii (40—50—65 ani) cari, în buchetul lor de gută, arterio-scleroză, piatră la ficat diabet, au şi floarea înfiorătoare a urmărilor vechilor boli din tinereţe.

E un spectacol sfâşietor acela de a vedea aceste trupuri obese, cari abia îşi pot urca, gâfâind, cărnurile lor îngreunate de lăcomii alimentare pe masa de consultaţie, pentru a primi paliativul dilataţiilor şi al încurajărilor medicului.

Exuberanţele lor din urmă cu câte-va decenii le apar într'o lumină opacă, fantasmagorică, înspăimântătoare.

Pe nesimţite, salonul s'a golit. Am rămas singurul... bolnav.

— D-ta ?

— Imi permiteţi, d-le doctor, să mă prezint...

— Aha ! eşti gazetar !

— !

— Cu ce te pot servi !

— Cu ce puteţi servi un reporter ?

Doctorul a înţeles pe dată scopul vizitei mele. Nu era vorba de o indiscreţie gazetărească ci de desvăluirea unei porţiuni de umanitate chinuită blestemată de microb, aşezată între două lumi: prima, raportându-se la o epocă în care individul, perfect sănătos dispreţuia orice măsură de prevedere, — cealaltă, amânată pentru restul zilelor, cu speranţa nesigură a unei bunestări de cârpeală şi artificiu.

— Când vrei să vizitezi clinica ?

— Când credeţi că e «mai interesant»...

Adjectiv pe care doctorul nu-l percepe îndeajuns. Pe sub ochii lui trec zilnic atâtea mizerii şi atâţia sinistraţi, încât nu mai are timp să chibzuiască ce figură are un pitoresc mai evident, ori un samar de durere mai împovorător. Inaintea lui toate suferinţele sunt egale, dacă nu ca intensitate, cel puţin ca... provenienţă.

— Vin'o diseară. Vom petrece câte-va ceasuri într'un salon.

— La revedere.

...Ora opt. Prezenţa medicului-şef îi stinghereşte o clipă pe bolnavi cărora li se serveşte fiecăruia în patul său, cina de seară. Supă, o bucată de carne trei felii de pâine. Sunt douăzeci şi opt de paturi, dintre cari şaptesprezece ocupate.

Lumina electrică se pierde într'o mulţime de umbre, tăiate de alinierea fiecărui pat. Chipurile sunt, cele mai multe, cadaverice. Mâinile duc ostenite, lingura la gură, reuşesc să facă acest efort de câte-va ori, dar cad apoi neputincioase, pe cuvertură. N'au putere să mănânce. E interesant de observat contrastul între înfrigurarea cu care e întâmpinat căruciorul, învăluit în fumul gălbui al supei, care soseşte din anticameră până în mijlocul salonului şi desnădejdea cu care se primeşte porţia de mâncare. Cei câţiva mai zdraveni se reped la coşul cu pâine, taie feliile, împart farfuriile pe tabla fiecărei noptiere.

— Ţăţico, lu' 21 nu i-ai dat lingură.

— Ascultă ţăţico mai vrei să-mi dai o felie de pâine ?

— Hoho ! Ce atâta mâncare. Vezi că-ţi face rău.

Viteazul îi priveşte pe vecinii de pat cu semeţie, mândru de rezistenţa lui stomacală.

Trec cinci minute. Toată lumea a mâncat şi băut.

— Cine mai vrea supă ?

Tăcere. Tinerii glumesc pe seama sorei de caritate că fusese înainte atât de sgârcită.

— Cine mai vrea carne ?

— Eu... Eu... Eu...

— Nuu se poate... Domnu' doctor ţi-a spus că n'ai voie. Iţi strică la rinichi. Trebuie să ţii regim.

In cele din urmă «ţăţica» se îndură de câţi-va ahtiaţi şi le împarte câte un rest de carne.

Un nou uruit de rotiţe pe cimentul cenuşiu al sălii şi apoi nu se mai aud decât câte-va uşi ce se deschid şi se închid sgomotos.

In capătul sălii, unde m'am refugiat, vine un vuiet surd de şoapte, de conversaţii mai accentuate, un miros înecăcios de cloroform şi unsori.

Fotograful care a scrutat încă din timpul zilei aspectele cele mai sugestive şi plastice, prinde şi de astădată câteva instantanee caracteristice.

(Ar fi să ieşim din cadrul acestor însemnări istorisind peripeţiile dobândirii câtorva fotografii. Trebuie să mulţumim însă inteligentei solicitudini a d-lui profesor dr. Mezincescu, eforul spitalului, care ne-a înlesnit vizita).

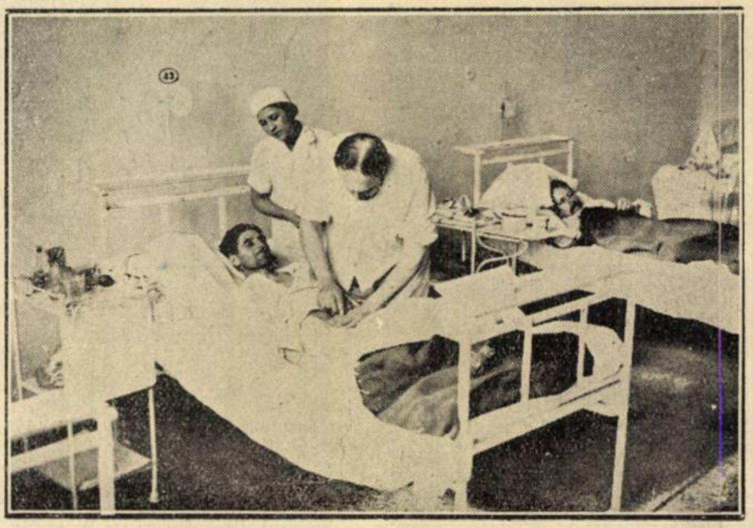

Palparea: unul din elementele hotărîtoare ale diagnosticului.

Nici o vorbă clară nu se poate încă desluşi. Bolnavii se bucură de câte-va momente de libertate (medicul a ieşit să controleze alt salon) şi scot de sub perină câte o ţigară. Ca nişte focuri de artificii isbucnesc rotocoale de fum, alungate pe sub paturi, pentruca să nu le simtă d-na supraveghetoare când va trece prin sală. Nu întârzie mult să-şi facă apariţia. O deschizătură energică de uşă şi în prag apare o femeie negricioasă între două vârste, cu privire săgetătoare şi cu lanț cu chei în mâna dreaptă.

Işi rotește ochii dela un pat la cellalt, doar va surprinde o infracțiune, un gest misterios, o grimasă trădătoare. Degeaba. Dibăcia bolnavilor este neîntrecută. Fiecare nou venit este repede inițiat de tovarășii lui mai vechi asupra felului cum trebuie să se comporte, de cine să se ferească și de cine să abuzeze, cum trebuie să înfrunte privirea d-nei supraveghetoare.

Iată o bolnavă care suferă în fiecare zi o intervenție chirurgicală. Trupul, epuizat de puteri, e o massă inertă, căreia trebuie să-i redea viața un tratament îndelung și trudnic.

— Cine a fumat aci ?

Nimeni nu clintește. E mult de când toate țigările au fost stinse cu apăsarea disperată a degetului gros. Totul s'a petrecut într'o clipită.

— Va să zică, nu vreți să spuneți ?

Fetele încep să se întoarcă, fățarnice, una spre alta. E atâta mirare în expresia tuturor, atâta nevinovăție, încât nici cel mai strașnic detectiv nu ar reuși să descopere.... corpul delict.

Medicul care s'a apropiat din nou de mine, îmi șoptește.

— Aceasta e tot, pentru astăzi. Bolnavii se culcă. Să plecăm.

VIZITA MARE

Am părăsit clinica de urologie, târziu noaptea, cu un sentiment de nespusă comprimare sufletească. Culesesem primul document de umanitate cutreerată de virulența microbilor și hipertrofiată de auto-sugestii, lașitate și poză. Doctorul mă privea mirat de emoția mea de neofit, dar mereu înțelegător îmi spuse la despărțire :

— Vin'o mâine, la «vizita mare».

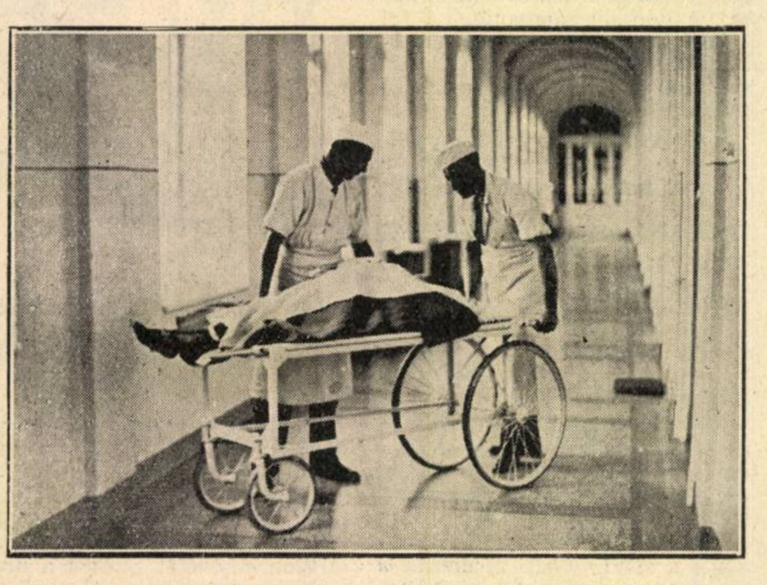

După operație: bolnavul e transportat în patul lui. Trebuie să se facă bine: să așteptăm câteva ceasuri, o zi poate, până ce țesuturile se vor fi refăcut. Fapta taumaturgului se cere răsplătită chiar de Dumnezeu, căci caută să insufle o a doua viață.

*

A doua zi. Spitalul are o trepidație maximă: halatele albe (interni, studenți, surori de caritate oameni de laborator) se amestecă cu gemetele bolnavilor, coșul caloriferului stropește cu pete de funingine albul zidurilor elegante, dar mai mult decât orice element distonant în această frumoasă dimineață de iarnă, fețele livide ale bolnavilor internați, halatele lor pestrițe, ochii lor cufundați într'o toropeală haotică, dau prejmei un aspect de univers difuz, apocaliptic, aevea.

Inlăuntrul spitalului imaginația pietonului se arată insuficientă ca o naivitate falsă și sfioasă, nehotărîtă de a face efortul necesar de înțelegere.

Priveliștea de durere, de **altfel**, de nouă tensiune organică este atât de mare, de complexă, încât tot ce ți-ai închipuit, ca spectator depe stradă despre spital, nu numai că suferă grave desmințiri, dar capătă cu totul altă interpretare logică, altă **insimțire.**

*

Aceeași sală pe care ați văzut'o aseară. Șaptesprezece paturi, șaptesprezece tragedii. Cearșafurile sunt așezate simetric pentru trecerea «marei vizite».

Profesorul intră însoțit de o suită de doctori și asistenți. Primul pat. Bolnavul, nou venit, e o pastă de ceară pe care o examinează ochiul și mănușa marelui savant. Studenții se documentează cu pasiune. Foaia de observație. Antecedentele personale: bolnavul a suferit la vârsta de doi ani de pojar, la 18 ani a avut o gonoree, la 24 o... recidivă.

Antecedente heredo-colaterale : părinții bolnavului, sănătoși tun. Un singur frate, a suferit, acum câțiva ani, de pneumonie și pesimism acut.

Toate aceste indicații sunt amplu desbătute de soborul asistenților, în timp ce profesorul dictează tratamentul.

Bolnavul cerșește cu privirea să i se dăruiască «speranța». Dar medicii au plecat.

...Și o atitudine de cochetărie: în fața fotografului nostru, femeile dintr'un salon, uită de suferința care le țintuește, și-și fac o mină cât mai agreabilă.

Singură infirmiera, admirabilă creatură cu bogata ei experiență, îi spune verdictul:

— Dacă ai să mă asculți, în două săptămâni te faci sănătos.

— Să te audă D-zeu, tățică.

Al doilea pat. Al treilea, toate celelalte. Răni hidoase, ochi disperați, aprinși de dorul de viață, umeziți de atențiunea (științifică) pe care le-o acordă făcătorul de minuni.

Toate suferințele sunt rezolvate de știința profesorului și duse la bun sfârșit de marele devotament al «tățichii» care împrăștie alinarea mâinilor sale savante și neobosite peste revoltele țesuturilor.

*

După trecerea vizitei bolnavii încep să «comenteze».

— Ei ce ți-a spus profesorul (patul No. 13).

— Săptămâna viitoare plec (patul No. 7, vis-a-vis).

— Așa repede?

— Bine, dar stau aici de șease săptămâni. Nevasta îmi scrie că se apropie vremea plugului. Și n'are oameni de muncă.

— Că bine zici. Vine aratul. Nici a mea n'are cu ce tocmi oamenii la câmp.

— Ce mă fac eu aici ! Domnu' profesor i-a spus lu' domnu' secund să-mi dea altă spălătură. Cine știe când oiu scăpa de aici.

Patul vecin ascultă absorbit dialogul acesta, la care ar avea și el de adăugat ceva. Sunt trei țărani din Gorj, Teleorman și Suceava.

Până una alta, învârtesc câte o țigară între degetele lor bătătorite. Dar iată că prin sală trece furtuna aceluiaș lanț de chei și bolnavii își ascund cu măestrie voluptatea, de ochii de lynx ai supraveghetoarei.

*

Nu cunoașteți, poate, cu toții disciplina unei clinici, orânduirea nouă de lucruri căreia un bolnav trebuie să i se supună, spiritul de castă la care se adaptează. Cași o cazarmă, o închisoare, un colegiu, spitalul are legile sale bine determinate de organizare, mentalitatea lui specială, obiceiurile nestrămutate. O mentalitate de obiceiu rigidă, eficace, bineînțeles, din punct de vedere material, ca orice instituție de nivelare a temperamentelor și nevoilor individuale. Apăsătoare însă în momentele când durerea îți dă pace și sufletul găsindu-se singur, se reculege amintindu-și sentimentele cari-i puneau în clocot, trupul înainte de a fi pătruns în această sală nesfârșit de lungă, cenușie, supărător de curată. De jur împrejur, paturi adăpostind suferinți încinse ori potolite, oameni de tot felul pe cari nu-i cunoști decât din gemetele ce le scot noaptea, ori din învălișul lor gălbui de bandaje și izolarea ta, în mijlocul unei după amiezi monotone ori de-alungul unei nopți apăsătoare. In deobște capriciile, chiar cele mai ușoare, pe cari ai vrea să ți le satisfaci, sunt infracțiuni. Libertățile, micile revolte și polemici, — incidente cari trebuiesc reprimate. Pentru armonia orizontală a sălii. Pentru liniștea clinicii. Pentru ordinea întregului spital.

Dar reflecțiile acestea nu au nici un sens, când mai trebuiesc scrutate atâtea priveliști de suferință. Le veți întâlni în însemnările viitoare.

LIVIU ANDREIU

(Foto «Oglinda Lumii», St. Ignat)

Erupţia vulcanilor din Guatemala

Râuri de lavă şi foc. Nori de cenuşe. Se surpă Vezuviul

La 22 Ianuarie au intrat în erupţie vulcanii Fuego, Agua, Acotenengo şi Masatenengo, toţi din Guatemala.

La 28 Ianuarie când dăm aceste rânduri la tipar vulcanii Fuego şi Acotenengo continuă să erupă, dar se vor linişti desigur până în prima săptămână a lui Februarie, când se va şti câte miliarde kilograme de lavă au vărsat aceste supape de siguranţă ale pământului.

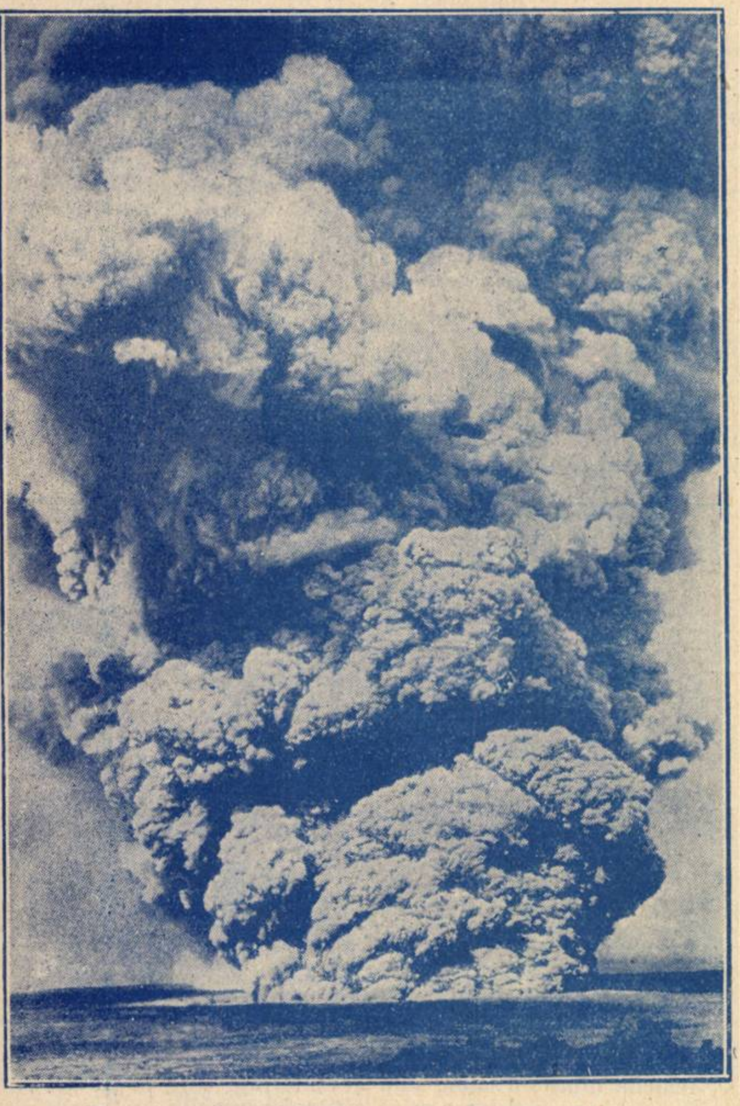

Erupţia vulcanului Kilanea din Oceanul Pacific.

In cele două Americi au loc evenimente atmosferice şi sismice cum nu s'au mai cunoscut niciodată.

La New York, în locul gerului obişnuit de — 30 grade Celsius, ca în alte ierni, s'a înregistrat plus 20 grade în Ianuarie. Publicul şi meteorologii au rămas surprinşi de primăvara începută la Crăciun cu ploi torenţiale descărcări electrice şi furtuni. In urma valului de căldură au înflorit trandafirii în Ianuarie, fapt care nu s'a mai pomenit vreodată la New York. Jocul bizar al Gulf Stream-ului părea a fi în legătură cu o activitate intensă vulcanică. Primăvara americană a fost urmată de cutremure submarine în golful Mexico, la gurile Gulf Stream-ului, apoi a început seria cutremurelor în Peru, Honduras, San Salvador şi Guatemala.

FULGO SAU FUEGO INTRA IN ERUPŢIE

Republica Guatemala, o ţărişoară mică pe coastele Oceanului Pacific, are o poziţie geografică din cele mai rele, fiind situată pe una din cele mai primejdioase zone ale aşa numitului lanţ de foc.

In Guatemala găsim vulcanii Amilpar Sapotiltar, Tajamulko, Quezaltenengo Atitlan, Tulgo sau Fuego, Agua, Acotenengo, Pacarya şi zeci de alte guri de foc. Guatemala este după Java regiunea cea mai vulcanică de pe glob, unele cratere având o forţă de erupţie aproape egală cu a lui Krakatoa.

Fuego, lipit la bază cu Acotenengo a avut nouă erupţii dezastruoase dela 1581 la 1799, iar la a zecea erupţie dela 1852, fluviul de lavă a ajuns până la Pacific. **Fuego e unul din cei mai înalţi vulcani din lume, având 4150 metri dela nivelul oceanului până la crater.**

In urma erupţiei, pădurile din jurul vulcanului au fost distruse de coloanele de flăcări provocate de lavă. Proprietarii fermelor au trebuit să-şi încarce bagajele pe Ford-urile lor şi să pornească la zeci de kilometri depărtare în toiul nopţii, urmăriţi de zgomotele subterane şi de coloanele de flăcări ale vulcanilor, cari dădeau locuitorilor impresia că a sosit sfârşitul pământului.

Au fost zguduite de cutremur localităţile Antigua, Ratsun Ciudad Vieja, Guatemala, Akuakapan, San Salvador ş. a. Cutremurele fiind de natură vulcanică şi nu tectonică, epicentrul trebue să fi fost probabil între conul lui Tulgo şi Oceanul Pacific.

CE SUNT VULCANII?

Vulcanii nu sunt **munţi,** cum cred unii în mod greşit. Sunt şi cratere în plină câmpie şi există vulcani în fundul oceanelor.

E drept există şi munţi vulcanici ca de exemplu **Vezuviul** care are 1223 metri, **Etna** 3274 m., **Fusi Yama** din Japonia 3778 m. şi **Tulgo** din Guatemala 4150 metri, cum am văzut mai sus.

Acum 20 de ani Amundsen înaintând spre Polul Sud a trebuit să-şi deschidă drum peste un vulcan numit **Erebus** înalt de 4054 m. In America de Sud e un vulcan **Cotopaxi** de 6.000 metri.

Inălţimea nu e însă totdeauna un criteriu al forţei; astfel **Krakatoa,** cel mai groaznic vulcan de pe pământ are 817 m. iar în arhipelagul grecesc avem un vulcan. **Santorin,** înalt numai de 128 metri.

Trăsătura caracteristică a acestor supape de siguranţă a pământului nu e înălţimea, ci erupţia.

VULCANII ROMÂNIEI

Sonda din Moreni care a ars doi ani şi jumătate e şi ea un fel de vulcan. Stratul meotic, cuprinzând tubajul schelei No. 160, e în comunicaţie directă cu nesfârşitul rezervor de gaze dinăuntrul pământului. Sonda s'a stins dela sine, precum se ştie, în urma surpărilor la care au contribuit şi procedeele de dinamitare prin al treilea tunel, executate de inginerii americani specialişti în asemenea lucrări.

Şi craterii vulcanilor ar putea fi dinamitaţi şi astupaţi cu spüllung, dar la prima erupţie ar sări în aer conul cu spüllung cu tot. Astfel cu prilejul erupţiei vulcanului **Pelée** din Martinica, un munte întreg a fost zvârlit în aer ca un dop de şampanie. La fel a sărit în aer şi o parte a muntelui Kolardag din Anatolia, în urma unui cutremur de gradul al 10-lea.

In judeţul Buzău avem un vulcan care aruncă pământ, cenuşe şi noroi, dar nu e primejdios.

VULCANI ACTIVI ŞI VULCANI STINŞI

In afară de vulcanii activi care erup din când în când, există şi vulcani stinşi. In ţara noastră avem asemenea vulcani în munţii Hârghitei şi ai Călimanului.

Fabrica de postav din Buhuşi e aşezată în craterul enorm al unui vulcan, stins de peste 1 milion de ani. Bineînţeles în urma cutremurelor dese ce au avut loc în cele 10.000 de veacuri dela stingerea acestui vulcan terenul şi-a schimbat aspectul iniţial, pământul cutându-se după geosinclinalurile faliilor de ruptură. Harta generală geologică a României, alcătuită de d. prof. Voiteşti arată că multe regiuni din judeţele Bacău şi Neamţ cuprind în adâncul subsolului lor straturi de nisip, cenuşe şi bombe vulcanice, de aceia cutremurele în aceste regiuni sunt mai puternice, cum a fost la 1 Noembrie 1929.

Anestin ne spune că numărul vulcanilor stinşi e cu mult mai mare decât al celor în activitate şi apoi nu sunt munţi în care să nu se vadă urme de activitate vulcanică de pe vremuri. Aşa de pildă, se găsesc urme interesante de vulcani stinşi în Pirinei, în Auvergne (Franţa), în Scandinavia şi Scoţia. In epocile apariţiei primilor oameni, sute şi mii de vulcani bubuiau în acelaş timp şi triburile primelor societăţi trebuiau să emigreze dintr'o regiune în alta, la voia întâmplării.

Se crede că oamenii au învăţat dela vulcani să folosească focul. Primele oale de mâncare ale strămoşilor noştri, au fost încălzite în lava fierbinte a vulcanilor. Până la bucătăria electrică au trecut zeci de mii de ani. Iată ce ne mai spun savanţii.

«Numele ce-l poartă vulcanii, arată că erau puşi în legătură cu **Vulcan,** zeul focului. Mitologia punea în pântecul vulcanului Etna, atelierul de fierărie în care lucrau ciclopii sub direcţiunea pocitului zeu Vulcan soţul frumoasei zeiţe Venus.

Erau însă şi oameni care nu voiau să crează în poveştile mitologiei, dovadă e şi legenda cu Empedocle, care s'a aruncat în Etna ca să-i răpească misterul, vulcanul aruncându-i în urmă sandalele.

VULCAN, zeul focului la Romani. Strămoşii noştri credeau că el produce cutremurile şi erupţiile vulcanice

Toate naţiunile barbare şi sălbatice, care locuiau în localităţi vulcanice, au avut superstiţiuni cu privire la vulcani, mai mult, sau mai puţin ciudate şi se ştie multe cazuri, când au făcut sacrificii omeneşti, pentru a linişti furia erupţiunilor.

Aşa se poate cita craterul Masaya, care era în erupţiune, când

(Urmează în pag. 134)

Dreapta: Modernul joc al Ping-Pong-ului (tennis de masă) se practică în plin aer pe terasele Cazinoului din Monte Carlo.

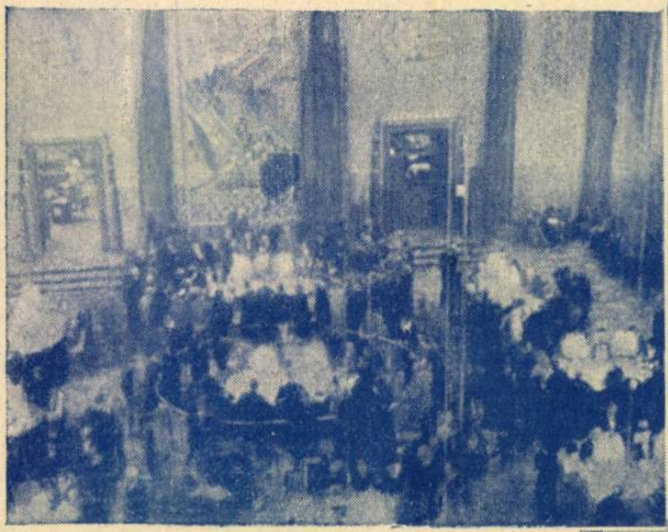

Sala de baccara din noul cazino dela Nissa «Le palais de la **Méditerranée»** unde patimile se agită tumultos, sub un calm aparent.

PLACERILE COASTEI DE AZUR

Stânga: Vizitatorii coastei de Azur, cari vin acolo pentru căldura soarelui şi aerul mediteranean, pot face patinaj şi sky la Benil care se găseşte la 80 kilometri de Nissa.

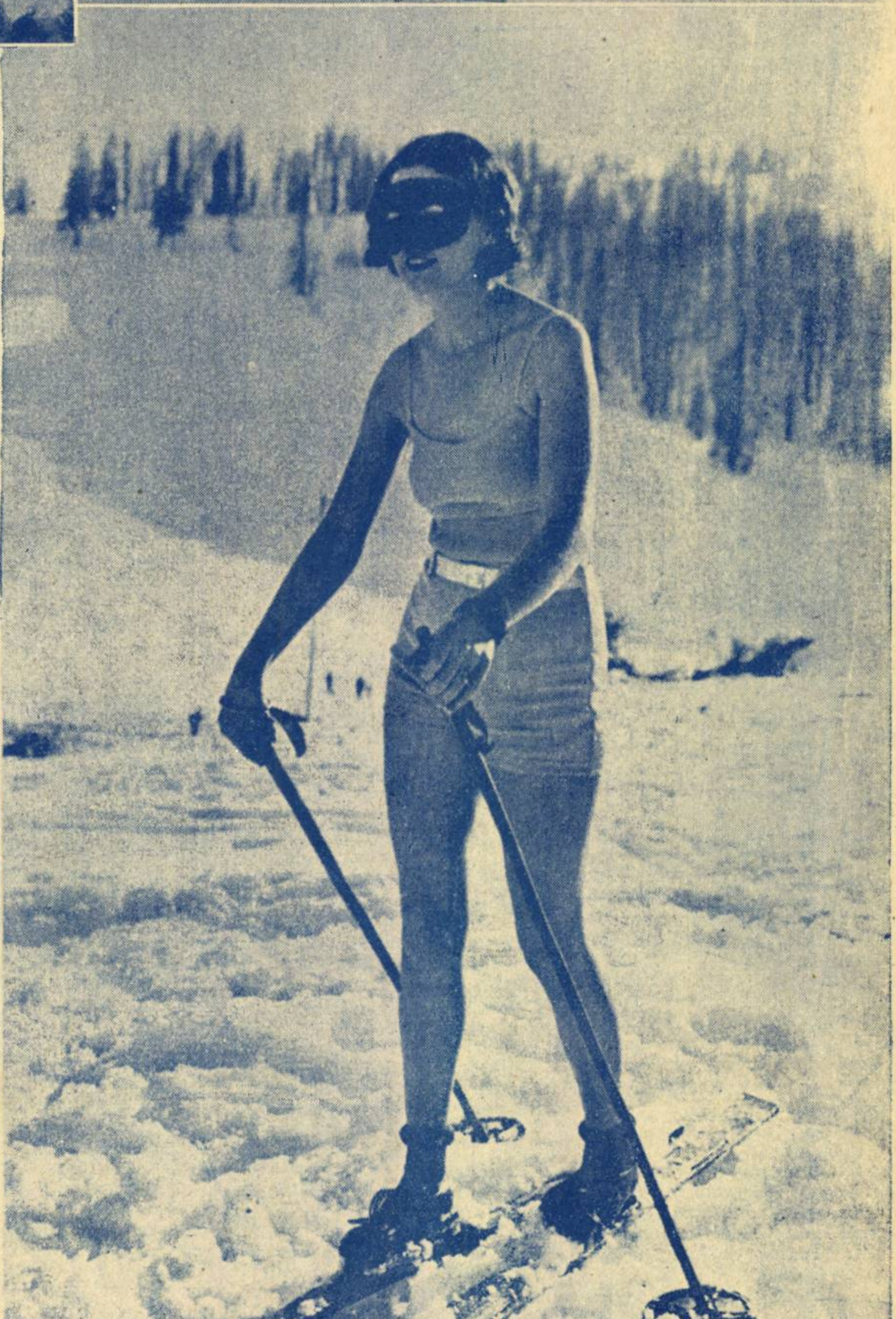

Purtând mască pentru a nu putea fi recunoscută şi în maillot de baie, această frumoasă necunoscută face sky la Benil.

GOANA DUPA AUR

Nuvelă de JACK LONDON

Cântăreţul, un băiat cu faţa albă şi cu privirea voioasă, se apleacă pentru a turna puţină apă în ciaunul unde fierbeau nişte fasole, apoi se ridică şi cu un băţ în mână alungă câinii adunaţi în jurul cutiei cu provizii şi a instalaţiei sale culinare.

Ochii lui albaştri, părul lung de aur şi iuţeala lui robustă îţi făceau plăcere să le priveşti.

Discul palid al lunei, abia răsărite apărea printre şirul alb şi strâns al brazilor îmbrăcaţi în zăpadă cari înconjurau câmpul şi-l izolau de lumea exterioară.

Pe firmamentul clar şi rece, stelele scânteiau în mişcări vii şi ritmice.

Spre Sud-Est, o lumină verzuie, anunţa aurora boreală. In primul plan doi bărbaţi stăteau aşezaţi pe nişte piei de urs cari le serveau drept pat. Sub aceste piei se întindea un strat de crengi de brad, aşezate de-adreptul pe zăpadă.

In spate drept adăpost se înălţa un fel de ecran format dintr'o pânză fixată între doi arbori înclinată cu 45 grade şi care reflecta căldura focului în direcţia pieilor.

Un alt bărbat, aşezat pe o sanie apropiată de jăratec, îşi înoda ghetele.

Spre dreapta, o movilă de pietriş îngheţat indica locul unde lucrau căzniţi cei patru oameni, în căutarea înfrigurată a filonului dătător de bogăţie.

Cântecul popular şvab răsuna, straniu de mişcător sub stelele reci ale Nordului, întristându-i pe oamenii necăjiţi din jurul focului, desorientaţi după oboseala zadarnică din timpul zilei.

O nelinişte obscură şi o nevoie asemănătoare cu foamea le năpădiau inimile transportându-le sufletul spre Sud, peste munţi, spre ţările însorite.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Sigmund, încetează odată spuse unul din ei, pe un ton de mustrare.

Mâinile i se crispau dureros, dar le ascundea în cutele pielei de urs, pe care era întins.

— Şi dece să încetez, Dave Wertz, întrebă Sigmund. Dece n'aşi cânta, dacă aşa îmi spune inima.

— Fiindcă nu trebuie pur şi simplu. Aruncă o privire în jurul tău, gândeşte-te la hrana cu care ne-am otrăvit organele, în timpul ultimelor douăsprezece ani şi la felul cum am trăit, ca nişte fiare.

*

Sigmund, numit şi omul cu părul de aur, examină din nou toată preajma, dela câinii lup cu părul lucios până la norii de aburi, produşi de respiraţia camarazilor săi.

— Dece n'aş fi vesel, la urma urmei? întrebă el râzând. Toate merg bine! Cât despre mâncare...

Apleacă braţul stâng şi îşi mângâie bicepsul drept.

— Şi chiar dacă am trăit şi muncit ca nişte bestii n'am fost plătiţi ca nişte regi? Filonul produce douăzeci de dolari de fiecare blid şi ştim prea bie că-i adânc de opt picioare. E un alt Klondike — suntem singuri — şi Jim Hawes care stă lângă tine, ştie şi el lucrul acesta şi nu se plânge. Dar Hitchcock. Işi coase ghetele ca o femeie bătrână şi aşteaptă ce bruma i-o hărăzi viitorul. Numai tu n'ai răbdare să aştepţi şi să lucrezi pe tăcute până în clipa spălării la primăvară. Atunci, vom fi bogaţi ca regele Cresus. Numai că nu trebuie să-ţi pierzi răbdarea. Vrei să te întorci acasă. Şi eu doresc acelaş lucru: mi-e dor de ţară.

Dar îmi înăbuş durerea, ştiu să aştept, când, în fiecare zi deosebesc aurul în bulgări din blid galben ca untul în putineiu. Tu, ai vrea să-ţi trăeşti comod şi plângi de dorul casei. Aida de! Dece să nu cânt:

La anu, într'o zi frumoasă
Te voiu revedea de veci.
Şi, dacă ai rămas virtuoasă
Nu voiu lăsa să pleci.

Cum voiu isprăvi ici lucrul
Nu voiu zăbovi o clipă..
Şi dacă...
La anu, la secerat,
La tine acasă viu..
Şi dacă..
Când strugurii s'or coace
Nu voiu mai fi aci
Şi dacă...

Câinii sbârliţi şi mârâind se apropiară în cerc de lumina focului.

Sigmund îşi întrerupse cântecul pentru a îndepărta animalele, cu multă osteneală, înjurând şi asvârlind crengi aprinse.

De-odată o siluetă învelită în blănuri apăru în plină lumină. Era o tânără Indiană care se apropie de foc şi, asvârlindu-şi mantaua de piele de căprioară, rămase în picioare în mijlocul oamenilor.

Sigmund şi ceilalţi, întinşi pe pielea de urs, o salutară cu numele de Sipsu precum şi cu familiarul: **Hello!** Hitchcock se dădu de-oparte, spre a-i face loc lângă dânsul, pe sanie.

— Cum merge, Sipsu? o întrebă el, vorbind cu dânsa într'o englezească pocită şi în dialectul **chinook**, stricat. Foamea bântuie mereu, la câmp? Şi doctorul-vrăjitor a aflat dece lipseşte vânatul şi dece au dispărut cerbii din ţinut?

— Nu, lucrurile sunt mereu aceleaşi. Vânat se găseşte foarte puţin şi ne pregătim să mâncăm. Doctorul-vrăjitor a descoperit cauza tuturor relelor noastre şi mâine vrea să aducă jertfe zeilor şi să purifice câmpul.

— Cine este victima desemnată de soartă? Vre-un nou născut sau vre-o fetişcană drăcoasă întreţinută de trib şi de care vreţi să vă desbăraţi?

— Nu aşa a vorbit soarta. Pentru a conjura groaznicul flagel, s'a ales nici mai mult nici mai puţin decât fiica şefului, adică eu: Sipsu.

— La dracu!

Cuvântul veni încet pe buzele lui Hitchcock, apoi isbucni, plin şi sonor, pe un ton ce trăda emoţia şi surpriza.

— Iată pentruce vieţile noastre se despart, a ta de a mea, continuă ea cu calm: de-aceea am venit să ne mai putem privi odată, pentru ultima oară.

Tânăra indiană cobora dintr'o rasă incultă, iar tradiţiile ei, precum şi existenţa sa, erau primitive. Considera viaţa într'un chip stoic, încât, pentru dânsa, sacrificiul uman era în ordinea lucrurilor.

Puterile cari reglează lumina zilei şi întunericul, vântul şi îngheţul, naşterea mugurilor şi moartea frunzelor erau iritate şi voiau să fie potolite. Zeii reclamau sacrificiul.

Doctorul-vrăjitor cunoştea secretele lor şi alegerea ei era infailibilă.

Era şi natural. Moartea loveşte în diferite chipuri; ea nu este, în definitiv, decât manifestarea voinţii de nepătruns a zeilor.

Originile lui Hitchcock erau mai moderne, tradiţiunile sale mai puţin concrete, iar limbajul său mai puţin respectuos. El spuse:

— Nu se poate, Sipsu! Eşti tânără şi în plină bucurie de a trăi. Doctorul vrăjitor e un nebun şi hotărârea lui, nedreaptă. Nu se poate să fii jertfită.

Fata răspunse, surâzând:

— Viaţa nu e dulce şi dintr'o seamă de motive. Mai întâiu, ea a făcut pe unul din noi alb şi pe celălalt roşu, ceeace e nedrept; apoi, după ce îi face pe doi să se întâlnească, îi desparte fără milă. Nu-i putem sta împotrivă.

Zeii au mai fost mâniaţi odată, când fraţii tăi au poposit în câmp. Erau trei albi voinici şi ei au spus, ca şi tine, când au văzut victima: «Jertfa aceasta nu va avea loc». Insă toţi trei pieriră puţin după aceia şi sacrificiul tot se săvârşise.

Hitchcock dădu din cap, în semn că înţelese apoi, întorcându-se pe jumătate, ridică glasul:

— Ascultaţi, tovarăşi! Pe câmp se pregăteşte o crimă odioasă. Vor să o ucidă pe Sipsu. Ce spuneţi de asta?

Wertz şi Hawes se priviră unul în ochii altuia, scrâşnind din dinţi.

Sigmund plecă, încet, capul şi mângâie câinele ciobănesc pe care-l ţinea între genunchi. Il luase pe Shep cu dânsul şi era nedespărţit de devotatul animal. De fapt, tânăra fată spre care se îndreptau toate gândurile sale, şi a cărei fotografie o purta într'un medalion pe piept îndemnându-l să cânte, îi dăruise câinele în acelaş timp cu binecuvântarea ei, în momentul despărţirii, înaintea plecării spre Nord.

— Ce spuneţi de asta? repetă Hitchcock.

— Se poate ca lucrurile să nu fie atât de serioase, răspunse Hawes, după o clipă de deliberare. Nu e vorba, desigur, decât de închipuirea femeii.

— Nu e vorba de asta, acum! Hitchcock simţi cum îl năpădeşte căldura mâniei, în faţa evidentei lor rele credinţe.

— Chestiunea este să se ştie dacă îi vom lăsa liberi să omoare fata, în cazul când ce spune ea e adevărat. Ce vom hotărî?

— Nu văd nici un motiv ca să intervenim, reluă Wertz. Aşa e felul de manifestare al acestor oameni, aşa cere religia lor şi asta nu ne priveşte. Singura noastră grijă, este să adunăm praful de apă şi să ieşim cât mai iute din ţinutul acesta, părăsit de Dumnezeu. El nu poate fi locuit decât de fiare. Şi ce sunt diavolii ăştia negri dacă nu fiare? De altfel, am risca o aventură fatală, dacă ne-am amesteca.

— Asta e şi părerea mea, aprobă Hawes.

— Iată-ne pe toţi patru, la trei sute de mile depărtare de Jukon şi de un alb. Ce putem noi risca împotriva a cincizeci de Indieni? Dacă nu vrem să trăim în bună înţelegere cu dânşii, nu ne rămâne decât să ştergem putina.

Dacă preferăm să ne batem, suntem nimiciţi dinainte. Nu-i păcat acum când am dat peste filon? Eu unul vreau să rămân.

— Eu, **idem** întări Wertz.

Hitchcock se întoarse cu un gest de nerăbdare spre Sigmund, care fredona.

Când strugurii s'or coace
Eu nu voiu mai fi aici.

— Ei bine! iată ce cred eu, Hitchcock, spuse el însfârşit. Faţă de şeasezeci de bărbaţi cari au hotărît să o omoare pe Sipsu, noi nu putem face nimic. Un singur asalt şi suntem măturaţi din acest loc. Şi la ce ne-ar sluji? De ucis, tot o vor ucide pe fata aceasta. Nu e deloc prudent să ne împotrivim obiceiurilor unui popor, afară doar când am avea forţa necesară s'o facem.

— Dar suntem în putere! întrerupse Hitchcock. Patru albi fac cât o sută de Piei Roşii. Nu te gândeşti la tânăra fată!

Sigmund îşi mângâie câinele cu un aer gânditor.

(Sfârşitul în numărul viitor)

A apărut:

LUDWIG LEWISOHN

ISRAELE INCOTRO?

ROMAN

TRADUCERE DE

EMANUEL CIOMAC

Această lucrare pasionantă, care a avut un enorm răsunet, atât în Statele Unite, cât şi în Franţa, unde a fost tradusă, sub titlul «Israël où vas tu?» ar avea aproape caracterul unei auto-biografii. Ca şi autorul, eroul principal aparţine unei familii de emigranţi evrei din Germania. Ca şi autorul, eroul a avut o cultură şi o formaţiune pur americană. Asemenea unuia altuia, amândoi au crezut că şi-au găsit o ţară şi un neam. Asemenea unuia altuia, amândoi n'au întârziat de-a vedea că s'au înşelat. Sunt pagini de o înaripată inspiraţie şi de o patetică măreţie.

Cereţi la toate librăriile precum şi
la Editura «EMINESCU»
Bucureşti I, Str. Anghel Saligny 2

SPORT

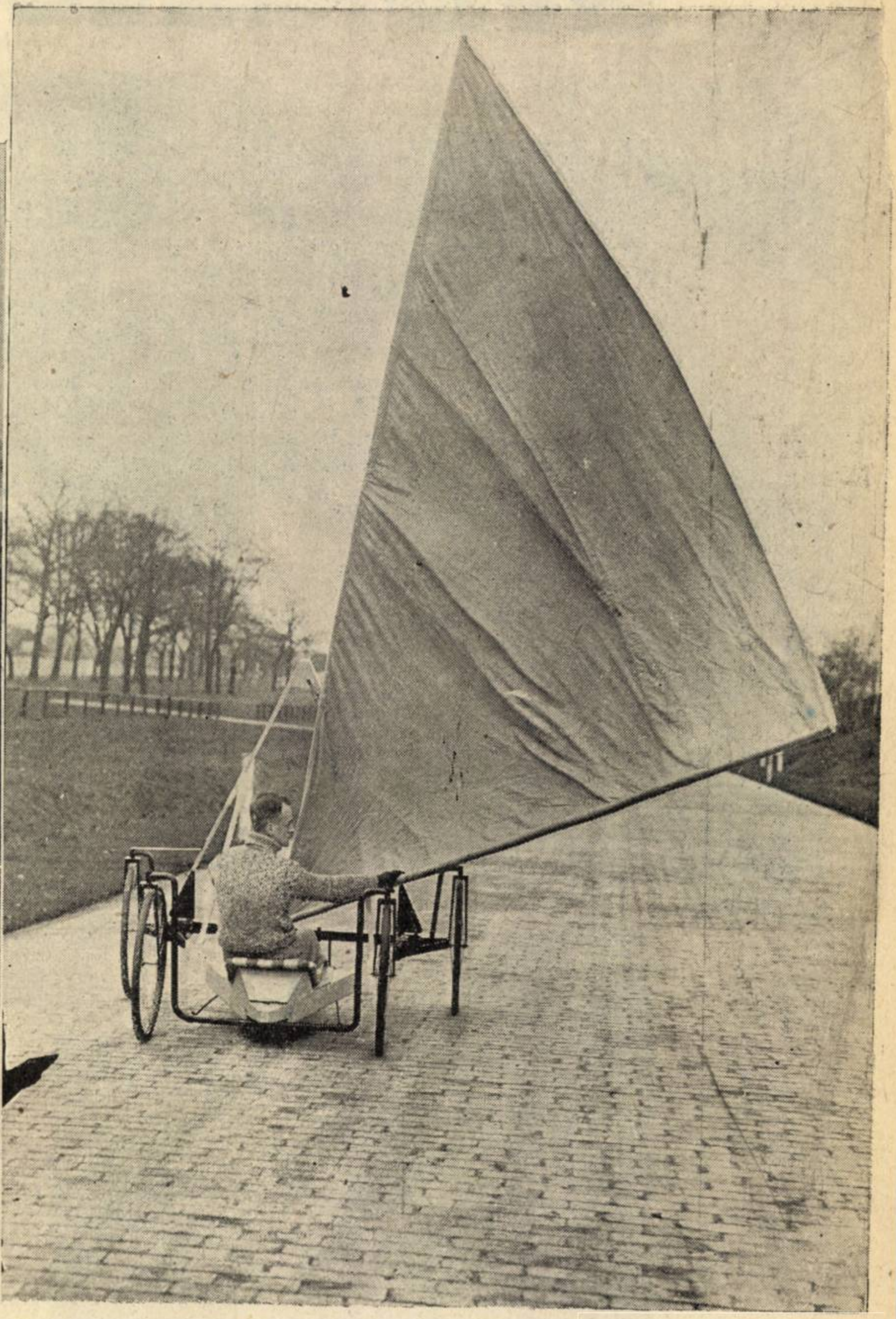

Foarte puţină lume gustă la noi plăcerile bicicletei. Nu e vorbă, popularitatea dificilă a acestui sport este determinată de două cauze pe cari nu le poate înlătura bunăvoinţa cuiva sau propaganda intensă prin mijloace americane. Prima cauză este fără îndoială inexistenţa unei industrii indigene a bicicletei care să ofere pieţii pe un preţ modic acest simpatic vehicul, iar a doua însăşi situaţia generală a sportului românesc, care este departe de a fi prosperă.

Se organizează şi la noi curse adesea interesante şi pline de farmec sportiv, însă publicul, marele public stă încă departe de emoţiile pe cari ţi le procură cu intensitate o sosire strânsă într'o cursă de viteză.

In străinătate şi mai ales în Franţa, sportul bicicletei are sute de mii de practicanţi. Acolo, se dă de altfel şi o utilizare practică vehiculului cu două roţi. Multe drumuri pe cari mijloacele de transport mecanice le fac inabordabile din cauza tarifelor urcate, sunt executate cu ajutorul bicicletei. Iar vara mai ales nu miră pe nimeni când o întreagă familie este văzută pedalând pe 4—5 biciclete pe Bulevardele parisiene cari duc spre pădurile umbrite sau spre lacurile şi strandurile dela marginea oraşului.

Spectaculozitatea curselor şi rutina la care au ajuns cicliştii din apus şi în special cei din Franţa, atrage pe velodromuri zeci de mii de spectatori dornici să urmărească fazele emoţionante ale curselor. La «Palais des sports» din Paris sau la «Parc des Princes», 15 sau 20 mii de oameni sunt foarte uşor de reunit atunci când afişul anunţă pe aşii pedalei în luptă aprigă pentru trofeu. Toate aceste manifestaţiuni cicliste sunt însă pe departe depăşite de «Turul Franţei», care este cea mai mare cursă ciclistă din lume. Timp de 25—30 de zile, circa o sută de ciclişti din toată lumea, înconjoară Franţa, urcând Alpii şi Pirineii la altitudini ameţitoare. 5000 de km. sunt astfel străbătuţi într'un suprem efort sportiv care ţine aţintită atenţia întregii

(Urmează în pagina 137)

IN CULISELE DELA HOLLYWOOD

de EMIL JANNINGS

Dece se vorbeşte întotdeauna numai de star-uri? Eu cred că imensa armată de oameni anonimi veniţi în Cetatea Filmului, împinşi de ambiţie speranţă şi gustul aventurii, este infinit mai interesantă. Mă gândesc la cele **patruzeci de mii** de figuranţi de cinematograf, pe cari lumea dela Hollywood îi numeşte nu fără un oarecare cinism «extra»-urile.

Extra e o fiinţă, al cărei trecut obscur poate aproape întotdeauna furniza material pentru un adevărat roman de aventuri. Prezentul lui e format din dorinţă, nostalgie, speranţă tenace a unei lovituri a soartei. Ziua de mâine e în mâna hazardului, care rezervă o carieră strălucită unuia singur, pentru a desamăgi, amar, pe o mie alţii.

O NOUĂ «GOANĂ DUPĂ AUR»

Mulţimea aceasta de oropsiţi anonimi, amestecată cu câteva zeci de vedete favorizate de soartă, dă Hollywoodului aspectul său atât de curios. Luxul şi desperarea se învecinează aci într'un chip mai isbitor decât ori unde.

Coasta aceasta stearpă a Noului Continent, unde fantezia vreunui creer super-american a ridicat Cetatea Filmului a mai fost odinioară, teatrul unui spectacol analog. Nu e chiar atât de mult de când o bandă de criminali calificaţi, certaţi cu legile, aventurieri fără ţară şi familie debarcă aici, pe acelaş ţărm unde e situat Hollywood-ul, în speranţa de a găsi în sânul pământului isvorul suprem al fericirii: metalul galben.

Visul grandios care îi însufleţia altădată pe toţi acei căutători de aur îi animă astăzi pe călătorii trenului **Santa Fé**, cari, în cinci zile şi patru nopţi, îi transportă dela New York la Hollywood, mina fericirii.

Lumea aceasta stranie, bălţată şi profund tragică, mi-a furnizat ideea **Crepusculului de glorie.** Filmul acesta s'a născut din observarea locuitorilor dela Hollywood, ofiţeri austriaci, mari duci ruşi, femei minunat de frumoase, artişti decăzuţi, foşti mari industriaşi. Toţi aşteaptă hazardul care să le pună în valoare talentul lor necunoscut. Toţi nutresc aceiaşi speranţă necugetată: să ajungă să facă avere!

Hollywood este ţara aventurierilor, străini de orice ambiţie, cari nu caută decât un câştig uşor; femeile încrezătoare în frumuseţea lor, aşteaptă, cu braţele încrucişate, ca norocul să le surâdă; bărbaţii unii monstruos de urâţi vor să-şi valorifice această ...calitate. (Am uitat să vă spun că la Hollywood, urâţenia este la fel ca frumuseţea, o sursă de venituri). Intâlneşti la fiecare pas fenomene de obezitate, alături de creaturi de o slăbiciune scheletică, uriaşi şi pitici schilozi şi infirmi.

Pentru toată această mulţime pestriţă viaţa se reduce la o singură dorinţă: să fie luată în seamă, distinsă, gata de orice la primul semn al Hazardului.

RELIGIA NOROCULUI

Intr'adevăr, Hollywood este oraşul, cum spun Americanii, în care norocul umblă pe străzi.

Posibilităţile de a răzbate sunt infinit mai numeroase decât pe Vechiul Continent. Rareori se întâmplă, în Cetatea Filmului ca un talent, un dar oarecare, o cunoştinţă specială sau o particularitate fizică, să rămână neexploatate. Acolo, când un autor termină un scenariu merge să caute un regisor şi îi spune: «Uite-te, citeşte şi vezi dacă-ţi plac primele trei pagini». Manuscrisul e examinat în cele trei zile cari urmează. Dacă e găsit bun autorul e un om făcut. In caz contrariu, el nu întârzie să afle rezultatul examenului, fără a suporta chinurile aşteptării pe cari le cunosc, în deobşte colegii lor europeni.

Norocul este, prin urmare, la îndemâna fiecăruia; numai că, trebuie prins momentul oportun...

Natural atâta vreme cât norocul nu ţi-a surâs, locuieşti printre «extra» la Down-Town, unde toate naţiunile din lume sunt reprezentate. Down-Town posedă cartierul rusesc, chinezesc mexican, pe scurt, e un veritabil Turn Babel modern.

Regisorii cunosc la perfecţie, materialul acesta uman, de care se folosesc la nevoie. Aşa în **Crepusculul de glorie**, armata de figuranţi era compusă din soldaţi veritabili ai vechei Rusii.

Emil Jannings, marele actor german, într'unul din recentele sale filme.

Rolul ofiţerului era deţinut de generalul Trepov, fost aghiotant al Ţarului şi a cărui remunerare se ridica abia la 7 dolari pe zi. O jumătate de ceas a fost deajuns spre a se recruta cei 1000 Ruşi necesari pentru turnarea acelui film.

In imensul rezervor de 40.000 fiinţe omeneşti, se pot găsi de toate. Să presupunem că scenariul unui film necesită un olog. Un telefon la biuroul de plasare şi problema e rezolvată. N'ai decât să consulţi lista infirmilor şi găseşti câţi ologi vrei...

O altă specialitate este aceea a «dublurilor»: privilegiul tuturor acelora cari au norocul să semene cu o vedetă. Meseria aceasta constă în a te substitui actorului principal, în scenele mult prea primejdioase. In schimbul a două zeci sau douăzeci şi cinci de dolari, o asemenea «dublură» sare, de exemplu, dintr'un automobil în goană sub o locomotivă în mers sau poate executa un salt primejdios dela al patrulea etaj. Ea face lucrul acesta cu voie bună, căci în definitiv, e «norocul» ei...

CRIZA LA HOLLYWOOD

Sub domnia filmului mut, cel puţin jumătate din toată această armată de «extra» găsea vre-o întrebuinţare. De când s'a ivit cinematograful vorbitor, posibilităţile de lucru sunt considerabil reduse, şi mizeria şi-a făcut apariţia în Cetatea Filmului. Din fericire, lumea se mulţumeşte, la nevoie, cu... puţin. Viaţa, de alt fel, nu e prea scumpă la Hollywood. Laptele, pâinea şi portocalele, cari se găsesc din belşug, constituie adesea timp de săptămâni, singura hrană a miilor de extra. Carnea e un lux, de care te poţi lipsi într'o ţară caldă cum e California.

Locuinţele la Down-Town sunt mai mult decât modeste. Apartamentele meschine în cari locuesc figuranţii nu sunt demne de a purta acest nume. Un pat care, în timpul zilei, dispare în perete, o măsuţă şi două scaune compun tot mobilierul. Din fericire clima ţinutului e atât de dulce, încât tot timpul zilei îl petreci pe afară.

Solidaritatea tuturor acestor sărmani oameni e într'adevăr mişcătoare. Ai avea chiar motive să recapeţi credinţa în oameni, văzându-i pe toţi aceşti neorociţi cari se ajută reciproc, atât în mizerie cât şi... în speranţă, deşi adesea nu sunt uniţi nici măcar prin legătura unei limbi comune.

Cine vrea să înveţe să spere, trebuie să meargă la Hollywood, în mijlocul acestei mulţimi de «iluminaţi» care-şi aşteaptă, fără să se plictisească, norocul, însufleţită de o speranţă tenace, speranţă care se realizează pentru unul singur din cei **patruzeci de mii** şi cari îi asvârlă pe toţi ceilalţi într'o prăpastie de unde nu mai există nici o ieşire.

A apărut:

ADRIENNE THOMAS

Catrina-Soldat!...

ROMANUL UNEI FETE DIN ALSACIA-LORENA

Romanul unor experienţe neobicinuite trăite de o femeie cu suflet extraordinar, în timpul marelui război, Singura şi cea mai puternică viziune a războiului mondial redată de pana unei femei. Numai în Germania, această lucrare a trecut de 100.030 exemplare şi s'au anunţat ediţii noui în toate limbile

Cereţi la toate librăriile precum şi la Editura „Eminescu". Bucureşti I, Str. Anghel Saligny 2.

ULTIMELE EVENIME

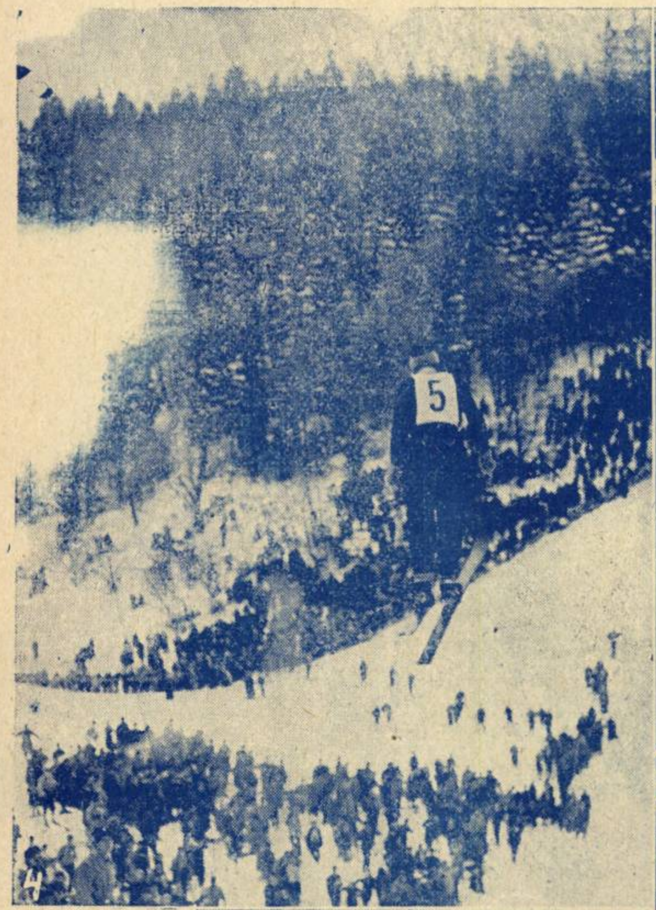

4

1

2

3

5

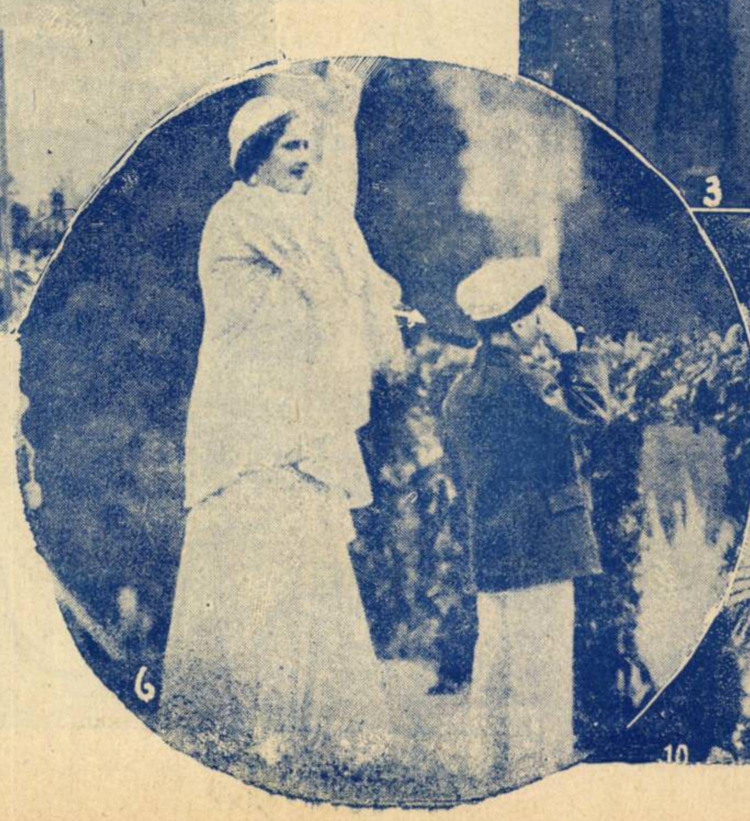

6

10

1. M. S. Regele Carol, luând parte la serbările sportive dela Braşov. — 2. Suveranul urmăreşte din turn desfăşurarea concursurilor de sky. — 3. Vizita Regelui la Subsecretariatul de Stat al Presei.— 4. Unul din concurenţii înaintaşi la cursele de sky dela Braşov.- 5. O săritură îndrăzneaţă şi frumoasă: din plina desime a brazilor, cutezătorul concurent face un salt de o apreciabilă înălţime. — 6. Regina Marioara a Jugoslaviei, însoţită de prinţul moştenitor al tronului urmăreşte din tribună, desfăşurarea unei serbări naţionale. — 7. Surâzătorul Bernard Shaw, celebrul scriitor englez, a întreprins cu voinicie o călătorie spre Africa de Sud: septuagenarul dramaturg contemplă Capul Bunei Speranţe. — 8. D. Paul Boncour

NTE ALE SĂPTĂMÂNII

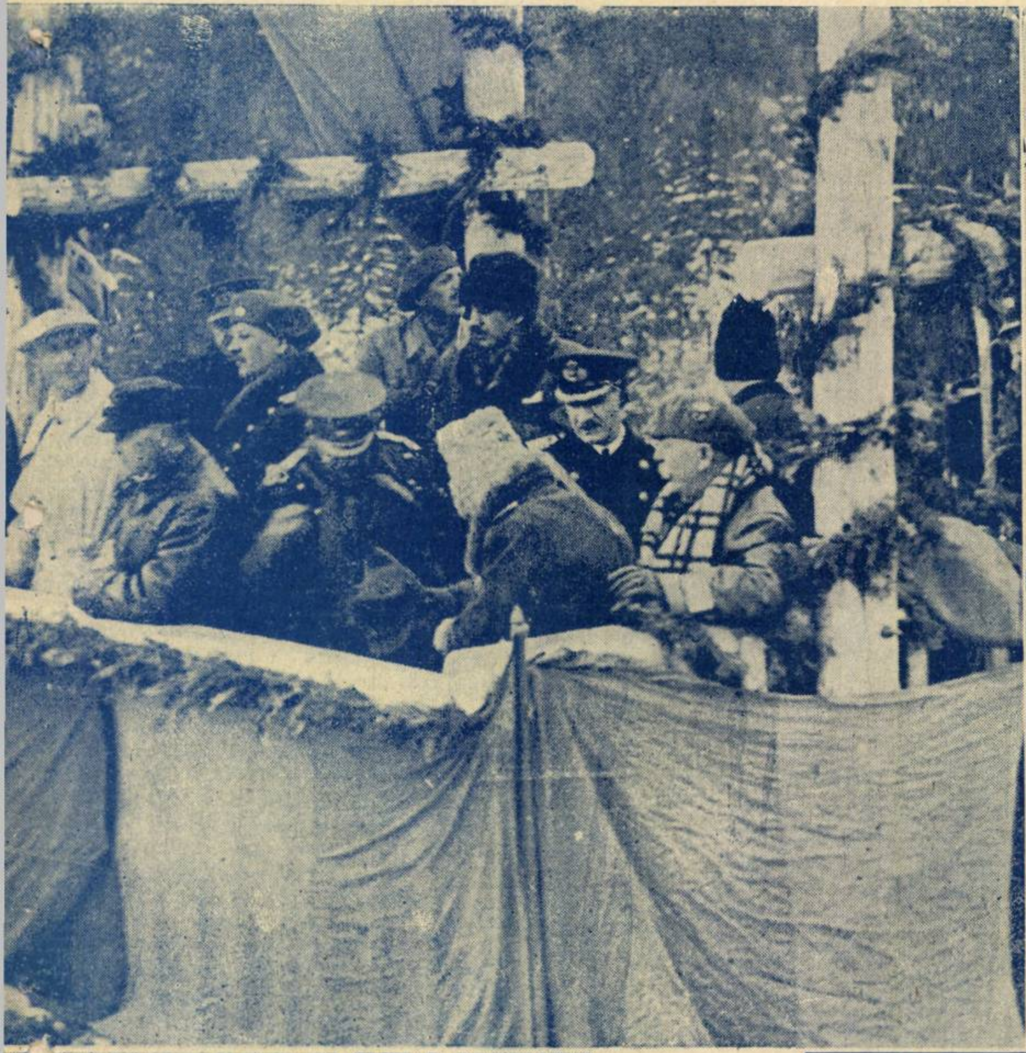

7

8

9

care înlocueşte pe d. Briand fostul ministru de externe al Franţei, a deschis şi prezidat, zilele trecute, noua sesiune a Soc. Naţiunilor. Discuţiunile pentru realizarea dezarmării popoarelor par să fi intrat pe calea unor soluţii practice. — 9. Preşedintele permanent al Conferinţei dezarmării, fostul ministru britanic Henderson (în dreapta, soţia lui). — 10. Noul record de viteză realizat de aviatorii francezi Codos şi Robida: ei au străbătut distanţa de 11.000 kilometri între Hanoi (Indochina) şi Paris în trei zile. La aterizarea glorioasă la Le Bourget, li s'a oferit o recepţie: în mijlocul lor, celebrul pilot căpitanul Costes, care străbătuse acelaş parcurs, acum câţiva ani, în patru zile şi jumătate.

(Foto «Oglinda Lumii», St. Ignat şi New-York Times, Berlin)

Spleenul în America

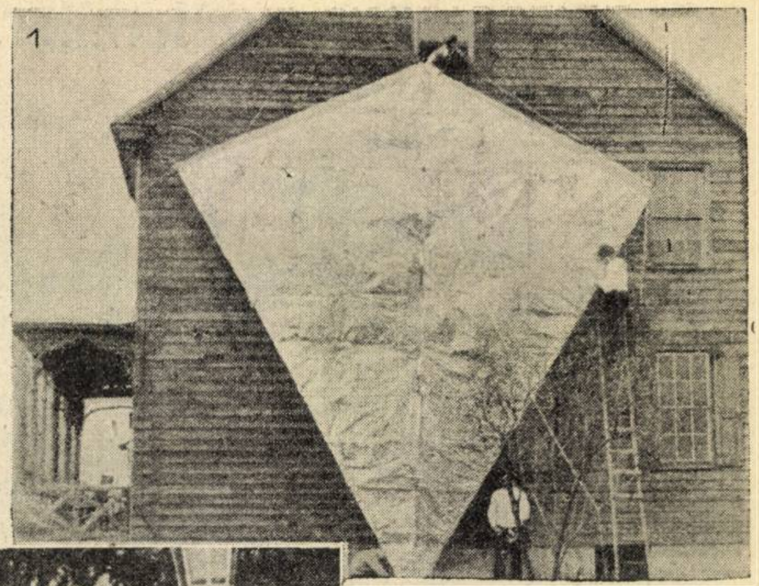

Ce e *spleenul?* O stare sufletească nedefinită, amestec ciudat de plictiseală și migrenă, o criză nervoasă fără motiv, o desnădejde care nu se poate motiva. Veacul nostru a accentuat această indispoziție buclucașă. Mințile și simțurile sunt nesățioase după ceva nou. Zilnic, technica trebue să le aducă o surpriză, mereu oameni cari au dificiiul rol de a distra mulțimile, actorii, ziariștii, organizatorii de reclame comerciale, trebue să născocească ceva nou. Lumea suferă de... *spleen:* adică se plictisește, e indispusă, e furioasă. Ii trebue o distracție originală, fie chiar și brutală, o excitare violentă, o prostie de senzație.

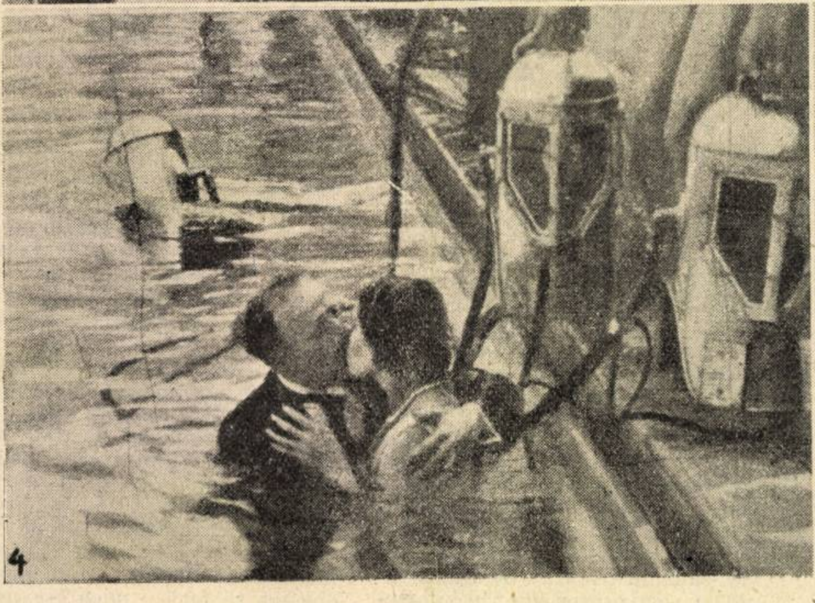

1. Un concurs de smeie, la care «construcția» uriașă de sus a obținut premiul întâi.— 2. Un original aparat de masaj, constând dintr'o... tobă rotativă, pare să fie cel mai practic mijloc pentru dobândirea supleței. — 3. Zilnic, e aleasă undeva, în America, o regină a frumuseții. — 4. Căsătoria în apă, deși e extrem de... udă își are, pare-se, farmecul ei. — 5. Astăzi, când ciorapii scurți sunt la modă și când cele mai adesea nu se face uz nici de ei, picioarele goale se cer pictate, imitând liniile și reflexele ciorapului...

America deține încă recordul acestei plictiseli în massă. Lumea, obosită de munca mașinală din timpul zilei, vrea ca seara, când se întoarce dela lucru, să-și hrănească curiozitatea cu cât mai multe năzbâtii. Și sarcina aceasta de amuzament, grea sarcină și plină de primejdii, revine sutelor de cotidiane și reviste ilustrate. Crime pasionale, scandaluri din înalta societate, evenimente din viața actorilor de cinematograf, curiozități sportive, concursuri de întrecere, căsătorii senzaționale, atacuri banditești, dar mai presus de toate ilustrațiuni reprezentând scene caraghioase, de contraste, palpitante, exagerate, iată remediile obicinuite ale reporterilor inventivi contra *spleen*-ului. Pentru a mulțumi curiozitatea tipică a americanului trebuiesc zilnic descoperite noui senzațiuni. Așa, este nevoie neapărat ca un bărbat uriaș să se însoare cu o femeie scundă, fiindcă se știe că, a doua zi, fotografia lui va fi reprodusă de toate ziarele.

Cufundarea în apă a unei tinere perechi îndrăgostite se face în condițiuni infinit mai bune, când ea dispune de niște clopote de scafandrieri. S'o lăsăm deci să-și facă declarații reciproce, pompând aerul necesar respirațiunii de la țărm.

Unicul fiu la părinți vrea să aibă un smeu, i se construește unul mare cât casa și dacă tânăra odraslă nu răzbește să țină și să mânuiască sfoara... atunci se recurge la rezistența unui... taur. Pur și simplu. La nevoie, copilul poate învăța pe un cocoș să înoate, ca să-i treacă urâtul, și dacă reușește această performanță, familia îl sărbătorește mai fericită decât dacă ar fi rezolvat o complicată ecuație de algebră.

Bineînțeles, nici fetele nu se lasă mai prejos. Dacă vre-una din ele n'a primit nici un premiu de frumusețe, acordat de indiferentce juriu, tânăra americană se simte profund nenorocită. Atunci începe să se supună unui complicat antrenament, menit să dea suplețe formelor și să-i schimbe, radical, silueta. Cum pot deveni pulpele mai subțiri, mai fine? Există o soluție, grea de suportat, dar care, în orice caz, duce la rezultatul dorit: antrenamentul pe o... tobă rotativă.

Și alte drăcovenii, de acelaș soiu, destinate să distreze publicul, să potolească nesecata curiozitate, să alunge acel nedefinit și groaznic *spleen.*

Cetatea Hohenzollernilor de vânzare

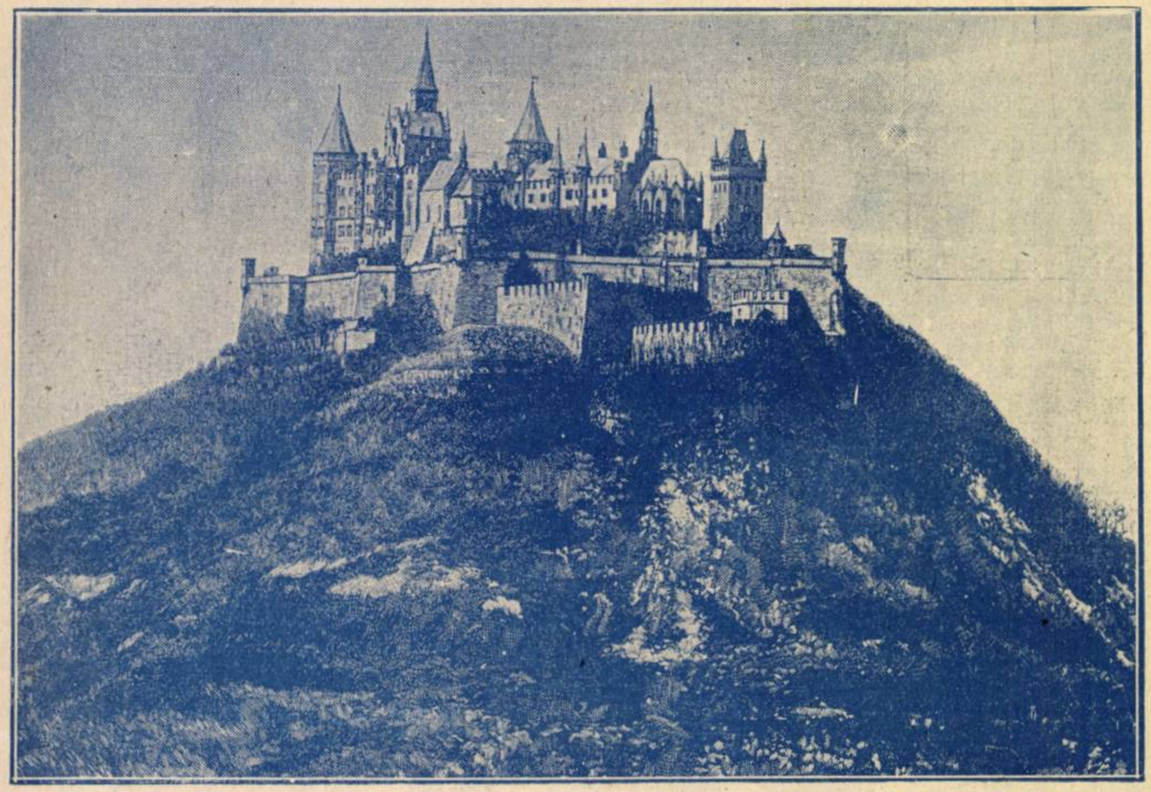

(*Foto «New York Times», Ltd., Berlin*)

Ziarele germane anunţă că bancherul Georg von Stauss tratează cu guvernul prusac cumpărarea vestitei cetăţui Hohenzollern, reşedinţa din moşi-strămoşi a fostei familii imperiale germane. Castelul, a cărei splendoare o puteţi bănui din imaginea de mai sus urmează să fie pus la dispoziţia lui... Hitler, şeful partidului naţional-socialist.

Erupţia vulcanilor din Guatemala

(Continuare din pag. 128)

Spaniolii au năvălit pentru prima oară în America centrală.

Oviedo, faimosul cronicar, care în 1520 a explorat «El inferno del Massaya», cum se zicea pe atunci povesteşte că multe fiinţe omeneşti erau oferite divinităţilor subterane pentru a le astâmpăra mânia. Indigenii, înfricoşaţi şi ajunşi ca fiarele sălbatice din cauza mâniei vulcanului, aruncau în prăpastie câte o fată.

De vulcanul Massaya e legată amintirea unei şarlatanii celebre întemeiată pe teoria, că lava vulcanică nu e decât aur topit. Cu ajutorul câtorva oameni de afaceri şi al călugărilor Blas de Casillia şi Juan de Gandova, în veacul al 16-lea, se întemeiă o societate pe acţiuni pentru exploatarea acestei mine; se înţelege de la sine, că nu profitară de această excrocherie decât mincinoşii de mai sus.

Cauza erupţiunilor vulcanice a fost pusă de mult timp pe socoteala Lunei şi a Soarelui; **Rudolf Falb** în Austria, Henri de Parville şi mai târziu **abatele Moreux** în Belgia au susţinut asemenea teorii. Trebue să observăm că influenţele soarelui asupra planetei noastre sunt multe. Influenţa electrică a soarelui, abia în zilele noastre a început să fie studiată aşa cum trebue. In orice caz, nu e încă definitiv stabilit cum crede abatele Moreux. că erupţiunile vulcanice şi cutremurele sunt în legătură cu activitatea mai mare sau mai mică a soarelui».

*

Vom încheia articolul cu câteva rânduri despre norii de cenuşe şi prăbuşirea recentă din craterul Vezuviului.

NORI DE CENUŞE

Erupţia vulcanilor din Guatemala a fost urmată în faza finală de aruncarea unei pulbere fine ce a fost dusă de vânt la mari depărtări, sub forma unor nori de cenuşe.

In regiunea San Salvador a plouat două zile cu cenuşe pulberea ajungând până la înălţimea genunchilor.

PRĂBUŞIREA DE PĂMÂNT IN CRATERUL VEZUVIULUI

La Neapole a avut loc un cutremur de pământ a doua zi după erupţiile din Guatemala.

Profesorul **Malladra**, celebrul vulcanolog italian, s'a coborît în interiorul Vezuviului unde s'au dislocat mii de metri cubi.

Se ştie că Vezuviul a avut o erupţie violentă în 1929, lava coborând spre **Terzigno** în torente de 15 metri înălţime. Un alt val de lavă a curs pe **Bosco Reale** şi **Torre dell'Annunziata**. In timp ce locuitorii fugeau îngroziţi spre mare, cerul părea de foc până la depărtări de zeci de km.

Vezuviul s'a liniştit după ce a vărsat 8 milioane metri cubi de lavă, în greutate de 24 miliarde kilograme. Toate trenurile din Europa n'ar ajunge pentru a transporta această massă enormă de materie. Apăsarea exercitată pe crater de cele 24 miliarde kilograme a trebuit să ducă fatal la prăbuşiri interioare de mii de metri cubi.

Sus pe craterul Vezuviului, ameninţat să se prăbuşească sub povara primei erupţii viitoare e zidit un observator de beton armat, unde stau în permanenţă câţiva oameni de ştiinţă spre a anunţa la timp o nouă erupţie salvând astfel dela moarte zeci de mii de oameni dar expunându-şi în schimb propria lor viaţă din zi în zi.

Detalii vom da în revista **«Ştiinţa»**.

L. F.

*

A apărut No. 1, anul I al revistei trimestriale:

«ŞTIINŢA»

redactată de colaboratorul nostru ştiinţific. Cuprinde un sumar bogat şi foarte interesant. Costul abonamentului: 40 lei pe an, 20 lei pe jumătate de an un număr de probă 10 lei. Pentru străinătate 50 lei anual.

Corespondenţa şi mandatele se vor trimite pe adresa: **Inginer L. FLORIN, Căsuţa poştală 70, Bucureşti I.**

A APĂRUT

al treisprezecelea volum din aventurile extraordinare ale lui Arsène Lupin.

SECRETUL OMULUI INV ZIBIL

de MAURICE LEBLANC

Şi la noi, ca şi pretutindeni aceste aventuri senzaţionale cari au făcut faima universală a lui Maurice Leblanc, au obţinut un succes neîntrecut.

Cereţi pretutindeni şi la depozitul general, editura «Eminescu» Str. Ing. Anghel Saligny 2, aventurile extraordinare ale lui Arsène Lupin, cu lei 30, volumul 30 lei, precum şi ultima lucrare apărută.

SECRETUL OMULUI INVIZIBIL

Noi progrese ale aviaţiei

Cu 350 kilometri pe oră

Societăţile de navigaţie aeriană de pe întregul continent şi-au propus acum în urmă să reorganizeze, în cel mai scurt timp, întregul trafic aerian internaţional. In scopul acesta s'au făcut comenzi importante la principalele fabrici de avioane. Comenzi cari indică, riguros, toate calităţile necesare nouilor aparate şi impun ca livrările să aibă loc cel mai târziu până în Maiu.

350 KILOMETRI PE ORA

Revistele de specialitate indică noul tip de avioane sub numele de avioane-express din cauza vitezei sborului lor. Intr'adevăr, aceste noui aeroplane vor dubla aproape viteza avioanelor utilizate până în prezent, atingând iuţeala vertiginoasă de 350 kilometri pe oră, în loc de maximumul de 175—200 kilometri, realizat până acum.

După câte spun experţii, aceste avioane noui vor putea fi puse în funcţiune, încă în cursul primăverii 1932 şi rezervă călătorilor marea surpriză de a suprima, în mod practic atât distanţele cât şi inconvenientele voiajului.

Tarifele acestor avioane-bolizi nu vor fi cu mult superioare tarifelor de până acum. Pe de altă parte, dimensiunile şi greutatea acestor aparate noi vor fi mult reduse faţă de cele actuale. In schimb, însă va fi şi confortul redus: călătorii nu vor mai avea cabine ca până acum, trebuind să se mulţumească numai cu un fotoliu, de altfel destul de confortabil.

Un avantaj al noilor avioane este că siguranţa va fi mai complectă decât la vechile tipuri, iar riscurile călătoriei considerabil reduse prin faptul că traiectul cere mult mai puţin timp.

Prin construirea nouilor tipuri de avioane se va ajunge la realizarea unui program de călătorie într'adevăr feeric: o persoană dornică să facă o mică escapadă aeriană va părăsi după micul dejun, luat la Londra, capitala engleză va lua apoi la ora nouă o gustare la Paris, va mânca la prânz la Berlin, se va opri pentru... un ceaiu la Budapesta, iar seara va lua masa la Constantinopol. Ceeace, trebuie s'o recunoaştem nu e prea rău pentru un simplu **Week-end**, adică o excursie de plăcere...

DE PRETUTINDENI

Induraţi-vă!

(Foto „Oglinda Lumii', St. Ignat)

Iată un tip de cerşetor din Alba Iulia. Imbrăcat ţărăneşte cu straie pe cât se poate de curăţele, cu un aer oarecum de demnitate în privire, cât de mult diferă de cerşetorul Capitalei ţigan murdar şi îndrăzneţ, care îşi face întotdeauna o meserie mănoasă din cerşitul său şi al familiei sale.

Proiecte de viitor

Ceeace-l isbeşte pe vizitatorul admis pe lângă mareşalul Hindenburg preşedintele republicei germane, este perfecta seninătate a fostului comandant-şef al armatelor imperiale.

La optzeci şi patru de ani, bătrânul soldat îşi mai face proiecte de viitor.

— Când nu voiu mai fi în serviciu («ausser Dienst»), afirmă el bucuros, voiu putea relua, însfârşit, vânătoarea !...

Perspectivă de a rămâne pentru încă o perioadă de prezidenţie oaspetele «Elyseului» berlinez, aşa cum se svoneşte, îi apare lui Hindenburg, în culori extrem de neplăcute.

Chiar dacă va rămâne însă, în fruntea republicei, mareşalul va pune următoarea condiţie: să se refacă absolut toate picturile din palatul preşidenţial, cari i se par «prea triste».

O mamă fură pentru a-şi salva familia

Poliţia din Berlin a arestat o bandă de răufăcători, în fruntea căreia se afla soţia unui negustor berlinez. Banda operase de curând la Charlottenburg, un furt imens de opt tablouri, datorite marilor maeştri şi cari preţuesc 40.000 mărci, (1.600.000 lei). Intrebată de poliţie pentru ce a săvârşit toate aceste furturi, femeca-şef a mărturisit că deoarece soţul său nu mai câştiga de luni de zile un ban, a trebuit ca să caute, pe orice cale să-şi ajutoreze familia. Pentru a da de mâncare copiilor, desperata mamă a comis o serie de furtişaguri, unele mai îndrăzneţe decât altele. Ea e menţinută în stare de arest.

Un camion înfruntă inundaţia

(Foto «New York Times», Ltd., Berlin)

Pentru a veni în ajutorul populaţiei sinistrate, un şofer energic, conducând un camion solid, a înfruntat, zilele trecute, o groaznică revărsare de apă între localităţile Nort Curry şi Dorstan (Anglia). După sforţări eroice a răzbit prin puhoiul duşmănos, mergând în ajutorul locuitorilor cari, izolaţi de restul lumii, aşteptau îngrijoraţi, opera de salvare.

Technica banditismului face, în America, progrese ştiinţifice

Dintr'un raport oficial asupra activităţii criminale în Statele-Unite, în cursul anului 1931, reiese că asasinii se străduiesc să-şi reînoiască metodele.

Astfel, la Chicago, s'au înregistrat opt crime datorite otrăvii şi în două din aceste cazuri, s'a întrebuinţat o substanţă, care nu a putut fi analizată, cu toate sforţările experţilor.

Otrava lăsase în organismul victimelor urme atât de slabe încât, fără mărturisirile asasinului, moartea nu s'ar fi putut atribui o clipă unei otrăviri. Urmând o anchetă minuţioasă, fără rezultate practice dealtfel, s'a stabilit că există la Chicago o adevărată bursă de otrăvuri.

In alte două cazuri, asasinii au făcut uz de revolvere fără sgomot. Unul dintr'ânşii a tras în camera victimei sale prin gaura broaştei dela uşă, trei gloanţe, răspândind un gaz din care o cantitate foarte mică ajunge să omoare un om. Autorul crimei nu ar fi fost descoperit niciodată, dacă nu ar fi comis stângăcia de a vinde unui bijutier un giuvaier furat.

Celălalt caz prezintă anumite puncte de asemănare cu precedentul: focul de armă mortal pornise din vârful unui copac, străbătând fereastra unei verande.

Victima, artist într'un circ ambulant, fusese ucisă de un camarad cu care avusese, cu o zi înainte, o discuţiune violentă. Detaliul acesta a permis ca asasinul să fie regăsit şi arestat.

In sfârşit, se citează un caz în care asasinul s'a servit de radium, pentru a-şi omorî victima. Un industriaş septuagenar fusese găsit mort în imprejurări misterioase; autopsia cadavrului arătă urme de arsuri asemănătoare cu acelea provocate de razele radioactive. In cursul anchetei, se descoperi un inel pe care o rudă a victimei şi în acelaş timp legatarul său universal i-o dase cu prilejul zilei aniversare. In piatra inelului se descoperi o substanţă radioactivă.

Când vrea norocul...

Celebrul prinţ indian, Aga Khan, stăpânitorul a 300 milioane hinduşi cari îl adoră ca pe o divinitate, unul dintre cei mai bogaţi oameni ai lumei şi posesorul faimoaselor grajduri de curse şi herghelii cari îi poartă numele, s'a căsătorit acum doi ani cu o fostă vânzătoare într'un magazin de mode. Astăzi princesa şi Aga Khan îşi petrec cea mai mare parte a timpului pe Riviera Franceză. Iată-i, luând ceaiul, după amiază, în vila lor de pe ţărmul Coastei de Azur.

JOCURI

Cuvinte încrucişate

„Urmaşii lui Esculap“

de *Nae Iliescu* Loco

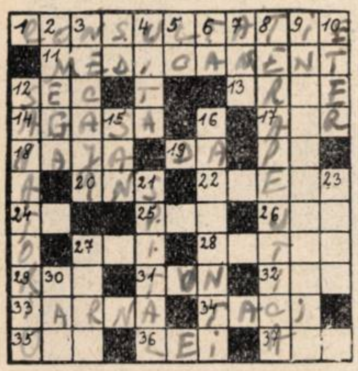

ORIZONTAL: 1. Reunire de medici cari deliberează asupra unei boale; 11. Leac; 12. Post; 13. Păcălite; 14. a plictisi; 17. Afluent al Rinului; 18. Şarpe; 19. Afirmaţie; 20. Individ; 22. Instituit; 24. Pronume; 25. Pregăteşti; 26. Interjecţie; 27. Numerale albastre; 28 Locuitorul unei ţări din Europa; 29. Râu; 31. Aparat de artilerie; 32. Provin; 33. Anotimp; 34. Nu spui nimic; 35. Uleiu; 36. Parale; 37. E cel mai tare în joc, dar nu în jocuri.

VERTICAL: 2. Literă grecească; 3. Supăra; 4. Ieşi din minte; 5. Un «lac» secat; 6. Posesiv; 7. Interjecţie; 8. Partea medicinei care se ocupă cu tratamentul boalelor; 9. Făcut sănătos; 10. Lichid volatil şi inflamabil ce se întrebuinţează în medicină; 12. Casă de bolnavi; 15. Centru; 16. Bolnavi; 21. Unde stau aceşti bolnavi?; 32. In răsboiu; 27. Bolnav care a fost îngrijit de un pretins urmaş al lui Esculap; 30. Interjecţie.

Criptogramă

de *C-tin I. Gheorghe şi Alex. Modrea*, Curtea de Argeş

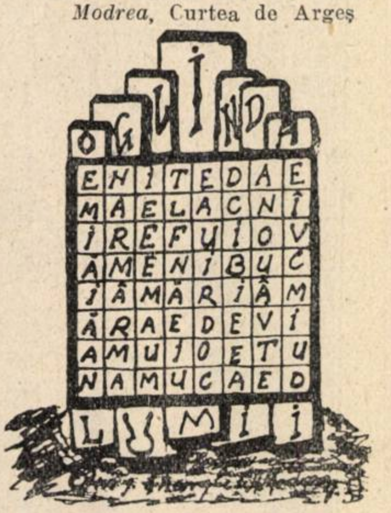
O G L I N D A
L U M I I

E	N	I	T	E	D	A	E
M	A	E	L	A	C	N	Î
I	R	E	F	U	I	O	V
Â	M	E	N	I	B	U	C
I	Â	M	Ă	R	I	Â	M
Ă	R	A	E	D	E	V	I
A	M	U	I	O	E	T	U
N	A	M	U	C	A	E	D

Găsind cheia acestui joc, veţi afla o strofă dintr'o poezie de Mihail Eminescu.

Romb silabic

de *Nicolae L. Petrescu*, Loco.

1) ♣
2) ♣ ♣ ♣
3) ♣ ♣ ♣ ♣ ♣
4) ♣ ♣ ♣
5) ♣

Se vor înlocui punctele prin silabe astfel ca orizontal să se formeze cuvinte cu următoarele semnificaţiuni: 1. Măsură de timp; 2. Ingrijitoare de copii; 3. Provincie spaniolă; 4. Rege al Poloniei (1309—1370); 5. Vocală.

Vertical la fel.

Soluţiile jocurilor din „O. L“ No. 5

Cuvinte încrucişate

A	C	A	D	E	M	I	C	I	A	N
D	■	M	A	L	A	B	A	R	■	O
R	U	■	I	B	R	I	D	■	A	S
I	N	N	■	A	T	S	■	A	L	T
A	S	U	R	■	E	■	A	C	A	R
N	U	M	I	T	■	B	R	E	M	A
O	R	A	N	■	C	■	A	R	A	D
P	O	R	■	N	E	A	■	A	N	A
O	S	■	V	A	R	S	A	■	I	M
L	■	L	I	P	C	A	N	I	■	U
E	L	E	N	I	■	M	I	N	O	S

Şaradă

Anton

Joc infinit

HUSARISTON
SURANISCHI
UZARANDREO

AU DESLEGAT TOATE TREI JOCURILE:

Arad: Paulina Troisi.

Băicoi: Ionel Ionescu.

Băileşti (Dolj): Elba Mateiaş, Marry Ciobanu, Gheorghina Ciobanu.

Bârlad: Chicoş Constantin, Al. Dobrinescu Aledo student; Iftode Emil-Memphis, Mircea Grossu-Migro.

Bucureşti: Andrei N. Sandu, Marie Jenny Stoenescu, Urseanu V. Paul Petre Protopopescu, Mircea Hartel, Georges T. Avramescu, Calfa Th. Theodor-Puiu, Nae Iliescu Mircea Popescu-Remmy, Netta Adania, Avram Grünberg, Nicolae P. Stegărescu, Toteluş Emanoil, Theodor Bogdan Petrescu, Zoe Ing. Negreanu, Leibuşor Isac, Nicolae L. Petrescu, Fănică Nicolaescu-Balş, Dumitru Marinescu, Nyky St. Lăzărescu-Nyky, Leon Klein, R. H. Simion, Mielu Gheorghiu, Rénée Mălăeru, Nicuşor Chiriac, Marcel Grossmann, Russu D. Nicolae, Wögele Anna.

Buzău: Valery Iliescu, Daniela Ialomiţescu N. Gr. Arsene.

Caracal: Alma şi Ernest E. Gesner, Ilie T. Lupiţa.

Caransebeş: Folea-Rachitovici, studenţi.

Craiova: Pierroci N. Ionescu, Florin Tasse, Barbu Cismărescu, Barcis, Mercic Ion, Cernaucă P Ştefan.

Creţeni (Vâlcea): Costică Petrescu şi Guica Barbu.

Focşani: Clemansa Ionescu.

Galaţi: Dorina Carabassi, Ionescu T. Ştefan, Nicuşor şi Eugeniu T. Mallide.

Giurgiu: Ionel Buzică.

Iaşi: N. Comănescu, Knall Alexandru, Enache D. Iordache, Mercureanu S. Ioan, Mircea Iliescu, Ionescu Gh. Constantin.

Lugoş: A. Secosianu junior, Constantin Drăgan

Mizil: Damian Sava, Leonida Secreteanu.

Padina (Buzău): George V. Ţiţeica.

Piteşti: Peligrad Nicolae.

Ploeşti: Ioan M. Aurel, Mircea Gheorghiu, Avram I. Avram, Leny Gheorghiu, Gheorghe Negroiu, Nicu şi Cristina Gheorghiu, C. I. Vâlcu George Nicolaescu Georges şi Florica Wilhelm, Teodor şi Anna Stoicescu.

Râmnicul-Vâlcea: Ionel Gh. Stoicescu.

Sibiu: Gherghel Gheorghe.

Turnu Măgurele: Lucreţia şi Eugenia Palade.

Turnu Severin: D. V. Popescu, d-na Coca E. Scarimba, Cherata I. Mihai Gabi Nicolaescu, Rică Timoftescu Vasilica Nicolaescu, Iulian Fărlie, Nuty Mihăilescu.

Vaslui: Valeriu Popescu.

AU DESLEGAT JOCUL DE CUVINTE INCRUCIŞATE ŞI ŞARADA:

Bistriţa: Paul Zăvoianu.

Bucureşti: Gid-Viş-student. St. Gh. Stefănescu, Rucmele C. Carol, Nicolescu M. Corneliu, Victoria Penculescu Titi Marinescu Jack Mendelsohn Nicu Panaite, Vasile Mironescu, Jean Teodoru Maria Metaxa Puica Bucurescu.

Buşteni: Elena Săvulescu.

Constanţa: G. Chiriac, Ionel Constantinescu.

Craiova: Nae Ştefăniu, Ioan Marinescu.

Focşani: Ioan Vanjensky Titi Pavelescu, I. Dragu, Nae Rădulescu.

Galaţi: Samuel Mayersohn, H. Calmanovici Victor Marinoiu, Samy V. Negrea.

Iaşi: Nestor Anton, Panait Istudor, Ionel Negulescu.

Oradia: Aurel Ştefănescu, Iorgu Vasilescu-Iov.

Ploeşti: Rădulescu P. Aureliu, Carola I. Avram, Nicu Ştefănescu.

Roşiori de Vede: Lică I. Constantinescu.

Sălişte (Sibiu): Cociaş Radu, Vijoli Traian, Nellu Nanu.

Ţigăneşti (Teleorman): Milia şi Amelia Niculescu.

Vaslui: Emil Văjăianu.

AU DESLEGAT JOCUL DE CUVINTE INCRUCIŞATE ŞI JOCUL INFINIT:

Arad: Carth. Constantinescu.

Bacău: Elena Rădulescu, I. Wolfsohn.

Bucureşti: Bucur Antonache, Samuel Grossmann, Costică Brelea şi Sylvia Grigorescu, Gusty Schlag, Rubens Hönig, Lina Adelstein.

Cernăuţi: Rotilda Weisberg, Aron Goldstein.

Chişinău: Căpitan Ioan Popescu, Calmán S. Iancovici.

Craiova: Gigi Dumitriu.

Focşani: I. Costescu, Gheorghiu Nelu.

Iaşi: Pavelescu Ioan, Sari Văslan.

Ploeşti: Nutzi Aureliu, Coca Berenstein.

Râmnicul-Sărat: Traian Mihăilescu, Nicuşor Avramescu.

Timişoara: Sublocotenent Jean Constantinescu.

AU DESLEGAT NUMAI JOCUL DE CUVINTE INCRUCIŞATE:

Bazargic: Ioan Popescu-Popa.

Bucureşti: Clara Waldmann, Fany Rosenstein Tică Şerbănescu, Eugen Maria Roşca, Lina Adelstein, Mimi Corbescu şi Nicu Iordănescu.

Caracal: Aurel Constantin.

Craiova: Nicu Popovici, Maria Comşa.

Galaţi: Leon Waldman, Sorel Rădulescu.

Huş: Vasile Romaşcan-Varon.

Iaşi: Titi Iordăchescu-student, Sarmiza Niculescu şi Dorel Calimachi Rozica Marcovici.

Lugoş: Nae Popescu.

Nicoreşti (Putna): Jean Ştefănescu.

Oradia: Jean Tomescu Jeta şi Varvara Cărămidaru.

Slatina: George Teodorescu.

Timişoara: Zizi Samovici, Victor Calmanovici.

AU DESLEGAT ŞARADA ŞI JOCUL INFINIT

Bucureşti: Ionel Clement Schachman, Zaza Wortman, Nicu Pârvulescu, Aurel Grünberg.

Buzău: Nathan Feldman.

Craiova: Costel Vasilescu.

Galaţi: Ştefan I. Popovici.

Iaşi: Aurel Colgiu-student Nicu şi Petre Petrescu-studenţi, Victor Brelescu.

Moineşti: Iancu Schäffler.

Odobeşti: Ştefan Popa, I. Schächter, Mihail Ionescu.

Ploeşti: Joseph Sorovic, Grigore Stănescu Iorgu Pascalovici.

Turnu Măgurele: Marin Stănescu.

AU DESLEGAT NUMAI ŞARADA:

Arad: Pavel Nedelcu.

Bârlad: Aurel Weissman.

Bucureşti: Haim Steinberg, Valeriu Fărcăşanu Suzi Marcovici, Gigi Dumitrescu-Gidu, Iosef Scorţeanu, Vladimir Constantin.

Focşani: Emyl Russu.

Galaţi: Jack Rosenstein.

Iaşi: Stan Negulescu şi Neagu C. Iorgu.

Timişoara: Sublocotenent George V. Russescu.

AU DESLEGAT NUMAI JOCUL INFINIT:

Bârlad: Naumescu Ioan, Pandelea V. Nicolae.

Bazargic: Grigore Pavel.

Bucureşti: Gh. Theodorescu, Vasile Popovici, Romeo Tăchescu.

Craiova: Enoiu Vasile, Tudor Marinescu.

Focşani: O. Orenstein Simonel, Victor P. Romaşcanu.

Iaşi: Nestor Viorel-student, Marcu Iancovici, Popovici Aurel.

Mărăşeşti: Ionescu Costică.

Ploeşti: Floarea T. Georgescu.

(Urmează în pag. 137)

„Oglinda Lumii“ No. 7

BONUL JOCURILOR

Soluțiile jocurilor

Râmnicul-Sărat: Henry Rottenberg.

Timișoara: Veronica Gh. Stănescu.

AU MAI DESLEGAT JOCURILE DIN «OGLINDA LUMII» No. 4:

Alba-Iulia: Un necunoscut.
Bârlad: Pandelea V. Nicolae.
București: Maria Metaxa, Nitta Adania.
Caracal: Ernest Gessner, Coletta I. Dumitrescu.
Constanța: Sorel Avramescu.
Craiova: Mercic C. Ioan.
Drăgășani: Octav Badiu.
Galați: Eugen Mallide.
Giurgiu: Serg. instr. Buzică Ionel.
Mizil: Costică și Stelian I. Diaconescu.
Ploești: Alexandru Șuga, George Negroiu, George Nicolescu.
Țigănești (Teleorman): Milia și Aurelia Nicolescu.
Turnu Severin: Cherata I. Mihai, Nutzi Mihăilescu, D. V. Popescu.

PRIN TRAGERE LA SORȚI AU CAȘTIGAT:

Premiul jocului de cuvinte încrucișate: d. Avram Grünberg (Loco).

Premiul șaradei: d. Rachitovici student (Caransebeș).

Premiul jocului infinit: d. Ionel Buzică (Giurgiu).

Poșta jocurilor

Pandelea Nicolae Achille: Cartea de vizită magică, nepublicabilă. Bun, jocul literelor.

Alex. Gugo (Ploești). Se va publica una din enigme.

Mircea Gheorghiu (Ploești). Se va publica cartea de vizită magică. Celelalte sunt slabe

M. Vanberg (N. Sulița). N'am primit nici un joc. Rugăm a ni-l trimete încă odată.

Jenny Stoenescu (Loco). Bun se va publica.

Urseanu V. Paul (Loco). Se va publica jocul de cuvinte încrucișate.

Florin Tasse (Craiova). Jocurile sunt bune. Vom alege și publica din ele.

Nae Iliescu (Loco). Bun.

C. Georgescu, student (Loco). Vom alege și publica din jocuri.

Leibușor Isac. Se vor publica câteva din jocurile trimise, după ce bineînțeles vor fi refăcute.

Ionel Buzică (Giurgiu). Se va publica «Reconstituirea».

Ionel Ionescu (Băicoi). A fost o greșală de tipar. Cât despre restul, veți fi satisfăcut, deoarece toate jocurile cari au fost anunțate ca publicabile, vor fi publicate. Fiecare la rândul său.

Gid-Viș-student. Refăcut va fi publicat mai târziu.

Ionescu G. Constantinescu (Iași). Se vor publica. Bune.

Democrație integrală

(Foto «New York Times», Ltd., Berlin)

Anglia, țara cea mai conservatoare din lume și cu tradiții nobiliare care se perpetuiază, neschimbate, de secole, este în acelaș timp și țara democrației integrale. Fiecare cetățean este liber să facă ce vrea și iată aci o gospodină care în centrul cel mai elegant al Londrei, întinde rufele la uscat pe terasă.

Sport

(*Continuare din pag. 129*)

Frante aproape o lună de zile.

In clișeul nostru câteva specimene de biciclete preistorice, strămoșii suplului și perfecționatului velociped de astăzi. Prima din stânga, este o bicicletă uriașe cu roțile mai înalte decât cel care o încalecă. Al doilea clișeu reprezintă o bicicletă cu manipulare dublă, iar cea de jos— una din cele mai curioase — este așa zisa «bicicletă a fraților siamezi»... Sus în dreapta se vede o bicicletă cu patru roate pe care o pune în mișcare vântul... Picioarele servesc aci pentru imprimarea direcției. Viteza pe care o poate atinge acest vehicul, întrece de multe ori pe cea a motocicletei.

Rămâne numai ca vântul să sufle din plin, atunci când vrei să pleci cu ea la țară.

Și... cărțile s'au eftenit

Toate cărțile mai jos notate, se vând direct la EDITURA „EMINESCU" S. A. București I,
Strada Inginer Anghel Saligny 2 și la orice librărie din țară la următoarele prețuri foarte mult reduse:

10 LEI FIECARE VOLUM ROMAN COMPLECT

	LEI
Henri Murger: In noaptea nunții	10
F. M. Dostoievski: Vrăjitorul	10
Björnson: Poveste de dragoste	10
Richepin: Povestire din lumea nouă	10
M. Lermontov: Bela, roman	10
N. Gogol: Răzbunarea groaznică	10
D'Annunzio: Pisica (Nuvele)	10
Charles Folley: Fiul lupilor de mare	10
Maurice Level: Naufragiații vieții	10
R. Benim: Rivala, roman	10
V. C. Rondy: Secretul Principesei	10
Omessa: Misterul Romanovilor	10
Epinghoven: Tainele Curții germane	10
Bekir Aga: Memoriile unui eunuc	10
René Cazal: Voluptățile războiului	10
Miguel Zamacois: Accidentul	10
Honoré de Balzac: Iubita imaginară	10
André Theuriet: Coleta, roman	10
Lynkeus: Frivolități	10
Cady: Mica cerșetoare	10
P. B. Hașdeu: Sic Cogito	10

15 LEI VOLUMUL

	LEI
Turgheniev: Eroismul Dragostei	15
Alex. Pușkin: Fata căpitanului	15
Guy de Maupassant. Nuvele	15
Georges Meirs: Pata de sânge	15
Mihail Eminescu: Geniu pustiu	15
I. L. Caragiale: Cănuță om sucit	15
Dr. Frumușanu: Cum să întinerim	15
Eugen Todie: O iubire	15
Lia Hârsu: Împărăția de zăpadă	15

25 LEI VOLUMUL

	LEI
Sven Heddin: Dela Polul Nord la Polul Sud. Vol. I—VI. Fiecare volum	25

30 LEI VOLUMUL

	LEI
Claude Farrère: Casa oamenilor vii	30
Murat: Viața amoroasă a Caterinei Mari	30
Margueritte: Talionul, roman	30
Margueritte: Băetana (La Garçonne)	30
Margueritte: Femeia emancipată	30
Margueritte: Prostituata, roman	30
Eftimiu: Elfiona, roman	30
Gustave Flaubert: Ispitirea Sft. Antoniu	30
Baron de Schlicht: Elita Prusacă, roman	30
L. Wolff: Fiul lui Anibal, roman sportiv	30
Dr. Alfanderi: Cartea femeii însărcinate	30

40 LEI VOLUMUL

	LEI
Panait Istrati: Nerantsula	40
I. L. Caragiale: Teatru, volumul I	40
I. L. Caragiale: Teatru, volumul II	40
Mihail Eminescu: Poezii	40
Victor Eftimiu: Cântecul milei (Poezii)	40

40 LEI VOLUMUL

	LEI
Margueritte: Corpul tău îți aparține	40
Marie-Lise Emilian: 1313 întrebări și tot atâtea răspunsuri	40
Musset: Spovedania unui îndrăgostit	40
Victor Margueritte: Vitele umane	40

Colecția detectivului ROB PARKER
5 Lei Povestiri complecte **Lei 5**

CĂRȚI DE SUCCES

	LEI
Klabund: Borgia, romanul unei familii	50
A. de Musset: Spovedania unui îndrăgostit	50
Panait Istrati: Țața Minca	60
Remarque: Pe frontul de vest nimic nou	60
Ernst Glaeser: Contingentul '924	60
Ioseph Delmont: Evrei în lanțuri	60
Torberg: Bacalaureatul elevului Gerber	100
Emil Ludwig: Napoleon	240

BIBLIOTECA „ORIZONTUL"
5 Lei fiecare volum

FIECARE VOLUM ROMAN COMPLECT **20 LEI**

	LEI
Poë: Aventurile lui Gordon Pym	20
J. Kessel: Nopți Siberiene	20
Ivan Turgheniev: Un cuib de nobili	20
Lew N. Tolstoi: Moartea lui Ivan Ilici	20
F. M. Dostoievski: O femeie blândă	20
Emil Zola: Ispășirea, roman	20
George Ohnet: Prințul fatal	20
D'Annunzio: Tragedia a două fecioare	20
Jules Mary: Păcatul mamei	20
„ „ Răsbunarea Spaniolei	20
Georges Meira: Enigma trenului 13	20
Mandelstam: Jim Blackwood Jockeu	20
Louis Hemon: Battling Malone	20
Victor Eftimiu: Kiriachița, roman	20
C. Cosco: Grădina lui Dumnezeu	20
I. Greculescu: Cronicile lui Popic	20

MAURICE LEBLANC
Aventurile Extraordinare ale lui Arsène Lupin

	LEI
Leblanc: Arsène Lupin, Gentleman-Apaș	20
„ Arsène Lupin, contra lui Herlock Sholmes	20
„ Arsène Lupin, Acul scobit	20
„ Arsène Lupin, 813	20
„ Cele trei crime	20
„ Dopul de cristal	20
„ Confidențele lui Arsène Lupin	20
„ Triunghiul de aur	20
„ Izbânda lui Arsène Lupin	20
„ Insula cu treizeci de sicrie	20
„ Piatra Miraculoasă	20
„ Colții Tigrului	20

AL. MARGHILOMAN
NOTE POLITICE
5 volume mari . . Lei 1600

AVANTAGII IMPORTANTE!
GRATUIT La comenzi între 250—300 lei se acordă UN CALENDAR BLOC „EMINESCU" PE 1932
La comenzi între 300 și 500 lei se acordă Un Calendar Bloc Eminescu 1932 și una casetă hârtie scris „Englisch Welin"

ACTUALITATEA IN CARICATURA

Dezagramentele băuturii

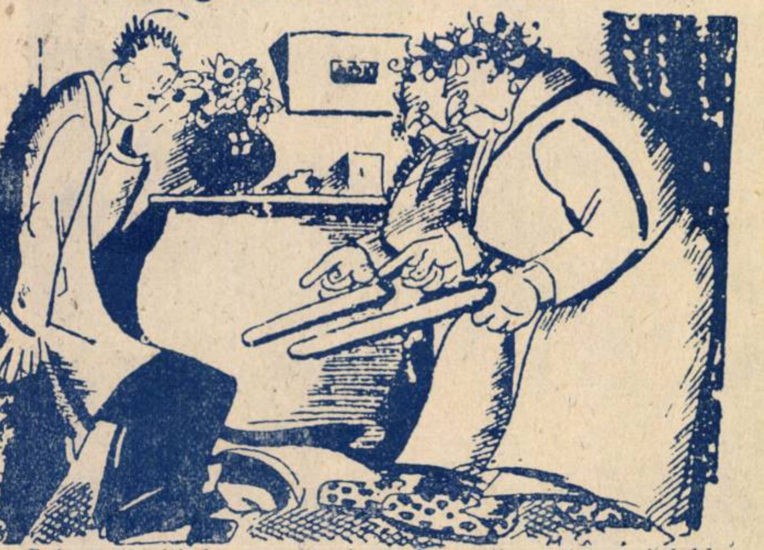

«Bei ca să uiţi de nevastă, şi când soseşti acasă o vezi dublu».

GRABA STRICĂ TREABA

— Doresc cu pasiune să mă căsătoresc cu fiica d-v., declară înflăcărat tânărul.

— Nu se poate, tinere, răspunde tatăl. După câte ştiu, d-ta ai abia douăzeci de ani şi fata mea are douăzeci şi opt. Mai aşteaptă zece ani, până ce vei avea treizeci şi fiica mea va avea tot douăzeci şi opt.

N'ARE GUST PROST

— Spune, tăticule, când o să fiu mare o să primesc o femeie ca mămica ?

— Desigur...

— Tăticule, atunci vreau să rămân mic.

ENTUZIASM DE PĂRINTE

Tatăl: Domnule profesor, cum v'a plăcut vocea fiicei mele ? Nu credeţi că în ea doarme un mare talent ?

Profesorul : Tot ce e posibil. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, nu o treziţi.

SE BUCURĂ

Intr'o casă cu mulţi locatari a plesnit o conductă de apă şi sosesc câţi-va pompieri ca să capteze apa. Nicuşor, aleargă, agitat, la mama lui: «Mămico ţipă el, o să ia foc casa, acuşi, uite au venit şi pompierii !».

Spiritul copiilor

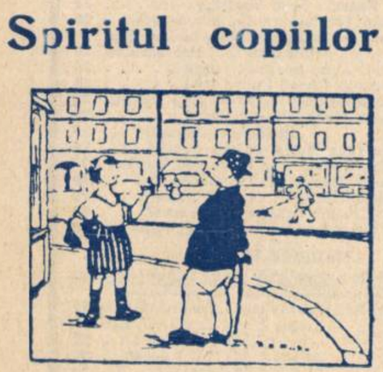

— Ce vârstă are mama ta?

— Nu mai pot să ştiu: în fiecare an mama întinereşte cu un an. In curând voiu fi mai mare decât dânsa.

EXPERIENŢA

Soţul : Să ştii că niciodată n'o să dresezi căţelul ăsta.

Soţia : Ai răbdare, bărbăţele. Şi tu erai, la început, îndărătnic.

DIFERENŢĂ

Mama: Cum, fetiţo dragă vrei să te măriţi cu un om atât de bătrân. O să-ţi amărăşti toată viaţa ta!

— Nu, numai toată viaţa lui.

POPULARITATE.

Intr'o mahala din Londra, profesorul ascultă o lecţie de zoologie. Elevii au uitat aproape complect ultima subîmpărţire a mamiferelor. Ca să le amintească specia kangurului, profesorul întreabă :

— Dar care este animalul care merge sărind, cu genunchii îndoiţi şi cu picioarele în afară ?

Şcolarii se ridică dintr'o mişcare şi strigă în cor :

— Charlie Chaplin !

UN BILANŢ PE VREMEA ASTA

Casa X. îşi încheie bilanţul. După săptămâni de trudă, procuristul încheie socotelile şi se prezintă patronului pentru a-i da raportul.

— Ei, cum se prezintă saldo-ul? îl întreabă stăpânul.

Procuristul clatină din cap şi răspunde, amărât. «Acesta nu mai e soldo, ci adevărat saldo-mortale....».

Noile automobile

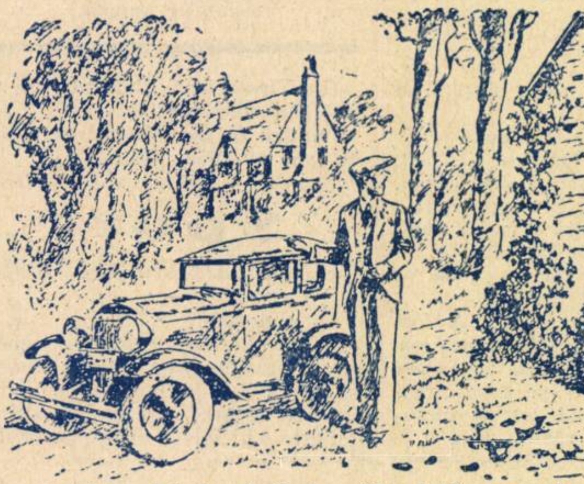

— Adă-o aici, dragă. O s'o spăl odată cu vasele.

ECONOMIE

Domnul Ionescu : Marioară, de ce nu aprinzi lumina şi stai cu domnu' Petrică în întuneric ?

Petrică : Din motive de economie pur şi simplu, domnule Ionescu.

BINEFACERILE ALCOOLULUI

— Nu mai bea atâta coniac !

— Coniacul mi-a salvat odată viaţa.

— Cum asta ?

— Da ! Lucram la o bina şi în momentul când m'am dat jos să beau un coniac, s'a surpat schelăria.

PRETENŢII.

Clientul. — Aşi dori două ouă moi, bine fierte, dar nu prea mult, cu două felii de pâine prăjită, da să nu fie arsă, unse cu unt, pe o parte şi pe cealaltă, însă nu prea mult.

Chelnerul (uluit). — Dar farfuria ce fel de desen să aibă ?

SAVANTUL LA RESTAURANT

— Chelner, am comandat un şniţel; dece nu mi-l aduci ? Ori poate mi l-ai adus şi l-am şi mâncat ? Ori poate nici nu l-am comandat ?

Culmea

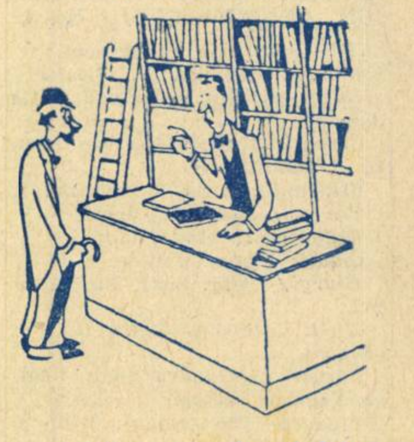

— Aveţi cumva volumul: **Ieftenirea vieţii.**

— Da, însă vă previn că s'a scumpit.

REVERSUL MEDALIEI

Soţul unei actriţe altădată celebre, îi scrie unui prieten :

«Soţia mea e drept, juca admirabil în roluri de femeie satanică. Nenorocirea este însă că a păstrat ceva satanic şi în viaţa privată»...

LA MEDIC.

— Trebuie să încetezi să mai bei.

— Fac parte din Liga Antialcoolică.

— Bine, atunci nu mai fuma.

— Nu fumez.

— In cazul acesta îţi recomand să consulţi un specialist.

INTARZIATA.

Comisarul : Numele D-tale ?

— Clara Schultz.

— Câţi ani ?

— 65.

— Măritată ?

— Nu încă.

ALUZII...

Doi antialcoolici intră într'o berărie şi comandă două pahare cu lapte. Chelnerul, cu privirea uluită răspunde :

— Regret, dar lapte nu avem. Poate doriţi însă să vă aduc o carte cu poze ?

Ca să nu o deranjeze...

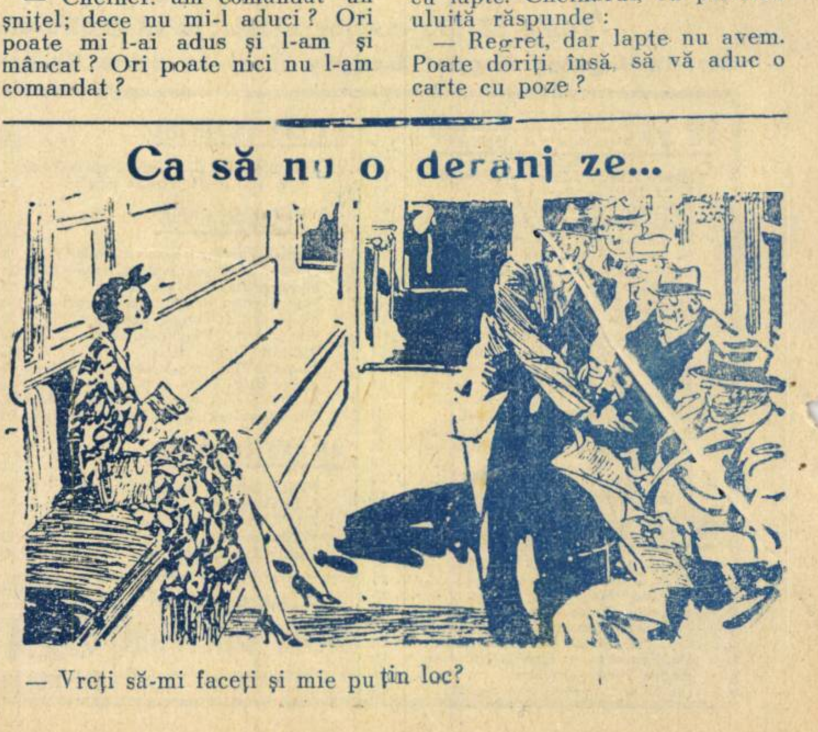

— Vreţi să-mi faceţi şi mie puţin loc?

O reconstituire a anticei Olympia

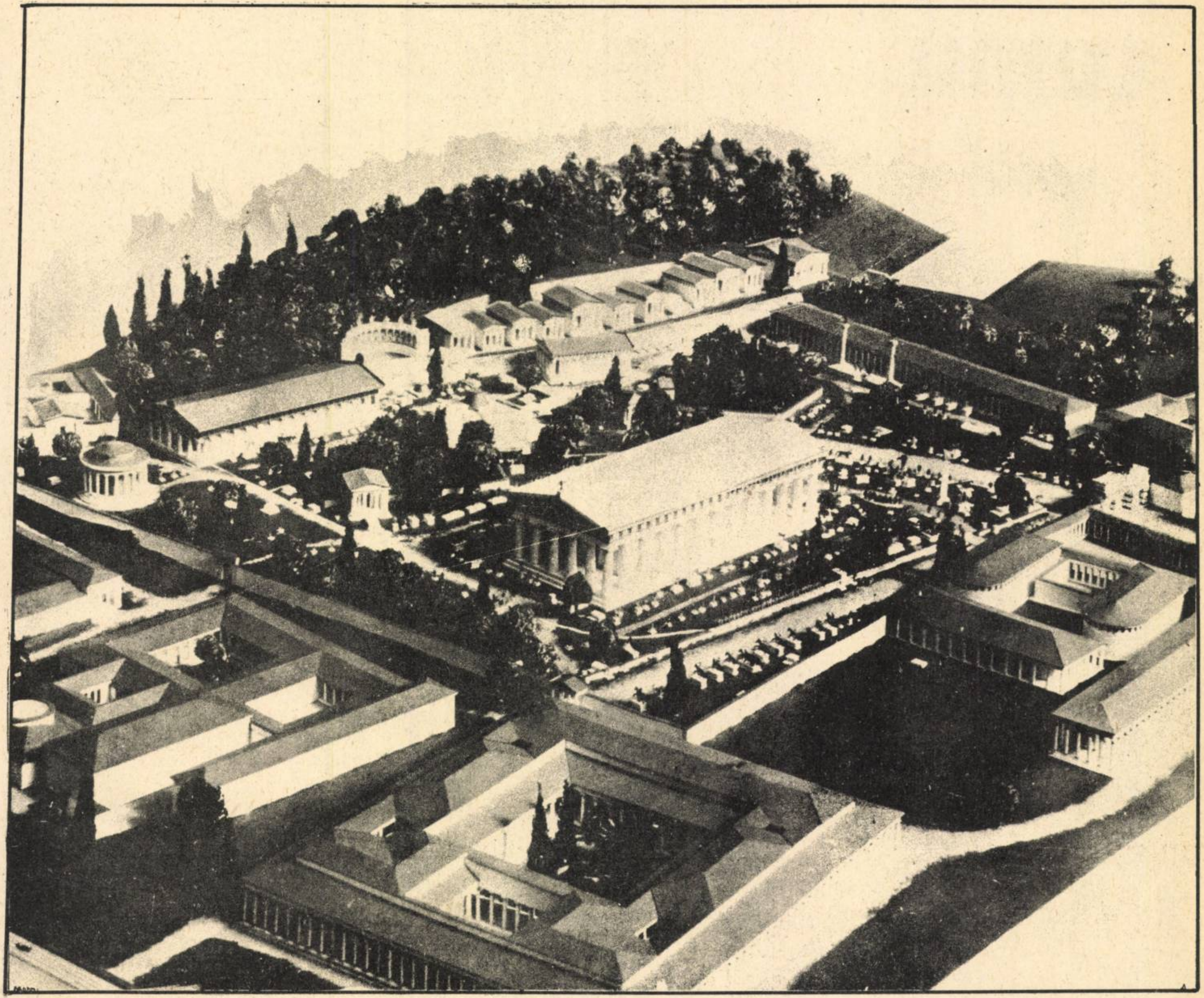

(Foto «New York Times», Ltd., Berlin)

Un artist berlinez, d. Hans Schlief, expune actualmente în Muzeul Metropolitan din New-York, o machetă reprezintând reconstituirea arhitectonică a anticei cetăţi Olympia, din vechea Heladă. In mijloc se află templul lui Zeus, iar la dreapta lângă colonade, se află startul, adică locul de unde se dedea plecarea celebrilor concurenţi ai primelor Olympiade.

Ţiganii se civilizează...

O şcoală ţigănească în Cehoslovacia

In oraşul Uzgorod din Rusia subcarpatică (Cehoslovacia) şcoala de ţigani, de mult înfiinţată, a devenit o curiozitate universală. La început, când fusese creiată numai pentru 20 copii ţigani, nimeni nu putea prevedea că şcoala aceasta va fi atât de repede cunoscută în Cehoslovacia şi în străinătate, având pretutindeni un viu răsunet.

Totuşi interesul ce i se arată e explicabil: este **prima tentativă făcută în Europa pentru instruirea Ţiganilor.** O chestiune care interesează multe State, în special cele din Europa centrală, unde Ţiganii pricinuiesc multe neplăceri autorităţilor. Un mare număr de Ţigani au fost seduşi de ideea creiării unei şcoli ţigăneşti şi au dorit să colaboreze la întemeierea ei.

Ei au făgăduit să furnizeze cărămizile necesare. Şeful comunităţii ţigăneşţti din Uzgorod a confirmat chiar promisiunea aceasta, într'o scrisoare autografă, pe care ceilalţi ţigani incapabili să scrie. au semnat-o cu amprentele lor digitale.

Documentul acesta a fost păstrat cu sfinţenie. Dar şi Ţiganii s'au ţinut de cuvânt (fenomen destul de rar la dânşii...). Ei au procurat 5000 cărămizi peste numărul necesar.

Contribuţii voluntare pentru construirea şcolii ţigăneşti din Uzgorod au fost oferite de d. Massaryk, preşedintele republicii cehslovace şi un mare număr de personalităţi; ministerul Instrucţiunii, pe de altă parte, a acordat o subvenţie importantă.

Şcoala ţigănească din Uzgorod se află situată la periferia oraşului şi e amenajată într'unul din ultimele imobile ale străzii de unde porneşte cartierul ţigănesc.

Ţiganii din Slovacia şi Rusia subcarpatică pot fi socotiţi printre... aristocraţi şi locuiesc în căsuţe de lemn sau de piatră, cari par palate faţă de corturile şatrelor noastre vagabonde. Sunt, în genere, meseriaşi sau muzicanţi stabili, cari s'au aşezat de multă vreme, în locurile mărginaşe ale oraşelor, în loc să-şi urmeze tovarăşii, în cursele lor rătăcitoare.

Elevii şcolii ţigăneşti se recrutează mai cu seamă dintre copiii cartierului ţigănesc. dar cursurile sunt urmate şi de copii de ţigani nomazi. Clădirea şcolii e o casă curată, îngrijită şi înconjurată de o grădină. Curăţenia şi ordinea sunt cei doi factori importanţi de educaţie şi instrucţiune cari se caută a se preda în această şcoală. Exteriorul clădirii trebuie să arate copiilor că viaţa este mult mai plăcută într'o casă curată şi ordonată, în aşa chip încât să-i stimuleze să-şi îmbunătăţească şi modul de locuire de acasă.

Din naştere, continuând în privinţa aceasta tradiţiunile rasei lor, Ţiganii sunt artişti. Temperamentul lor artistic se manifestă din primii ani ai copilăriei. Iată un fapt pe care nu l-a neglijat şcoala ţigănească dela Uzgorod, unde, în afară de biblioteci şi hărţi de perete se găsesc şi câteva zeci de instrumente muzicale, de diferite mărimi. Fiecare elev învaţă muzica după note şi face după cât pot arăta primele rezultate dobândite, progrese uimitoare.

OGLINDA LUMII

13 FEBRUAR 1932
ANUL XI. No. 7

20 PAGINI LEI 5

Edwina Booth, flita albă din *Trader Horn* e tot atât de fermecătoare în vestminte moderne ca şi în pieile de fiară cari acoperindu-i, inconplet, nuditatea, îi dădeau un aspect turburător de frumuseţe felină

OGLINDA LUMII

20 FEBRUAR 1932

ANUL XI. No 8

WEDENSDAY
20
MAY
TH
DAY

BIBLIOTECA
UNIVERSITĂȚII
-IAȘI-

20 PAGINI
LEI 5

Marjorie King este sigură că nu va uita ziua de naștere a lui Robert Montgomery, de oarece i-a așezat fotografia la data exactă din calendar.

Cea mai veche medicină din lume

Esculap în imperiul ceresc

Savantul grec Hippocrate — primul care a redactat în scris cunoștiințele medicale ale epocii sale — este considerat ca strămoșul medicinei științifice. Scrierile sale adăogate prescripțiunilor de higienă ale Bibliei și anumitor note terapeutice rămase dela vechii Egipteni constituiau, până într'un timp destul de recent, cele mai vechi documente în materie medicală. Descoperirile efectuate, deunăzi, în arhivele chineze, dovedesc totuși că medicina Imperiului Ceresc este mai veche cu o mie de ani decât știința celorlalte națiuni antice, atât în ce privește terapeutica (tratarea bolilor) cât și arta diagnosticului.

ŞAPTEZECI DE OTRAVURI PE ZI!

Bătrânele cronici chineze acordă titlul de fondator al medicinei lui Chen-Nung, născut la anul 2737 înaintea erei noastre.

Legenda vrea ca omul acesta excelent să fi experimentat pe propriul său corp, șaptezeci de otrăvuri pe zi, pentru a studia mai lesne efectul lor asupra organismului omenesc. Câtva timp după moartea lui, se redactă prin grija prințului Haang-Ti și a ministrului său Hi-Tok, o importantă lucrare medicală, intitulată **Nei-Hing.**

Cartea aceasta care este o culegere de rețete, s'a bucurat de o mare popularitate până în vremurile noastre.

In sec. VII înainte de Cristos, preoții exercitau și funcțiunile de medici și vrăjitori. Abia mult mai târziu se despărți medicina de teologie și magie, pentru a deveni o știință independentă. Părăsind caracterul religios, medicina se îndreptă pe o cale filosofică.

MEDICINA ŞI FILOSOFIE

A doua perioadă a istoriei medicinei chineze este caracterizată prin gustul abstracțiunii. Inlăturând observațiunile clinice, medicii chinezi se încăpățânară să caute originile bolilor în niște cauze de un ordin cu totul abstract. Astfel, ei considerau sănătatea ca un fenomen fericit, datorit unei stări de echilibru, pe care vin să-l turbure complicațiunile cele mai diverse. Concepția aceasta se oglindește în teoria lui Jang și In și teoria celor cinci elemente.

Jang și In înseamnă cei doi poli eterni: bărbatul și femeea; cerul și pământul; soarele și luna; ziua și noaptea; căldura și frigul; viața și moartea; forța și slăbiciunea; da și nu. Cele cinci elemente principale sunt: metalul, lemnul, apa, focul și pământul. Elementele acestea alcătuiesc corpul omenesc. Atâta vreme cât ele se găsesc în armonie, omul e sănătos. Caz destul de rar, deoarece elementele sunt într'un veșnic războiu, nimicindu-se și reproducându-se necontenit: așa, metalul distruge lemnul și produce focul; lemnul distruge focul și produce pământul; focul distruge pământul și produce metalul; pământul distruge metalul și produce apa. Transportate în corpul omenesc, cele cinci elemente sunt reprezentate prin splină, ficat, inimă, plămâni și rinichi.

Organele acestea au, de altfel, corespondențe în corpurile cerești, în culori, gusturi, în fenomenele meteorologice și punctele cardinale.

Teoria aceasta a dat naștere unui sistem foarte complicat :

Organe	**Corpuri cerești**	**Elemente**	**Culori**	**Gusturi**	**Fenomene atmosferice**	**Puncte cardinale**
Inima	Marte	Foc	Roșu	Amar	Căldură	Sud
Ficat	Jupiter	Lemn	Verde	Acru	Vânt	Răsărit
Splină	Saturn	Pământ	Galben	Dulce	Umezeală	Centru
Plămâni	Venus	Metal	Alb	Iute	Secetă	Apus
Rinichi	Mercur	Apă	Negru	Sărat	Frig	Nord

DESVOLTAREA CHIRURGIEI

In pofida tuturor acestor teorii, arta diagnosticului nu întârzie, totuși, să facă progrese repezi în China. Chirurgia luă, deasemeni un foarte mare avânt. Vechile lucrări chinezești conțin descrierea câtorva operații, a căror autenticitate ni se pare foarte îndoelnică, tocmai din cauza caracterului lor quasi-miraculos. Dacă e să dăm crezare legendei se pare că cel mai mare medic chinez, din toate timpurile, Pien-Kiau, (1255 în. lui Christos) ar fi adormit doi bolnavi cu ajutorul unui stupefiant, apoi le-ar fi deschis pieptul și schimbat inimile. Fără a interpreta întocmai povestirea unor asemenea isprăvi, trebuie totuși să admitem drept lucru stabilit că vechii chinezi cunoșteau și întrebuințau anestezia. De-asemeni s'a stabilit că legendarul Pien-Kiau își începea consultarea medicală, pipăind pulsul bolnavului, la fel ca și con frații lui moderni.

Una din ramurile cele mai desvoltate ale medicinei chineze era masajul, care se învăța în facultăți speciale și pe care unii îl considerau ca partea cea mai importantă a științei medicale.

De atunci această știință a decăzut mult.

PUNCȚIA ŞI VACCINUL

Cât de curios s'ar putea părea, trebuie totuși recunoscut că arta puncțiunii o datorăm — în mod indirect, bineînțeles — Chinezilor. Teu Rhyne, medic olandez, importă, pe la sfârșitul veacului XVII-lea, în Europa, procedeul acesta observat în China. După vechile tratate medicale chineze reiese că 367 puncte din corpul omenesc se pretau puncției. Academia de Medicină din Pei-Ping păstrează și astăzi un mulaj în bronz, reprezentând corpul omenesc și 367 mici orificii. Pe vremuri, se acoperea manechinul acesta cu hârtie, iar studenții trebuiau să indice, la examen, cu un ac, locul exact al fiecărui orificiu. Totuși împunsăturile astfel practicate și atât de numeroase, produceau deseori o infectare a sângelui, dat fiind că Chinezii nu cunoșteau antisepsia și asepsia.

Tot Chinezii au descoperit pe la sfârșitul veacului vaccinul contra variolei, metodă întrebuințată înainte de vaccinațiunea jeuneriană și care consta în aceea că bolnavul aspira mirosul unei pustule de vărsat de vânt. Procedeul acesta, foarte primejdios de altfel, putea da, în anumite cazuri, imunitatea.

HIGIENA PUBLICA ŞI MEDICINA

Unele cronici chinezești ne arată că Statul veghia, în de aproape, la bunul mers al higienei publice.

Numeroși împărați au întemeiat acum două mii de ani, spitaluri și clinici de lehuze. Pe de altă parte, se dădea din ce în ce mai multă importanță perfecționării teoretice a culturii medicale. Vechiul obiceiu chinezesc, după care medicii nu sunt plătiți decât în momentul când pacienții sunt complect sănătoși a contribuit într'o imensă măsură la desvoltarea simțului de răspundere la toți practicianii. Obiceiul acesta oricât de paradoxal ar părea, ar merita, poate, să fie adoptat și de Europeni...

Bicicleta... zburătoare

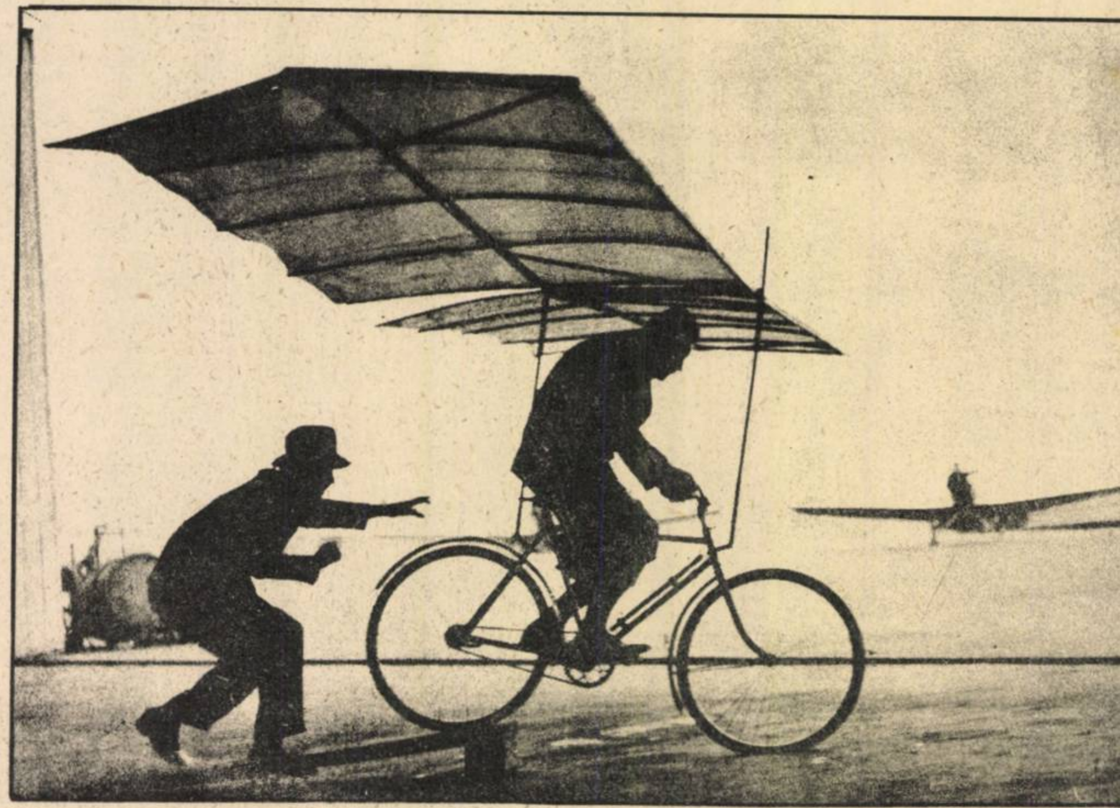

(Foto «New York Times», Ltd., Berlin)

Un inventator berlinez, Hans Richter a încercat să se ridice, pe aeroportul dela Tempelhof (Berlin) cu bicicleta cu pânze, inventată de dânsul. El a reușit să se înalțe câțiva metri, în repetate rânduri. Formula «omului pasăre» nu e departe...

No. 8
Anul XI
„OGLINDA LUMII"
20 Februarie 1932
Redacția și Administrația București I, Str. Ing. Anghel Saligny 2
(Palatul «EMINESCU» S. A.) Telefon 325/34 și 325/35
Abonamente {pe un an 250 lei
pe 6 luni 125 lei

DOUĂ AMERICANE «AJUNSE»

Steaua de cinema.

Doamna Henry Ford

Femeia americană este cel mai bun agent de prohibiţie. Priviţi pe aceste două bătrâne agente poliţiste, cari, cu ochi de lynx supraveghează pe cele două fete.

Femeia americană

Toată lumea ştie că femeia americană este, după femeea rusă, cea mai protejată din lume. In timp însă ce, în Rusia, legislaţia şi moravurile tind să o facă egala bărbatului, în Statele Unite, dimpotrivă, totul contribuie să facă dintr'însa un obiect de lux. In clasele înstărite, bineînţeles.

Deşi femeia americană are origini foarte diferite: anglo-saxone, nordice, germane sau latine, «tipul» său standard e deosebit de tipurile europene.

Sporturile, felul de traiu şi mai ales de alimentaţie, explică fără îndoială înfăţişarea sa elegantă, picioarele ei fine şi suple, şoldurile mici şi tenul scânteietor. In general, se îmbracă cu grijă, însă fără nici o notă personală.

Să fie, oare, o amintire din timpurile eroice când femeile erau într'o foarte pronunţată minoritate printre pionieri? Ele au rămas şi astăzi, în America, nişte idoli, deşi statisticile naşterilor arată o proporţie destul de egală, 40.900.000 bărbaţi faţă de 40.200.000 femei.

Incă din copilărie, fraţii îşi servesc surorile. Obiceiurile acestea se menţin şi mai târziu, când soţul e mai degrabă un servitor decât un tovarăş, al cărui rol principal este să aducă, acasă... mulţi dolari.

Aşa se explică dece bărbaţii, la patruzeci de ani, sunt uzaţi de «business», în timp ce femeia americană tinde să rămână veşnic tânără.

Să ne ferim să emitem vre-o părere asupra ei. Mai bine să descriem ce fel de viaţă duce, insistând în special asupra femeii din clasa mijlocie, al cărui fel de viaţă diferă enorm de obiceiurile europene, căci în clasele privilegiate şi la lucrători, moravurile sunt aproape aceleaşi în toate ţările.

CĂMINUL, MAI INTÂIU

Apartamentul se compune din două sau trei încăperi, având un mobilier-şablon, o bucătărie cu o săliţă de mâncare şi o sală de baie ultra-elegantă. Chiria anuală este: 1200 până la 1600 dolari (200 până la 300 mii de lei).

Domnul pleacă la nouă dimineaţa, după afaceri, după ce a luat un «breakfast» substanţial, compus din fructe, legume, ouă, ceaiu sau cafea cu pişcoturi. I-l prepară, de obiceiu, soţia, dacă nu e cumva obosită şi rămâne în pat. Atunci soţul trebuie să se lase servit în primul «drugs» (bar automat). Apoi aleargă, la bursă, spre biurou, la magazin. La prânz mănâncă în galop un «sandwich» şi un pahar cu lapte, într'un «Automatic» ori într'o «Cafeteria» sau, dacă-i permit condiţiunile sociale, va merge într'un restaurant. Insfârşit, dacă e un om de afaceri «ajuns», va mânca foarte confortabil, la «clubul» al cărui membru este. La ora 5 după amiază, lumea iese din biurou. Uneori, domnul se întoarce la club şi nu vine acasă decât la 7 seara, la masă.

Ce a făcut doamna în tot timpul zilei?

Să lăsăm de-oparte femeile intelectuale cari studiază ori au vre-o meserie. Viaţa lor e aproape la fel ca a unui bărbat. Vom vorbi de cele ai căror soţi câştigă suficient pentru-

In timp ce mama îşi face cumpărăturile, copilaşii aşteaptă afară, cuminţi, în cărucior.

Azilurile de copii în foarte mic număr sunt în deobşte înfiinţate de sectele religioase ori de societăţile de caritate.

BIBLIOTECA UNIVERSITĂŢII

ca să-şi poată permite să nu facă nimic şi cari constituie majoritatea : 84% din totalul femeilor.

Cum «portarii» sunt foarte scumpi, gajurile variând între 75 şi 100 dolari pe lună (14.000 şi 20.000 lei) plus locuinţă, hrană şi îmbrăcăminte, clădirile nu au decât un portar, purtând o livrea elegantă şi doi-trei groomi înmânuşaţi, pentru «elevators» (ascensoare). Separat, oameni cari curăţă apartamentele. Doamna e primită în hall-ul dela intrare, ca o regină, însă ajunsă la al 28-lea sau al 49-lea etaj, unde locuieşte, ea trebuie să-şi îmbrace mânuşile de cauciuc pentru a trece la bucătărie. Dacă mijloacele nu-i permit să aibă o servitoare, Doamna curăţă, repede, apartamentul cu aspiratorul, îşi face o toaletă rafinată şi iese.

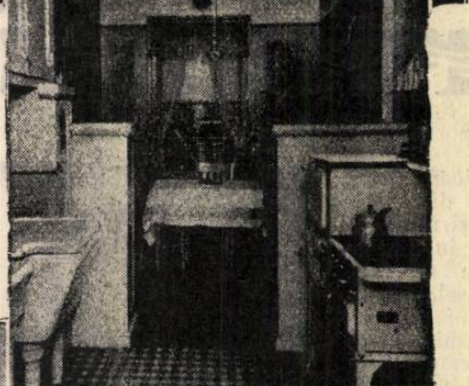

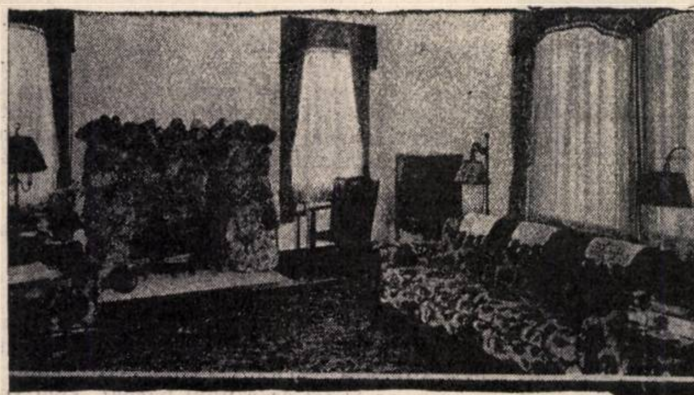

Sus: **Un restaurant automat pentru femei unde se poate dejuna pentru 30 sau 40 de cenţi.** — Jos: **Salonul standard al apartamentului unui american mijlociu.** – Dreapta jos: **Sufrageria standard.** Mijloc: **Sala de mâncare, bucătărie, una din mândriile menajerei americane. In Statele Unite, servitoarele sunt rare.**

SHOPPING

«Grocerie» este magazinul unde se vinde în acelaş timp pâinea, laptele, carnea, ouăle, legumele, fructele proaspete sau în conserve. (De când bântuie criza, preţurile articolelor de hrană au scăzut mult şi se apropie de cele ale noastre, afară de lapte, care costă 35 lei litrul, dar în schimb e de prima calitate şi livrat în sticle închise). Doamna merge apoi să vadă unul din numeroasele «sales» (solduri) anunţate în ziare, sau într'un magazin elegant. Se găsesc rochii confecţionate, de model simpatic, dela 6 dolari în sus, ciorapi de mătase de 90 cenţi şi lingerie în tricot de mătase de 1 şi 2 dolari.

Ora 1. Doamna se duce deasemeni să dejuneze la «clubul» său, afară dacă nu înghite în grabă un sandwich cu saladă şi o ceaşcă cu ceaiu la «Cafeteria» cea mai apropiată.

CLUBURILE

Cluburi feminine există în toată America. Simple ori elegante, după situaţiunea membrelor, ele diferă mai ales prin mobilier şi decoraţiunea sălilor. In genere sunt instalate cu o grijă de confort remarcabilă: saloane mari cu chemineuri vaste, unde pâlpâie un foc din lemne de brad, alte saloane mai intime pentru ceaiu, săli de bridge, de lectură, biblioteci, restaurant. Femeia americană găseşte, astfel, în plin centru un cămin («home») agreabil, adesea luxos, fără grijile menajului ori ale familiei.

In marile oraşe, multe din aceste cluburi au camere încântătoare pentru membrele cari locuiesc la periferie, sau pentru prietenele lor trecătoare. Clubul A. W. A. din New-York, de pildă, creiat de Miss Anne Morgan, numără 1200 camere.

Spre deosebire de cluburile de bărbaţi, unde sexul frumos nu are întotdeauna acces, femeile pot face, în «home-ul colectiv» toate invitaţiile pe cari le doresc. Bineînţeles, bărbaţii nu sunt admişi nici în piscină, nici în sala de cultură fizică, nici în camere, şi în nici un caz copiii nu sunt introduşi în saloane.

Clubul joacă un rol primordial în viaţa femeii. El tipăreşte un ziar al său propriu, organizează conferinţe, concerte, reuniuni, baluri în cadrul activităţii sale.

Dacă partida de bridge se termină curând, Doamna se poate întoarce acasă, pentru a prepara masa de seară, care se ia la ora 6 şi jumătate. Dacă partida întârzie, şi aceasta se întâmplă destul de des, cu toate că, la New-York, regula este exactitatea absolută... pentru bărbaţi, conservele sunt de un ajutor nepreţuit: sos de tomate drept... cocktail, supă, pui, legume, salată. Toate astea sunt servite într'o sumedenie de farfurii. In două zeci de minute, dineul e expediat. Dacă domnul şi doamna au de primit câţi-va prieteni, preferă să-i invite la club; după ce au luat masa, merg în corpore la cinematograf. Americanul nu suportă singurătatea şi nu prea are gust nici pentru conversaţie, aşa cum o cunoaştem noi, în Europa...

Când domnul şi doamna sunt singuri-singurei, deschid radioul, afară de cazul, destul de des repetat, când ies în oraş fiecare de partea lui, fie cu câţi-va amici personali, fie la un spectacol atractiv. Aceasta e libertatea americană.

DAR COPIII CE DEVIN ?

Şi copiii, dacă sunt, ce fac în timpul acesta ?

In menajurile bogate, chestiunea e repede rezolvată. O doică, atunci când sunt mici, un colegiu, când încep să crească. Grădiniţi de copii există foarte puţine, şi acestea creiate de diferite secte religioase şi anumite asociaţii de caritate.

Dar ele nu prezintă, în nici un caz, caracterul unei organizaţii sistematice.

Când îi exprimi unui American uimirea în faţa acestei lipse de protecţie a copiilor, el îţi răspunde în genere, că salariul înnalt al bărbatului, îi permite soţiei sale să nu muncească şi să-şi crească copiii. E, evident, cazul multor familii, însă insuficienţa grădinilor silesc fetiţele şi băieţaşii, într'o măsură necunoscută în Europa, să se joace în stradă.

După părerea generală, copiii sunt crescuţi într'o libertate atât

A apărut:

ADRIENNE THOMAS

Catrina-Soldat!...

ROMANUL UNEI FETE DIN ALSACIA-LORENA

Romanul unor experienţe neobicinuite trăite de o femeie cu suflet extraordinar, în timpul marelui război, Singura şi cea mai puternică viziune a războiului mondial redată de pana unei femei. Numai în Germania, această lucrare a trecut de 100.000 exemplare şi s'au anunţat ediţii noui în toate limbile.

Cereţi la toate librăriile precum şi la Editura „Eminescu". Bucureşti I, Str. Anghel Saligny 2.

Intr'o grădină publică, un «joc de scări» pe care copiii americani fac diferite acrobații, gândindu-se la salturile lui Harold Lloyd.

de mare, încât nu mai sunt educați deloc...

La 16 ani, Universitatea își ia răspunderea să... aranjeze caracterele și să facă poliție cu temperamente îndărătnice.

In multe colegii, de fete mai cu seamă, se respiră o atmosferă de reculegere studioasă, de sănătate morală și fizică cu totul reconfortantă.

Suntem departe de a găsi în aceste colegii moravurile descrise de anumiți autori americani.

Educația tinerelor fete ce ies din familii cu stare, le îndeamnă mai târziu la studii superioare. Numeroase femei urmează conferințe de specialitate sau cursuri universitare trec examene sau fac parte din diverse societăți de propagandă. Din 1920, femeile americane votează și rolul lor social a crescut considerabil. O dovadă concludentă este activitatea desfășurată de ele pentru respectarea legii de prohibițiune a alcoolului. Prohibițiunea este oare, — fiindcă veni vorba de ea, — un bine sau un rău ? Discuția e mereu deschisă. Să notăm numai, că alcoolismul ia, treptat, proporții tot mai mari, din... snobism, în cercurile unde, înainte, nu pătrunsese niciodată.

A devenit o plăcere nespusă aceea de a bea, pe ascuns, cocktail-uri și bere, cari dacă nu ar fi fructe oprite, cu siguranță că nu ar fi pe gustul oamenilor cari le caută, astăzi, cu înfrigurare.

In ce măsură poate femeia americană, chiar aceea mai desvoltată intelectualicește decât soțul ei, să influențeze asupra mersului afacerilor publice și particulare ? E greu de răspuns, căci, — în definitiv, — tot bărbatul e acela care ține încă cârma...

*

Viața americană place sau nu place. Chestiune de gust, de mentalitate, de sensibilitate. E cu neputință să se emită o părere în această privință.

Tot ce se poate confirma este că din punct de vedere practic, confortul și în general toate comoditățile sunt infinit mai mari în Statele Unite, la orașe și la țară, decât în Europa.

Prin urmare, nu trebuiesc criticate aspru și batjocorite, cum se obișnuește în deosebi moravurile americane, înainte de a face o comparație justă între felul de viață depe continentul nostru, defectuos din atâtea puncte de vedere și condițiunile de existență de peste Ocean. Și acolo, ca și la noi, mizeria se întâlnește cu luxul cel mai deșănțat.

Lucrurile noui se isbesc de stările învechite, însă în general, situația oamenilor mijlocii este incomparabil mai bună decât în Europa.

Și apoi nu trebuie să uităm organizarea perfectă a tuturor mijloacelor de transport și relațiune, care contribuie atât de mult la confortul vieții de familie și chiar la fericirea conjugală.

Actuala criză economică i-a făcut pe Americani mai umili, mai umani. Femeia, care era până mai deunăzi de o mândrie penibilă de multe ori, arogantă și strâmtă la vedere, a căpătat în fața greutăților materiale de cari se isbește soțul și pe cari, natural le resimte și ea, un simț mai precis al datoriei ce o are în viață, față de cămin și față de ea însăși. Modestă, sportivă, vioaie, activă, femeea americană este o tovarășă demnă a semenelor sale din Europa.

Serbările mondene sau sportive, match-urile de box, concursurile de golf. de tennis și ping-pong, cursele de cai sau de câini... de lemn, supun spiritul femeii americane la o permanentă frământare distrându-l, înviorându-l, hrănindu-l. Concertele simfonice, spectacolele de operă, conferințele, dansul se succed într'o atmosferă mai calmă, mai cordială, mai omenească.

Femeia americană oferă străinului un straniu exemplu de cochetărie, libertate atotputinte, prospețime și... prostie. Trăsătura dominantă rămâne însă emanciparea, datorită căreia spiritul și trupul se pot mișca în voie. In multe privinți, femeia din Statele Unite a anticipat cu o frumoasă izbândă, evoluția morală a femeii de pretutindeni, cale pe care camarada ei europeană abia trebue să pășească.

Opt căsătorii simultane într'o biserică din New-York: observați ce isbitoare este prezența, pe primul plan, a mireselor și cum viitorii soți par a juca un rol secundar. De altfel, această notă distinctivă se remarcă și în contrastul dintre eleganța femeilor și îmbrăcămintea banală — de stradă — a bărbaților.

Ştiinţa la animale

Rândunelele cunosc din instinct geografia şi meteorologia.-Simţul direcţiunei la albine.-Arhitectura şi ingineria furnicilor

Am recitit cartea lui sir John Lubbock, zis şi Lord Averbury: «*The Beauties of Nature*» (Frumuseţile Naturei), editura Tauchnitz, volumul No. 2893.

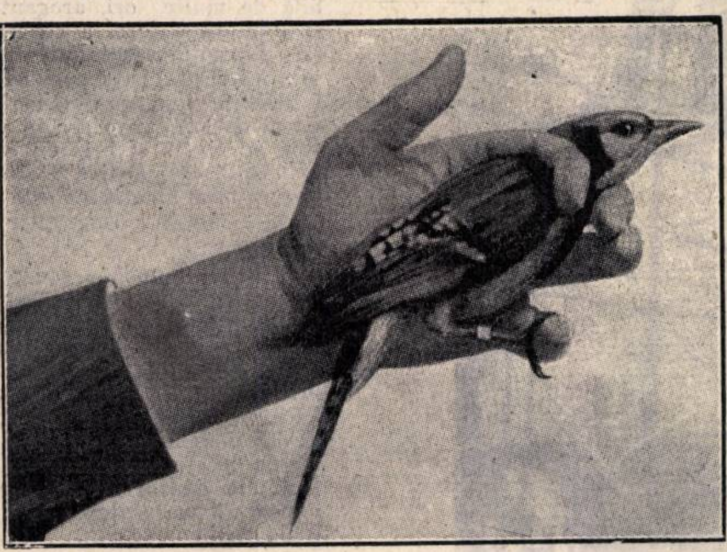

Rândunică cu verighetă la picior.

Lubbock a fost un bancher din Londra, care şi-a cheltuit aproape întreaga avere pentru vulgarizarea ştiinţei. El făcu şi numeroase cercetări originale, dar îşi câştigă o reputaţie universală prin cărţile sale în care explica chestiunile cele mai abstracte într'o limbă fermecător de simplă şi frumoasă. Una din broşurile sale *„Intrebuinţarea vieţii"* e tradusă în vreo 200 de limbi; versiunea românească apărută în „Biblioteca pentru toţi" o recomandăm cititorilor noştri.

In camera sa de lucru Lubbock avea microscoape, fel de fel de atlase, colecţii de plante rare, stupuri de albine, muşuroaie de furnici şi câte altele. Transportul a două furnici din Australia până la Londra l'a costat vreo 5 lire sterline, aproa- 3000 de lei după valuta depreciată de azi, şi peste 4000 lei după valuta aur de pe vremurile fericite când un bancher avea bani şi timp să se ocupe de furnici. Ceeace caracterizează pe acest mare savant, e răbdarea lui extraordinară dozată în diversele sale cercetări. E de ajuns să menţionăm faptul că a fost primul om din lume care a putut afla câţi ani trăieşte o furnică, întrebuinţând în acest scop nişte văpseli speciale spre a marca insectele puse sub urmărire; una din furnicile sale a trăit 12 ani!

Să lăsăm aceste hexapode şi să învăţăm puţină meteorologie dela rândunici.

METEOROLOGIA RANDUNELELOR

Rândunelele ştiu să prevestească vremea, dar ca toţi meteorologii fac uneori pronosticuri greşite, din nefericire pe riscul propriei lor vieţi. Aşa a fost în luna Septembrie 1931, când milioane de păsăruici au pierit de frig în Europa, surprinse de o iarnă timpurie şi numai câteva zeci de mii avură norocul să scape, fiind expediate cu trenul şi avioanele spre ţările mai calde.

Lubbock a studiat ani de zile sborul acestor păsărele şi a rămas uimit de instinctul lor geografic. Urmărind nişte rândunici cu ajutorul unor verighete prinse de un picior — şi piciorul de rândunică nefiind mai gros ca băţul de chibrit greutatea inelului nu depăşia câteva centigrame — dovedi că aceste minuscule avioane vii, fac zboruri din Groenlanda până în Transvaal (sudul Africei), cunoscând din instinct o parte din harta globului şi secretul vânturilor.

Rândunicile născute bunăoară în România în luna Mai 1931 şi care au trecut în zbor marea Mediterană înainte de a împlini 4 luni, călăuzite e drept de rândunelele mai bătrâne, vor sosi iar la cuiburile lor în Aprilie 1932, după ce au petrecut o iarnă între cele două tropice. Prinzând o rândunică pe un vapor, sechestrând-o câteva zile şi dându-i drumul într'un port necunoscut, ea va găsi în mod instinctiv drumul spre Egipt ori Abisinia, de unde va reveni primăvara la cuibul unde s'a născut.

Iarna cuiburile lor sunt ocupate de vrăbii. Acestea neavând instincte de zidărie, trăiesc vara în aer liber, pe garduri, în copaci şi uneori pe schelele caselor în construcţie.

SIMŢUL DIRECŢIUNEI LA ALBINE

Fabre, cunoscutul entomolog francez, a închis mai multe albine, din specia Chalicodoma şi le-a transportat într'un sat vecin la o depărtare de câţiva kilometri de unde le-a eliberat. Aproape toate albinele au găsit drumul spre casă.

Averbury a repetat experienţa lui Fabre, transportând nişte albine la o distanţă de 5 mile în inima Londrei; cea mai mare parte s'au înapoiat acasă. Nişte furnici transportate numai la 50 de yarzi, nici 50 de metri, s'au rătăcit.

ARHITECTURA FURNICILOR

Dacă furnicile n'au simţul direcţiunei, în schimb cunosc principiile arhitecturei. Ele sapă galerii şi bolţi după legile rezistenţei materialelor. Iată ce ne spune naturalistul *André:*

„Arhitectura lor e foarte variată, am putea spune că fiecare specie îşi are arta sa şi un ochiu exercitat poate deosebi forma galeriilor. Această varietate e complicată de fantezia individuală a furnicilor, cari sapă tuneluri la întâmplare, fără a se servi de echer, compas, nivelă şi cumpănă. Nici-un plan, nici-o dispoziţie geometrică nu le călăuzeşte la săparea curioaselor lor labirinturi. Totuşi deşi galeriile şi culoarele se întretaie, întortochiându-se în mii de chipuri, muşuroiul îşi păstrează totdeauna caracteristica ansamblului, desvăluindu-ne secretul constructorilor şi trădând meşteşugul lor". (E. M. André: Les Fourmis).

Myrmecologii, adică învăţaţii cari se ocupă cu studiul furnicilor, au împărţit furnicarele în 3 categorii:

1. *Furnicare hypogee* (din greceşte: hypos=sub şi geon=pământ) sunt formate numai din galerii subterane, fără construcţie externă. Tot în această categorie intră şi muşuroaiele furnicilor din specia „rufa" care cuprind în afară de galerii subterane şi o clădire externă formată din ace de brad, bucăţi de frunze, coji de culbelc şi alte materiale furniceşti de zidărie.

2. *Furnicarele epigee* (din greceşte: „epi"=pe şi „geon"=pământ) sunt construite în afară de pământ, adică în crăpături de ziduri, pervazuri de uşi şi ferestre, în copaci scorburoşi, etc.

3. *Furnicare papygrocee* sunt acele făcute din resturi vegetale cum sunt bunăoară locuinţele regale ale furnicelor din Texas şi Florida, specia „bispinosa", construite în forma de zgârie-nori din puful capsulei de bumbac. In America până şi furnicile au moravuri originale.

INGINERII FURNICILOR SAPA TUNELURI URIAŞE

Furnicile amazoane din Elveţia sunt foarte războinice. Ele îşi petrec viaţa în războiu perpetuu. Naturalistul Bates avu prilejul să asiste la distrugerea unui furnicar de amazoane cu pucioasă. Fumul pompat într'o gaură eşia prin alte găuri la o distanţă de 60 metri. In Brazilia o colecţie de furnici a săpat un tunel sub fluviul Parayba. Diametrul tunelului nu era mai mare de 1 centimetru, dar lungimea depăşia 1000 metri. Lubbock a înregistrat acest fapt extraordinar în scrierea sa monumentală *„Ants, Bees and Wasps"* (Furnici, albine şi vespi, 2 volume).

Furnicile mici din specia „Lasius niger" construiesc muşuroaie cu etaje subterane şi aeriene, formate din bucăţele de paie, rămurele şi frunze ce formează scheletul construcţiei. Galeriile sunt concentrice dar neregulate şi sălile mai mari au bolţile sprijinite — adevărate templuri în miniatură. Când plouă, arhitecţii şi zidarii lucrează cu mai multă febrilitate, lipind bulgăraşi uzi unul lângă altul, ridicând din mii şi milioane de firicele coloane rezistente şi bolţi măestre. Furnicile „Pogonomyrmex occidentalis" acoperă suprafaţa domurilor cu pietricele colorate, lame de şist, plăci de calcar şi foiţe de mică.

Furnicile din Mexic din regiunea zăcămintelor aurifere îşi împodobesc cupolele galeriilor cu ornamentaţii artistice din foiţe de aur. Furnicile din specia „Lasius fuliginosus" secretă un fel de carton alb ca viespele şi muşuroaiele lor par în interior nişte palate de marmoră.

REGELE SOLOMON ŞI FURNICILE

Acum 3000 de ani regele Solomon studiind furnicile grădinilor sale şi-a dat seama de inteligenţa şi hărnicia acestor făpturi. Iată ce ne spune înţeleptul Rege în cartea sa „Mişli" (Proverbe, capit. VI, versetele 6-11):

„Mergi la furnică leneşule
„Vezi căile ei şi fii înţelept".

Omul are dar multe de învăţat chiar dela animale de un miligram.

Flammarion, celebrul astronom francez, s'a amuzat odată să cântărească nişte furnici mici. Cântărind 100 de furnici găsi că aveau o greutate de 15 centigrame. *O furnică singură cântăria deci un miligram şi jumătate.*

Furnici la lucru.

Şi totuşi cât zbucium şi câtă inteligenţă, câte plăceri şi câte necazuri se găsesc într'un biet creer de furnică.

L. F.

*

Doritorii a se abona la revista trimestrială

ŞTIINŢA

care prin cuprinsul ei foarte interesant a avut un succes frumos dela primul ei număr, apărut în Februarie 1932, vor trimite prin mandat poştal 40 lei costul abonamentului pe 1 an, sau 20 lei abon. pe ½ an, pe adresa: *Inginer L. Florin, — Căsuţa poştală 70 Bucureşti I.*

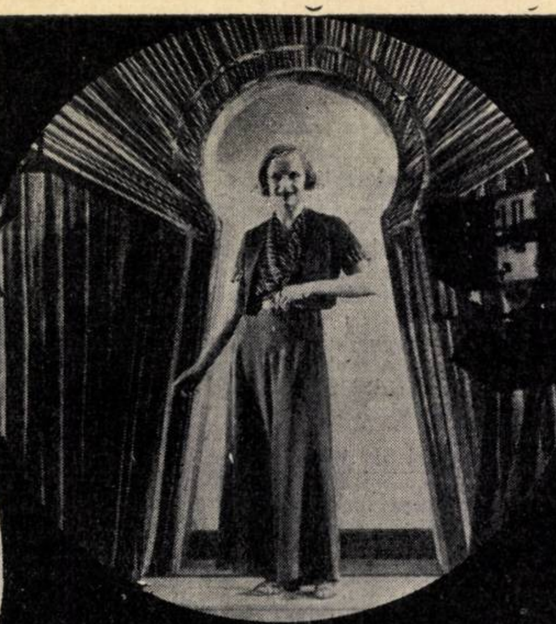
1

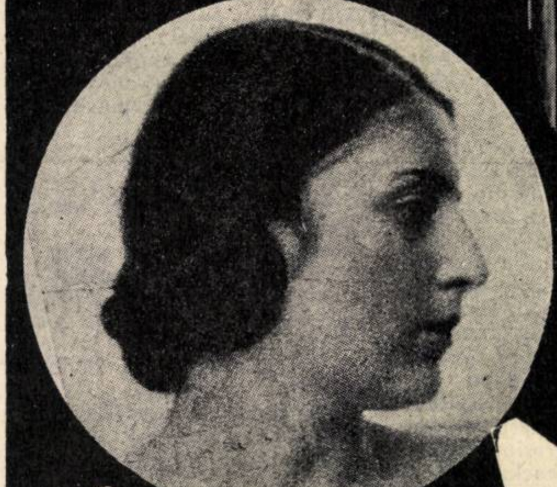
2

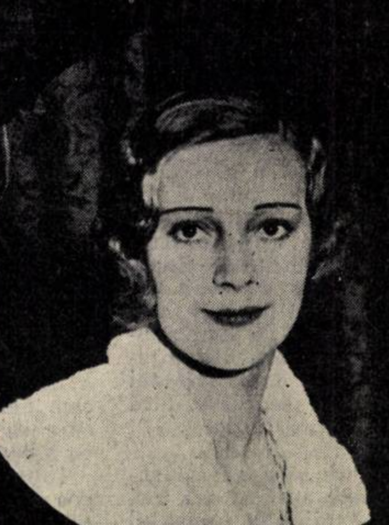
6

„MISS"-ELE PE 1932

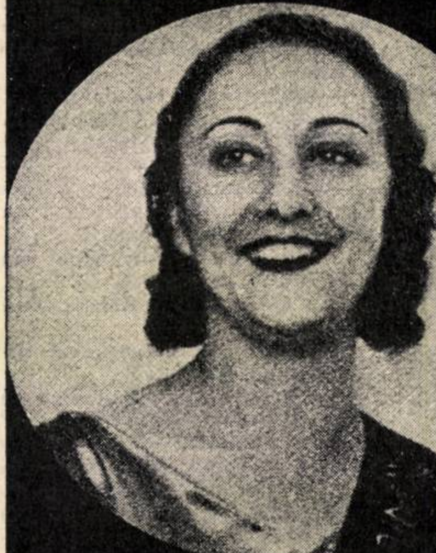
3

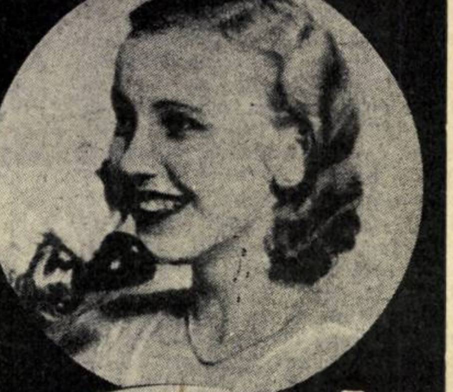
7

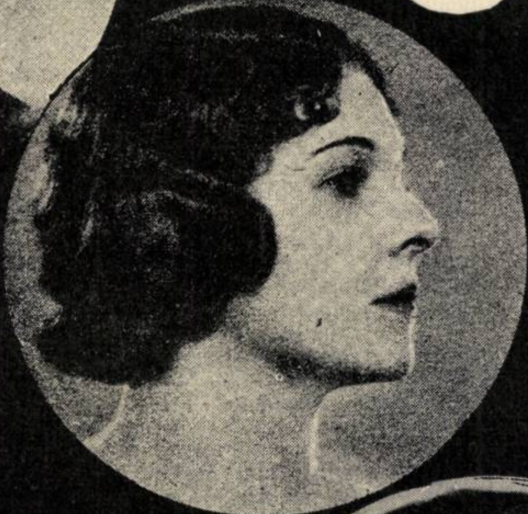
4

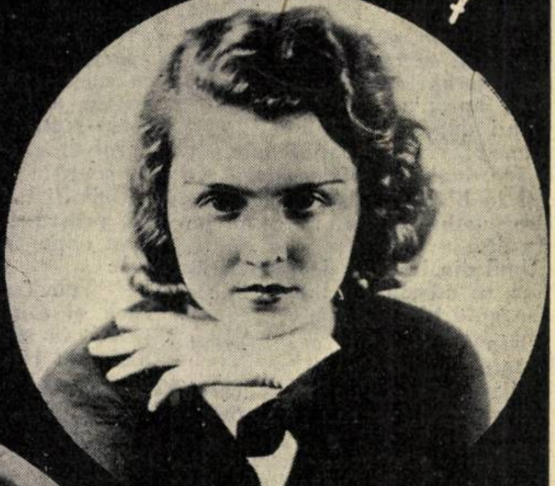
8

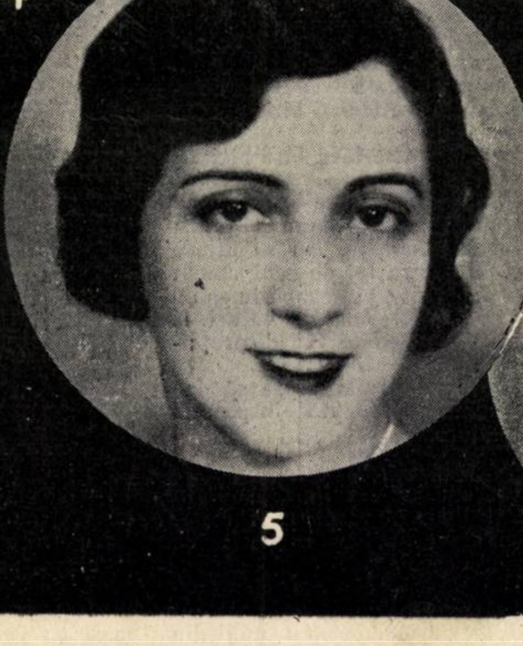
5

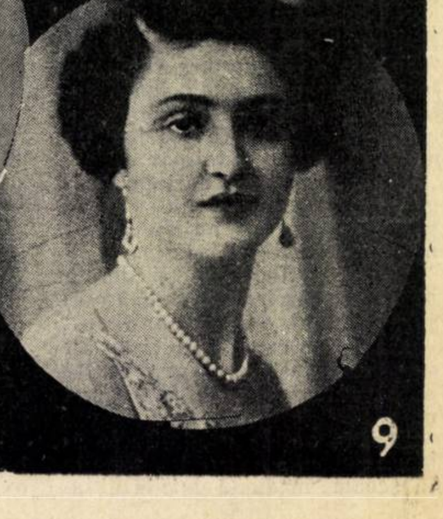
9

1. „MISS ANGLIA"
Gwenn Stallard
2. „MISS ROMÂNIA"
Liana Delescu
3. „MISS SPANIA"
Tereza Deniel
4. „MISS UNGARIA"
Ica Lampel
5. „MISS BRAZILIA"
Leopoldina Bello
6. „MISS GERMANIA
Ruth Behnen
7. „MISS DANEMARCA
Sase Henric Clausen
8. „MISS JUGOSLAVIA
Olga Giurici
9. „MISS GRECIA
F. terpi Lamasa

2)

GOANA DUPA AUR

— Te asigur că nu mă gândesc decât la tânăra fată. Ochii ei sunt albaştri ca un cer de vară şi surâzători ca marea scânteindă sub soare; părul blond ca al meu şi strâns în cozi groase ca un braţ de bărbat. Iubita m'aşteaptă de luni de zile, colo departe, pe un pământ mai binevoitor şi îţi închipui că tocmai acum când suntem pe pasul de a face avere, nu o voiu părăsi.

— Mie în schimb, mi-ar fi ruşine să privesc în ochii albaştri ai unei femei, când aşi şti că mâinile mele ar fi mânjite de sângele unei alte femei, cu ochii negri, spuse rânjind Hitchcock, căci sufletul îi era plin de simţimântul onoarei şi al bravurii, precum şi de dorinţa de a înfăptui lucrurile pentru ele înşile, fără a se gândi la urmările lor.

Sigmund clătină din cap.

— N'ai să reuşeşti să mă superi, Hitchcock, nici să mă faci să comit nebunii, sub pretextul că tu personal eşti nebun. E vorba de o chestiune la care trebuie să ne gândim cu sânge rece. Nu am venit în ţinutul acesta ca să mă amuz şi, îţi repet, suntem prea slabi pentruca să intervenim. Dacă lucrurile se vor petrece cum e vorba, o să-mi pară rău de fată, bineînţeles, şi asta-i totul. Aşa cere obiceiul poporului său şi hazardul a vrut să ne găsim noi aici tocmai în această împrejurare. Oamenii aceştia aduc jertfe omeneşti de mii de ani: reîncep astăzi şi vor continua în vecii vecilor.

De altfel, ei nu aparţin rasei noatre, după cum nu suntem legaţi nici de noua victimă. Hotărît sunt de partea lui Wertz şi Hawes şi...

Intre timp, câinii începură să urle şi se apropiară de foc. Sigmund se opri, atras de sgomotul ce se apropia.

Unii după alţii, Indienii apăreau, gravi, în spaţiul luminat de foc, înalţi şi înfricoşători, tăcuţi în blănurile lor imense ale căror umbre dansau straniu pe zăpadă.

Unul din Indieni, doctorul vrăjitor, se adresă lui Sipsu, în silabe guturale.

Chipul vraciului era brăzdat de tatuări sălbatice şi pe umeri îi atârna o piele de lup ai cărei colţi şi bot îi veneau până peste cap.

Minerii rămaseră nemişcaţi. Sipsu se ridică şi adresându-i-se lui Hitchcock îi spuse:

— Rămâni cu bine, amice.

El însă nu făcu nici un gest şi nici nu ridică măcar capul, când cortegiul se înfundă în pădurea albă.

Spre deosebire de ceilalţi albi, Hitchcock, deşi cu o remarcabilă facultate de adaptare şi cu un larg spirit cosmopolit, nu înţelese niciodată cum ar putea avea vreo legătură cu femeile din ţinuturile Nordului.

Dacă i-ar fi venit dorinţa, desigur că nu ar fi pregetat să-şi satisfacă pofta, dar nu s'a gândit niciodată la lucrul acesta.

Sipsu? I-a făcut pur şi simplu plăcere să flecărească cu dânsa în jurul focului, dar cum ar fi fost vorba de un copil, cu nici un alt scop decât de a alunga urâtul unei existenţe posace. Nimic mai mult.

Dar, în pofida originii sale americane şi a educaţiei primite în şcoală, mocniau într'însul anumite instincte cavalereşti de un sânge mult mai cald. Hitchcock era o astfel de fire, încât părţile materiale ale vieţii îi apăreau adesea goale de sens şi în contradicţie cu impulsiunile sale cele mai intime.

Stătea, deci, cu capul plecat, împietrit, în timp ce o forţă organică, mai viguroasă decât dânsul, mare cât rasa lui, lucra înlăuntru.

Cei trei camarazi îl priveau din când în când, cu un aer întrebător, şi atitudinea lor trăda o uşoară agitaţiune, perceptibilă totuşi.

De multe ori, în cursul vieţii lor încărcată de atâtea lipsuri, ei putură constata vigoarea fizică a lui Hitchcock; de aceea erau cam nelinişţiţi şi curioşi să ştie care va fi conduita lui când se va hotărî să acţioneze.

Totuşi, tăcerea lui se prelungea şi focul era pe sfârşite. Wertz căscă şi-şi manifestă intenţia să se culce.

Atunci, Hitchcock se ridică în picioare.

— Dracul să vă ia şi să vă ducă în fundul iadului, laşi cu sufletul de găină. Nu mai există nimic comun între noi.

Vorbea pe un ton relativ calm, dar forţa lui vibra în fiecare silabă, şi fiecare intonaţiune era o ameninţare.

— In cazul acesta, împărţiţi, cum vă va conveni mai bine. Eu posed un sfert din bulgări, aşa cum rezultă din contracte. In sac sunt vreo douăzeci şi cinci-treizeci de kilograme de minereu... provenind din filonul de încercare. Aduceţi balanţa. Vom împărţi pe loc. Tu, Sigmund, cântăreşte-mi un sfert din provizii şi pune-l de-oparte. Patru câini îmi aparţin şi mai vreau alţi patru. In schimbul animalelor, vă las partea de echipament, uneltele, şease-şapte kilograme de aur, un revolver şi alte muniţii. Suntem de acord?

Ceilalţi trei albi se îndepărtară, pentru a delibera. După câteva clipe, Sigmund luă cuvântul :

— Vom împărţi, cinstit, Hitchcock şi din fiecare lucru vei primi un sfert, nici mai mult, nici mai puţin: n'ai decât să-l iei ori să-l laşi. Avem tot atâta nevoie de câini caşi tine, tu vei lua patru, nici unul mai mult. Şi dacă refuzi să-ţi iei partea de echipament, asta te priveşte! N'ai decât s'o iei. De nu, las'o !

— Bravo! Interpretaţi legea în litera ei, rânji Hitchcock. Accept. Să mă văd odată scăpat de câmpul acesta, va fi mai bine pentru mine.

Impărţirea se făcu fără nici un comentariu.

Hitchcock îşi puse bagajele pe una din sănii, îşi adună cei patru câini şi-i înhămă. Nu se atinse nici de partea lui de echipament nici de unelte, ci aruncă în sanie o jumătate duzină de hăţuri şi plecă asvârlind priviri dispreţuitoare foştilor săi tovarăşi.

Aceştia, mărginindu-se să dea din umeri, îl văzură dispărând în pădure.

*

Un om înainta în zăpadă. In jurul lui se proectau formele vagi ale colibelor acoperite cu piei de cerbi.

Din când în când un câine urla sălbatic şi se apropia de sanie. La un moment dat, unul din ei înaintă chiar spre omul care trecea în goană, vrând să-l înşface. Atunci Hitchcock (căci el era) se întoarse brusc şi mâna desmănuşată strânse gâtul scorţos al animalului. Câinele se răsturnă sub apăsarea aceasta mortală şi omul îşi continuă drumul, lăsând fără viaţă, cu gâtul răsucit şi sub cerul înstelat, dihania care voise să i se împotrivească.

Hitchcock reuşi să se apropie de coliba şefului. Rămase multă vreme întins pe zăpadă, cu urechile ciulite la glasurile din casă, silindu-se să descopere locul unde se afla Sipsu. Fără nici o îndoială erau foarte multe persoane în colibă şi svonurile cari ajungeau până la dânsul, lăsau să se ghicească enervarea familiei. După un timp, însă, reuşi să desluşească vocea tinerei fete: pe dată făcu înconjurul colibei, până ce nu mai fu despărţit de Sipsu decât prin grosimea unei blăni de cerb. Hitchcock, îşi făcu un tunel prin zăpadă şi îşi introduse capul şi umerii în colibă.

Când simţi aerul cald al interiorului isbindu-l în obraz, se opri şi aşteptă, păstrând picioarele şi toată partea de sus a corpului, afară.

Nu putea vedea nimic şi nu îndrăznia nici să ridice capul.

De o parte se afla un balot de piei, pe cari le recunoscu după miros; de cealalălă parte, obrazul atingea o haină de blană care o acoperea fără îndoială pe Sipsu. Ar fi vrut s'o mai audă vorbind; în orice caz, trebuia să se pună în acţiune.

Asculta, acum, pe şeful şi pe doctorul-vraciu ciorovăindu-se într'un colţ, în timp ce în colţul opus, un ţânc plângea, înainte ca s'adoarmă.

Sprijinindu-se pe o coastă, Hitchcock ridică, cu băgare de seamă, capul şi ascultă respiraţiunea apropiată: era desigur răsuflarea unei femei. Trebuia să rişte lovitura.

Se apropie încet dar ferm de dânsa, simţi cum tresare la acest contact neprevăzut, apoi aşteptă din nou, pânăce o mână tremurândă îi alunecă prin păr, alintându-l. Era Sipsu.

Privindu-i mereu calm pe cei din colibă, ea se mişcă din loc, puse cotul stâng pe balotul de blănuri şi desbrăcându-şi blana cu un aer cât se poate de natural, ascunse capul albului. Apoi se aplecă spre dânsul, făcându-se că a pierdut ceva. Hitchcock îi şopti:

— Caută să părăseşti cât mai iute coliba şi porneşte prin zăpadă, în direcţia vântului, până la cotitura cu brădet. Acolo vei găsi câinii şi sania mea, gata de plecare. Noaptea asta chiar, am putea porni spre Yukon.

Sipsu clătină, negativ, din cap; totuşi, ochii îi sticliră de mândrie şi bucurie, în faţa acestei mari dovezi de afecţiune. Dar, ca toate femeile rasei sale, se obişnuise, încă din copilărie, să asculte orbeşte de voinţa unui bărbat, şi când Hitchcock îi şopti a doua oară porunca să plece, el era sigur că a convins-o, deşi nu primise nici un răspuns.

— Să ştii că te aştept, adăugă el; vezi de nu pierde vremea.

Nu trecu o jumătate ceas şi Hitchcock o văzu venind, trăgând de fiecare parte un câine îndărătnic. Câinii albului o primiră cu furie şi nu se potoliră decât sub biciul stăpânului. Vântul sufla cu putere şi ameninţa să răstoarne sania.

Hitchcock dădu drumul săniei într'o viteză nebună, când văzu apărând câţiva Indieni şi aţintindu-i calea. In mijlocul drumului bătrânul vraciu. Sania trecu fulgerător peste trupul vrăjitorului, fără a-l omorî însă şi scăpă cu bine de sub urmărirea celorlalte Piei-Roşii.

*

— Sculaţi, leneşilor! In picioare. Masa e gata şi voi nici nu v'aţi încălţat!

Dave Wertz asvârli pielea de urs, se aşeză pe scaunul de crengi şi căscă. Hawes se întinse, pentru a-şi desmorţi oasele şi spuse într'un târziu:

— Mă întreb unde o fi dormit azi noapte Hitchcock.

Şi se îndreptă spre foc, pentru a-şi desgheţa bocancii.

— Mai bine a făcut c'a plecat, adăugă el. In orice caz era straşnic la lucru.

— Da... însă prea autoritar. Asta era defectul lui. Păcat de Sipsu. Credeţi că ţinea mult la dânsa ?

— Aşi! Era un om de principiu, nimic mai mult. Găsea că sacrificiul acesta e nedrept şi de fapt, avea dreptate: dar nici noi nu ne puteam amesteca într'un asemenea bucluc pentruca, a doua zi, şă fim alungaţi.

— Un principiu rămâne un principiu şi e bine să ţii la el, dar nu când pleci în Alaska. Nu-i aşa?..

Wertz veni şi el lângă foc, săşi desgheţe bocancii.

— Crezi c'am fi făcut bine să ne amestecăm în afacerea asta?

Sigmund clătină din cap. Era ocupat. Cafeaua dădea în foc şi slănina trebuia întoarsă pe jăratic. Apoi, se gândia la tânăra fată, cu ochi scânteietori ca razele soarelui şi fredona o melodie.

Camarazii săi schimbară un surâs şi tăcură.

Deşi era ora şapte dimineaţa, le mai rămâneau încă trei ceasuri până ce se lumina de ziuă. Aurora boreală dispăruse depe orizont şi câmpul semăna cu o rază de lumină în mijlocul întunericului. Siluetele celor trei oameni se desenau, clare.

Sigmund, încurajat de tăcere, ridică glasul şi intonă ultima strofă din cântecul vechiu:

Când strugurii s'or coace...

In aceiaşi clipă, noaptea fu sfâşiată de o salvă înfricoşătoare de focuri de armă.

Hawes suspină prelung, făcu o sforţare să se ridice şi se prăbuşi.

Wertz căzu pe o coastă, cu capul aplecat. Din gură îi ţâşnia un val de sânge. Iar Sigmund, omul cu părul de aur, cu gâtlejul încă tremurând de cântec, ridică braţele şi se nărui lângă jăratec. Indienii răzbunaseră răpirea lui Sipsu.

*

După ce jefuiră tot lagărul albilor, Pieile Roşii se întoarseră, încărcaţi de prăzi, primiţi cu veselie de femei.

*

Singur, câinele ciobănesc pe care îl dăruise lui Sigmund iubita lui, rămase pe câmpul pustiu şi o noapte întreagă urlă a moarte.

Apoi dispăru.

Jack London

— Sfârşit —

SPORT

Recordurile automobiliste, după care aleargă în fiecare sezon marii campioni ai volanului, vor fi şi de data aceasta asaltate cu energie şi poate cu mai multă hotărîre ca oricând.

Industria automobilelor, care finanţează aceste încercări îndeosebi de coştisitoare, duce o permanentă luptă de concurenţă, pentru realizarea maşinilor minune, a maşinilor capabile să realizeze timpurile şi recordurile cele mai fantastice cu putinţă. Pentru marile întreprinderi americane şi europene, această întrecere constitue o condiţiune sine qua non a perfecţiunii constante pe care o necesită evoluţia actuală a automobilelor. Un nou record mondial stabilit cu o anumită marcă, aduce casei constructoare avantaje imense de reclamă şi popularizare. Or, în ziua de azi, când capitalul investit în industria automobilistică are de luptat cu criza îngrozitoare de care n'a putut scăpa aproape nici una din ţările de pe glob, reclama constitue în bună parte şi şi o contra pondere practică.

Iată de ce goana după record pare de data aceasta mai aprigă, mai animată şi în acelaş timp urmărită cu mai mare interes de sportivi ca şi de oameni de afaceri.

Zilele trecute, Malcom Campbell deţinătorul actualului record, s'a îmbarcat pe bordul transatlanticului Berengaria, cu destinaţia vestitei plaje Daytona Breach din Florida. Această plajă este după cum se ştie cea mai propice marilor curse, dată fiind lungimea şi mai ales perfecţiunea ei. Aici va încerca Campbell să treacă de 400 km. pe oră cu o maşină de 1500 C. V., care este tot ce s'a construit mai puternic până acum în industria automobilistă. Vechile recorduri, Campbell le-a obţinut alternativ cu maşini de 456 C. V., 650 C. V. şi apoi cu una de 920 C. V.

La Daytona Beach, Campbell va avea de adversar pe compatriotul său Norman Smith, un automobilist de un curaj extraordinar.

Inainte de a se îmbarca, Malcolm Campbell fiind întrebat asupra senzaţiei pe care o resimte atunci când conduce cu viteze ameţitoare, a declarat:

«Când maşina depăşeşte 400 km. pe oră, acel care o conduce este atât de absorbit de supravegherea ei şi a volanului, încât nu încearcă nici sentimentul riscului şi nici pe cel al vitezei. Numai spectatorii au timpul să se ocupe cu aceste lucruri».

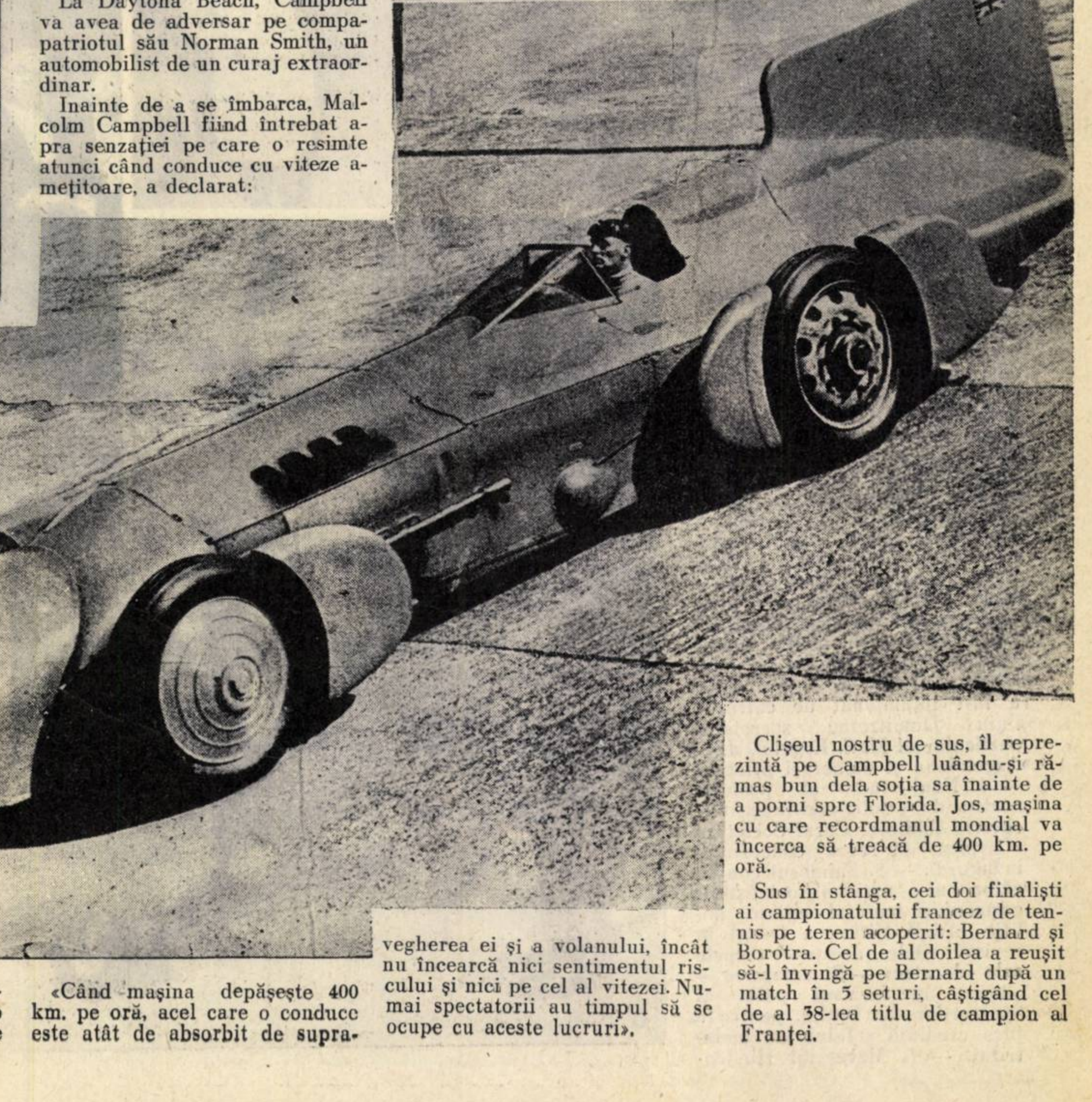

Clişeul nostru de sus, îl reprezintă pe Campbell luându-şi rămas bun dela soţia sa înainte de a porni spre Florida. Jos, maşina cu care recordmanul mondial va încerca să treacă de 400 km. pe oră.

Sus în stânga, cei doi finalişti ai campionatului francez de tennis pe teren acoperit: Bernard şi Borotra. Cel de al doilea a reuşit să-l învingă pe Bernard după un match în 3 seturi, câştigând cel de al 38-lea titlu de campion al Franţei.

ULTIMELE EVENIME

4

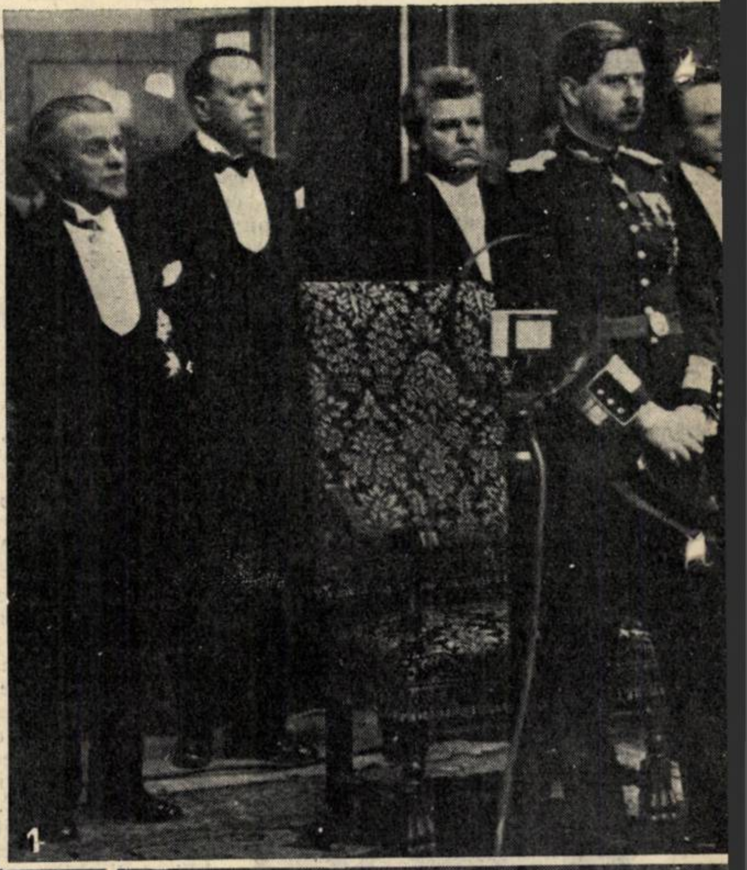

1

5

2

6

3

1. Regele luând parte la inaugurarea noului studio al postului de radio-difuziune unde a rostit un înălţător discurs. In stânga Suveranului: d. Dem. Dobrescu, primarul Capitalei şi Mihail Sadoveanu, preş. Senatului; în dreapta d. D. Pompeiu, preşedintele Camerei, general ŞtefănescuAmza ministrul armatei, Vasilescu-Karpen, ministrul Industriei şi Comerţului şi Valer Popp, ministrul Justiţiei. — 2. Suveranul, ascultând concertul simfonic al orchestrei Radio, în seara inaugurării noului studio. — 3. Sosirea domnului N. Titulescu în Gara de Nord unde a fost întâmpinat de către d. Puiu Dumitrescu, secretarul particular al M. S. Regelui, d. C. Argetoianu şi numeroşi prieteni. — 4. Noul studio al postului nostru de radio-emisiune. Orchestra Radio şi Corul Societăţii «Carmen» în seara concertului inaugural. — 5. Faimosul conducător al naţional-socialiştilor germani şi temutul agitator politic, Adolf Hitler, a trecut în revistă zilele acestea, trupele sale «de atac» — Sturmarmee — adunate în imensul palat al Sporturilor din Berlin, pentru a jura credinţă şefului lor idolatrizat. — 6. Mareşalul Hinden-

NTE ALE SĂPTĂMÂNII

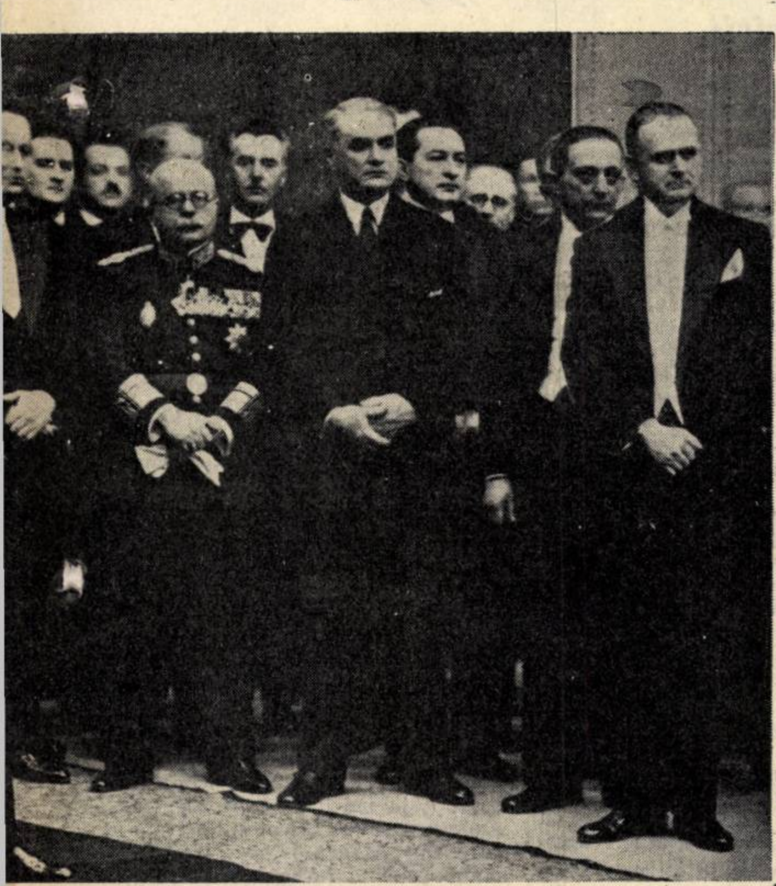

7

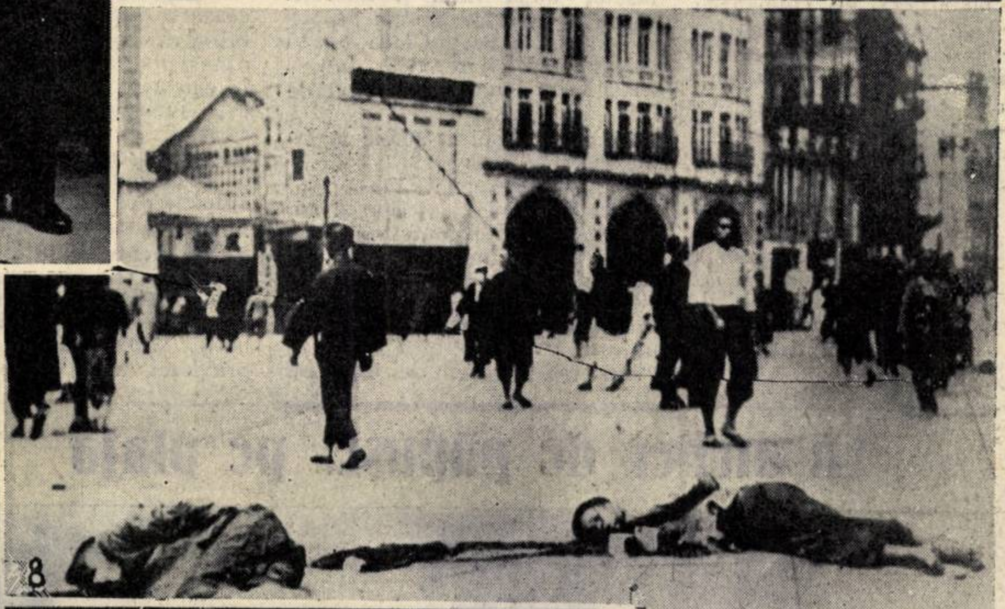

8

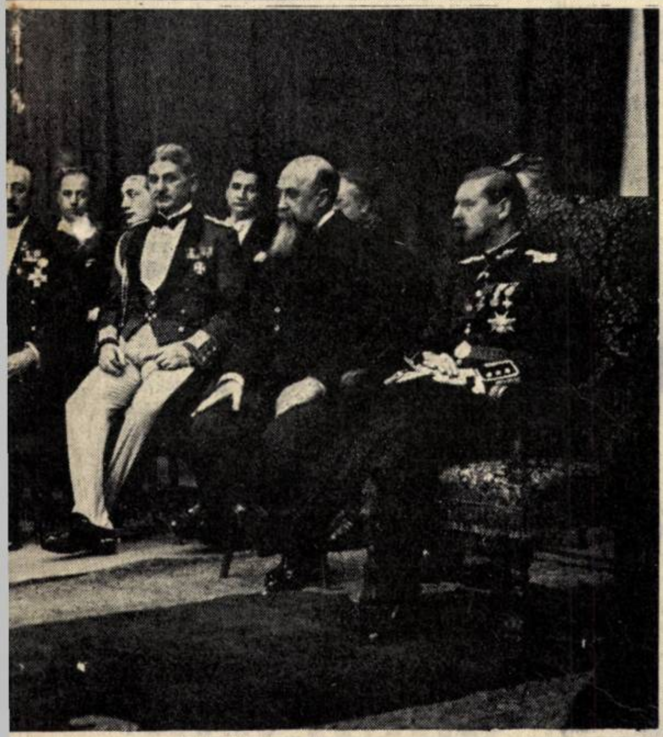

9

burg președintele Reichului, primind o delegație de sătence din Prusia orientală, îmbrăcate în portul național, cari aduc un nou prinos de admirație vajnicului soldat ce le-a salvat țara de sub cotropirea Rușilor, în timpul marelui războiu mondial. — 7. O dată memorabilă în istoria papalității: Benito Mussolini, **Il Duce**, dictatorul Italiei, cel care întrece prin mândria și fermitatea caracterului său inflexibil pe toți conducătorii de stat, a recunoscut în cele din urmă autoritatea «spiritualului» asupra «temporalului» și a făcut o vizită oficială la Vatican, cu prilejul aniversării a zece ani de păstorire a lui Pius XI. Iată-l înconjurat de delegația ce l-a însoțit, în această vizită. — 8. Extremul-Orient sângerează: luptele între japonezi și chinezi continuă cu o furie care va duce, cine știe, la un războiu de proporții nebănuite: priviți victimele răpuse în plin centru al orașului Canton, după un atac neprevăzut al unei trupe japoneze. Abia după «calmarea spiritelor» jertfele nevinovate sunt ridicate depe locurile încăierării.— 9. A murit în urma unei duble pneumonii, Edgar Wallace, cunoscutul scriitor de romane polițiste.

(Foto «Oglinda Lumii», St. Ignat, și New-York Times).

BIBLIOTECA
UNIVERSITĂȚII

O vizită la Sergiu Voronoff

De vorbă cu meşterul întineririi

Castelul Grimaldi, în Italia, unde locuieşte celebrul inventator în arta întineririi, e situat pe o înălţime, în apropiere de graniţa franceză, cu o vedere măreaţă asupra Mediteranei. La poartă te primeşte un câine negru, cu aspect feroce, însoţindu-te de-alungul grădinii. Pe un chiparos, se joacă un papagal verde; camelii şi mimose în floare. Mai departe, se ciorovăesc maimuţele.

Voronoff apare în prag. E un bărbat înalt, slab, cu părul cărunt, ochi scânteietori de spirit.

— Să mergem să-l vedem în primul rând pe Theodor, spune el. E nebun după vizite.

Theodor, cea mai bătrână maimuţă a laboratorului, ne salută cu strigăte voioase şi ne întinde mâna noduroasă de cimpanzeu printre zăbrelele cuştei. E un fumător pasionat. Ţine în degetul gros al mâinii drepte un trabuc...

In alte cuşti — sunt câteva zeci — maimuţele gângură, flueră, sbiară.

— Avem peste o sută de babinni şi cimpanzei, capturaţi în Abysinia şi păstraţi pentru uzul clienţilor din clinica mea dela Paris, ne spune Voronoff. E un important magazin de schimb al... pieselor maşinii umane. Când o rotiţă e uzată, trebue înlocuită cu alta.

O VIAŢĂ LUNGĂ, O TINEREŢE VEŞNICĂ

— Cum v'a venit ideia să experimentaţi grefa (altoirea oamenilor cu glande de maimuţă) ?

— Ideea mă urmărea de multă vreme, din vremea când, tânăr medic şi aflându-mă în Egipt, îi studiam pe eunuci, cărora li se stârpeşte glandele virile de când sunt copii. Lipsiţi de secreţiunea internă a acestei surse de energie, ei devin indivizi corpolenţi, laşi, cu inteligenţa redusă şi egoismul accentuat. Fiecare din noi devine într'o bună zi eunuc, îmi zisei eu, şi, de-atunci, nu am mai ezitat o clipă să-mi continui experienţele. Cine nu se teme de slăbiciunea bătrâneţii şi de scăderea forţei intelectuale ! Fiecare din noi e însetat după viaţă şi tinereţe. Dorinţele acestea, mi-am propus să le satisfac. Scopul meu este să asigur omenirii o viaţă lungă, putându-se bucura necurmat de forţa juvenilă.

Voronoff respiră adânc şi isbucneşte în râs :

— Insă calea a fost lungă. Ani de-arândul, am făcut sute şi mii de experienţe pe ţapi, boi şi cai. Abia după ce mi-am dat seama, în mod practic de adevărul teoriei mele, am început să operez asupra fiinţelor omeneşti. Dar nu puteam reda tinereţea decât în cazuri foarte rare. Căci unde aşi fi putut lua elementul de care aveam nevoie ! Foarte puţini oameni sunt dispuşi să se desbare de glandele lor, pentru a veni în ajutorul altora. Trebuie să fii arhimilionar, pentru a putea dobândi o pereche de glande de om...

Şi chiar când se găsesc «vânzători», la ce poate servi întinerirea unui om, când ea nu se obţine decât cu îmbătrânirea unui altuia ? Iată dece m'am străduit să se construiască — în marile oraşe unde se petrec numeroase accidente — spitale speciale, în cari să fie aduse persoanele rănite mortal. Căci moartea nu paralizează, imediat, toate organele, chiar după ce respiraţia şi bătăile inimii au încetat. Nu e decât un început. Glandele continuă să trăiască, cinci sau şeaşe ceasuri, după moartea individului şi aceste câteva ore sunt deajuns pentru a permite altoirea în cele mai bune condiţiuni. Totuşi, jurisdicţiunea, care e totdeauna în întârziere faţă de ştiinţă, opreşte grefarea în astfel de împrejurări, deşi interzicerea autorităţilor nu va putea opri ca progresul să-şi continue calea.

Sentimentul datoriei nu va întârzia să triumfe asupra sentimentalităţii, în viaţa socială. Nu va fi oare o consolare, pentru mulţi oameni, să ştie că vor supravieţui, fie şi în mod parţial, în altă fiinţă, în loc de a se irosi în groapă ?

GLANDELE CRIMINALILOR EXECUTAŢI

Gânditor, Voronoff îşi continuă meditaţiunile.

— Utilizarea glandelor genitale ale criminalilor executaţi ar întâmpina, poate, mai puţine obstacole. Totuşi, candidaţii la întinerire, cărora le-am sugerat această perspectivă, manifestau o repulsie evidentă...

Toate aceste împrejurări m'au îndemnat să fac experienţe cu maimuţele antropoide (cari seamănă cu corpul omului). In cursul ultimilor şapte ani, am grefat glande de maimuţe la peste o mie de bărbaţi. Abia zece la sută din operaţii nu au dat rezultate satisfăcătoare. O parte din glanda maimuţei mi-e deajuns ca să regenerez un bărbat. Efectul binefăcător se manifestă din a cincea lună după operaţie şi nici un obstacol nu se opune la repetarea experienţei.

Maimuţele pot astfel aduce omenirii servicii enorme. Am obţinut deja măsuri de proteguire a cimpanzeilor, în coloniile franceze din Africa. Dar a proteja maimuţele nu înseamnă încă nimic. Numărul lor trebuie înmulţit. Câmpul de cultură a maimuţelor, a cărui creiare mi-a cerut un mare sacrificiu financiar, e susceptibil să devină, pentru alţii, o afacere strălucită.

— Dar, îl întreabă cineva pe veselul profesor, credeţi că viaţa e în sine atât de frumoasă, încât să merite să fie prelungită ?

— O, desigur, răspunde el, viaţa e splendidă ! Dece să nu poată, cei ce duc o viaţă activă, să şi-o prelungească în măsura posibilităţii, continuând o existenţă de muncă şi satisfacţii ?

Voronoff îşi termină lămuririle. De departe, marea ne privea cutezătoare şi mândră de forţele sale, mereu renăscute...

Un atelier de păpuşi... pe plajă

(Foto excl. Keystone)

Aşezate la umbra palmierilor, mângâiate de briza molcomă venită dinspre ocean în încântătoarea Californie, lucrătoarele americane, pe cari le vedeţi mai sus, nu prea au motive să găsească neplăcută munca ce o fac. La mijloc, în picioare, un «model» încântător, le serveşte să confecţioneze rochii de păpuşi. In faţă, se vede sgârie-norul gigantic, — Casa Păpuşii, — fabrică pentru care lucrează graţioasele fete. Cine nu ar vrea să muncească în aceste condiţiuni ideale ?

A APĂRUT

al treisprezecelea volum din aventurile extraordinare ale lui Arsène Lupin.

SECRETUL OMULUI

INVIZIBIL

de MAURICE LEBLANC

Şi la noi, ca şi pretutindeni aceste aventuri senzaţionale cari au făcut faima universală a lui Maurice Leblanc, au obţinut un succes neîntrecut.

Cereţi pretutindeni şi la depozitul general, editura «Eminescu» Str. Ing. Anghel Saligny 2, aventurile extraordinare ale lui Arsène Lupin, cu lei 30, volumul 30 lei, precum şi ultima lucrare apărută.

SECRETUL OMULUI
INVIZIBIL

Europa s'a înzăpezit din nou

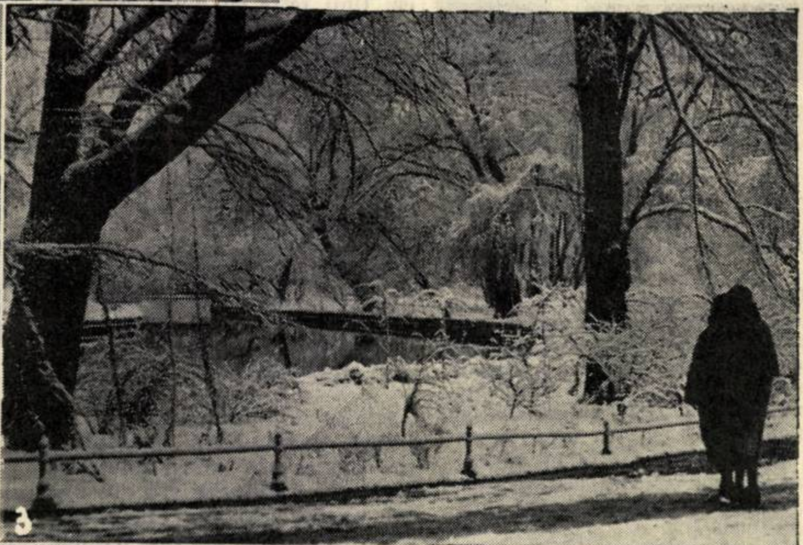

1) Elveţia, ţara zăpezilor eterne: localitatea Andermatt pare să fie un orăşel de zahăr, sub învelişul impovărător şi lucios al fulgilor depuşi. 2) Iarna e dezagreabilă pentru toată lumea... afară de coşari. Priviţi ce vesel e omul nostru, plimbându-se prin omăt. 3) Cişmigiul nostru îşi păstrează clasica lui frumuseţe: toaleta de nea nu face decât să-i sporească eleganţa şi graţia. 4) O săritură delirantă de ski în Alpii francezi: curajosul sportman pare să dea mâna cu norii... 5) Vienezii se bucură de Duminica, bogată în zăpadă şi aer întremător: pâlcuri de familii pornesc cu săniuţa la lunecuş. 6) La St. Moritz o echipă de ski-ori eroi pornesc într'o dimineaţă scăldată în soare, spre înălţimile ameţitoare.

DE PRETUTINDENI

Artiste străine

Un pregnant portret al cunoscutei actrițe germane, Magda Garden.

O academie a papagalilor

Germanii trec drept cei mai buni experți în educația și dresarea păsărilor. Un orășel din regiunea Harz, Sfântul - Andreasberg, s'a specializat în creșterea canarilor, pe cari-i expediază, cu sutele de mii, în America. Acum un profesor din Berlin învață câteva zeci de papagali să vorbească, după metodele cele mai moderne.

El se servește de un fonograf care repetă, de sute de ori, acelaș cuvânt, «mama» sau «bonjur».

Procedeul acesta are diverse avantagii : nu numai că e mai puțin obositor pentru profesor, dar e și mai profitabil pentru elev, căci un cuvânt repetat de fonograf are întotdeauna acelaș accent și aceiași tonalitate, ceeace permite papagalului să-l rețină mai ușor.

Un alt «truc» este următorul : profesorul se așează în spatele unei oglinzi și vorbește foarte puternic. Papagalul, văzându-și imaginea în oglindă, crede că e vorba de o altă pasăre și că aceasta îi vorbește. Curiozitatea și interesul său sunt viu stimulate.

Papagalii nu-și învață bine lecția decât dimineața și seara. In restul zilei, sunt cam leneși. Există, ca și la oameni, elevi buni și elevi proști : unii au o memorie excelentă, alții una foarte slabă. Unii rețin cu multă greutate două-trei cuvinte, ceilalți ajung să învețe câteva limbi.

Un paradox viu

D-l William Mc Intosh, bibliotecarul giganticului vapor britanic «Aquitania» a ieșit la pensie, după ce a străbătut Atlanticul de 1300 ori. Iată, într'adevăr, un călător ! se vor grăbi să exclame oamenii cari nu se gândesc. Acest recordman al Oceanului, care și-a petrecut jumătate din viață, pe... elementele mișcătoare, adică pe întinsul agitat al oceanului, întâmpinând furtuni și alte intemperii, a fost totuși, în realitate un sedentar și a dus una din viețile cele mai monotone cari se pot imagina. D-l William Mc Intosh poate fi comparat cu musca dintr'un tren rapid ce aleargă cu 100 klm. pe oră și care rămâne închisă în strâmtul compartiment...

Un prinț compozitor

Prințul Albrecht de Prusia e un pasionat și dăruit compozitor de dansuri. Iată-l fotografiat, alături de interpreta preferată a melodiilor sale, dansatoarea Maria Mindzenti.

Exactitate și concisiune

Sub titlul de mai sus, o revistă engleză de copii, a organizat un concurs pentru cititorii săi. Aceștia trebuiau să răspundă la următoarea întrebare :

— Cum trebuie numit un negru flămând care și-a mâncat pe mama și tata ?

Majoritatea răspunsurilor fură exprimate prin cuvintele: paricid, asasin, canibal, antropofag, monstru, etc.

Un singur concurent, care a obținut și premiul, a dat următorul răspuns simplu :

— Un negru mic care și-a mâncat pe tata și mama trebuie numit: orfan.

Iată un băiețaș care nu umblă după vorbe mari !

Cuba: țara rumbei!..

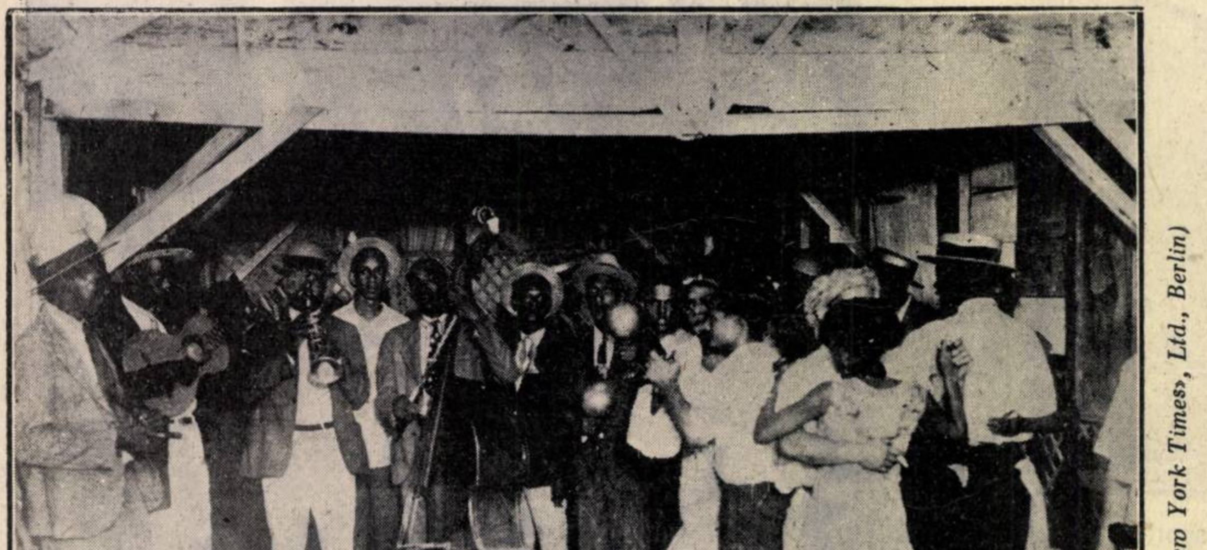

(Foto «New York Times», Ltd., Berlin)

«Rumba» cel mai modern dans, nu a cucerit numai America, dar și Europa. Tango-ul și foxtrott-ul aparțin trecutului, căci lumea nu mai vorbește decât de ritmurile exotice ale rumbei. Vreți, însă să vedeți mișcările originale ale acestui dans? Veniți în Havana, la Cuba, unde băștinașii prezintă o... rumbă veritabilă.

Fasolea, etalon monetar în China

O îngrozitoare depresiune economică domnește în cele trei provincii orientale chineze și, în special la Harbin, bântuit acum și de războiul cu Japonezii.

Pentru remedierea crizei monetare autoritățile provinciale au decis să emită noui monezi, garantate de... recolta fasolei.

O sumă de 50 milioane de dolari, în bilete de bancă speciale, a fost astfel emisă în scopul de a cumpăra toate fasolele depe piață și a face din ele unica rezervă pentru «garantarea» nouilor bilete de bancă.

Funcționarii câtorva întreprinderi au propus chiar ca, pe viitor, să fie plătiți în fasole. Dacă mișcarea aceasta se propagă, dacă moneda e înlocuită prin fasole ori mazăre, va trebui să se închirieze, pentru un an sau doi, toate hangarele disponibile...

Carnavalul pe Coasta de Azur

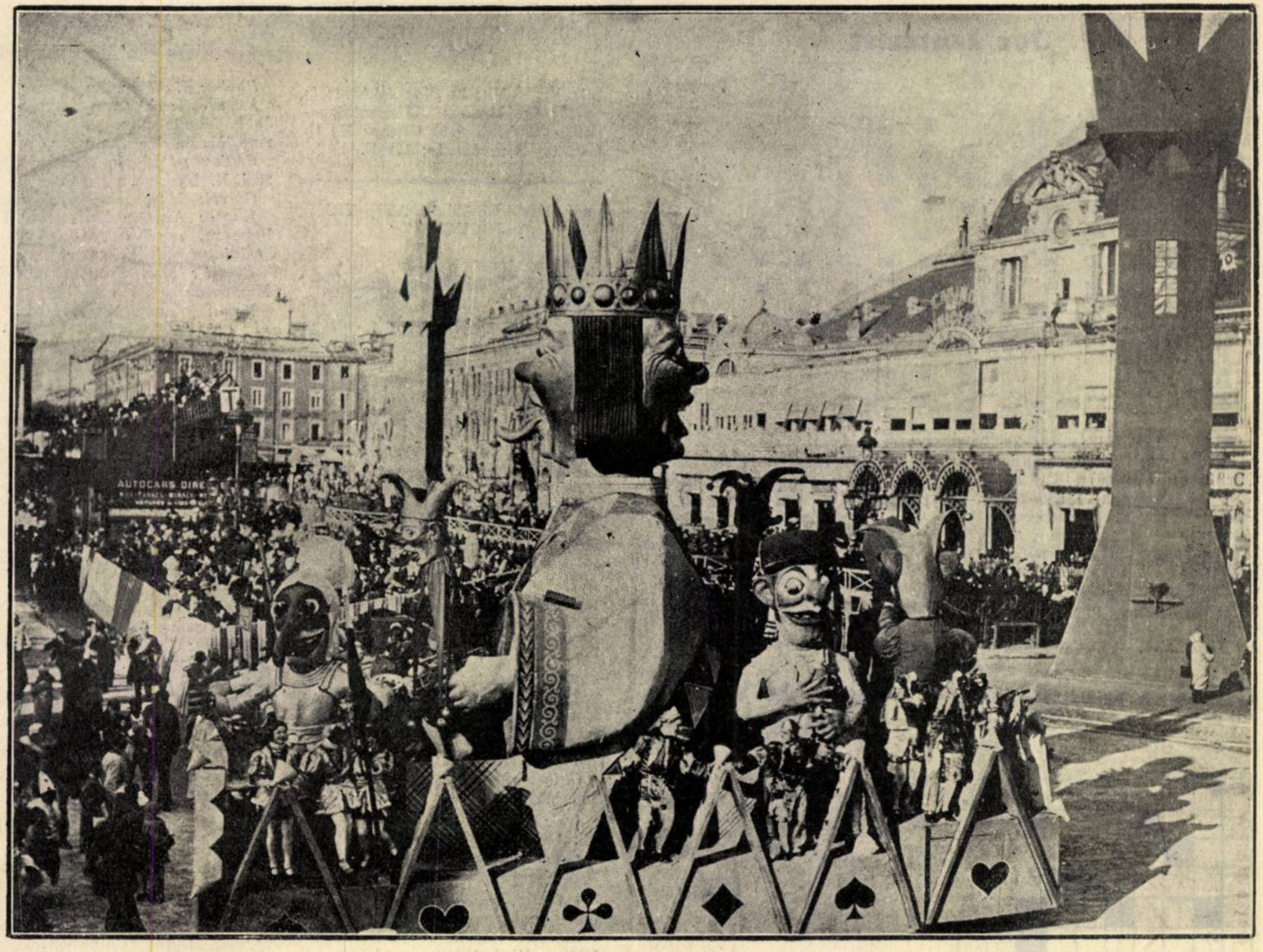

(Foto «New York Times», Ltd., Berlin)

Ca în fiecare an, capitala Coastei de Azur, fermecătoarea Nissa străluceşte — acum când omenirea se zbate în ghiarele frigului — în splendoarea soarelui său biruitor, şi în fastul sărbătorilor Carnavalului care acolo este cel mai celebru din lume. Prinţul Carnaval 1932 şi-a făcut intrarea triumfală, într'o veselie de nedescris. Iată un aspect al serbării în faţa Cazinoului Municipal.

Şeasezeci de cărţi pe zi

Când cetitorul se absoarbe în contemplarea unei vitrini de librărie plină de sus până jos de cărţi noui, frumos tipărite, cu titlurile lucitoare, învelite în manşete viu colorate, ce greu poate lupta contra unui penibil sentiment de descurajare. Atâtea şi atâtea cărţi interesante, instructive, agreabile, sunt publicate în fiecare zi, încât e cu neputinţă, chiar cititorului celui mai asiduu, să se ţină «la curent». E drept că se poate consola cu gândul că toată lumea se află în aceiaşi situaţie şi ultimele statistici vin tocmai să-i reconforteze pe toţi aceia cari n'au nici vremea, nici curajul să absoarbă menu-ul cotidian preparat pentru dânşii.

Abundenţa aceasta e copleşitoare în câte-va ţări apusene, cu osebire în Anglia. In fiecare an, biblioteca lui British Museum trebuie să se lărgească cu 1600 metri, pentru a aşeza nouile cărţi ce sosesc.

Anul trecut s'au primit 22.567 volume, ceeace înseamnă o medie zilnică de şeasezeci cărţi noui sau reeditări de cărţi vechi. Bibliotecarii depun o muncă imensă pentru a cataloga şi clasa în mod ştiinţific toate aceste lucrări.

Evident că nu le trece o clipă prin minte să-şi asimileze conţinutul. E probabil că un procent important din această literatură nu prezintă interes decât pentru câţi-va specialişti în chestiunile cari sunt tratate. Dar cine poate şti, astăzi, ce anume va avea valoare peste cincizeci sau o sută de ani?

Curse de automobil pe ghiaţă

(Foto «New York Times», Ltd., Berlin)

Sezonul curselor de automobil pe ghiaţă a reînceput la Eibsee, în Bavaria. O mulţime imensă asistă de pe chei şi din balcoane, la întrecerea nebunească care, pe lângă o senzaţie inedită, pentru spectatori, oferă o primejdie în plus, îndrăzneţilor conducători.

A apărut:

LUDWIG LEWISOHN

ISRAELE INCOTRO?

ROMAN

TRADUCERE DE

EMANUEL CIOMAC

Această lucrare pasionantă, care a avut un enorm răsunet, atât în Statele Unite, cât şi în Franţa, unde a fost tradusă, sub titlul «Israël où vas tu?» ar avea aproape caracterul unei auto-biografii. Ca şi autorul, eroul principal aparţine unei familii de emigranţi evrei din Germania. Ca şi autorul, eroul a avut o cultură şi o formaţiune pur americană. Asemenea unuia altuia, amândoi au crezut că şi-au găsit o ţară şi un neam. Asemenea unuia altuia, amândoi n'au întârziat de-a vedea că s'au înşelat. Sunt pagini de o înaripată inspiraţie şi de o patetică măreţie.

Cereţi la toate librăriile precum şi
la Editura «EMINESCU»
Bucureşti I, Str. Anghel Saligny 2

JOCURI

Joc fantezist

de *Antonescu M. Ioan*
Focşani

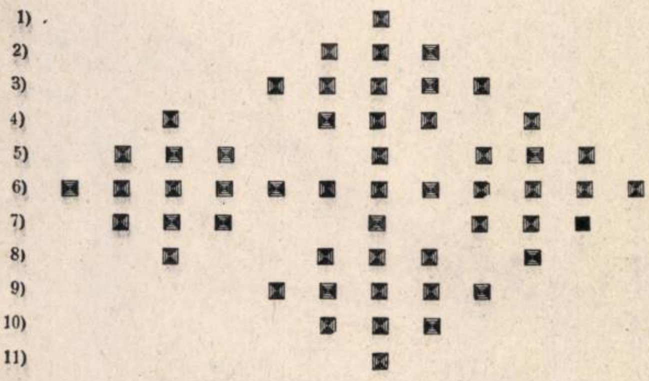

Orizontal: 1) Consoană; 2) Zeul păstorilor; 3) Consul roman (67 a. Chr.); 4) Consoană — Celebru cântăreţ german (1170—1285) — Consoană; 5) Fig. excepţionai — Consoană — Popor antic; 6) Oraş în Guatemala; 7) Prepoziţiune — Consoană — Materie ce se prinde de lână la spălat; 8) Consoană — Popor — Consoană; 9) Localitate în Franţa; 10) Ceaşcă; 11) Consoană.

Vertical: 1) Consoană; 2) Fruct; 3) Savant francez (1793—1876); 4) Consoană — Fluviu european — Consoană; 5) Nume femenin — Consoană — Fiul lui Adam; 6) Oraş în Industan; 7) Personagiu biblic — Consoană — Baston cu stilet; 8) Consoană — Fluviu în Suedia — Consoană; 9) Fizician francez (1647—1714); 10) Colonie engleză; 11) Consoană.

Cuvinte încrucișate

de *Th. Stoicescu,*
Ploeşti

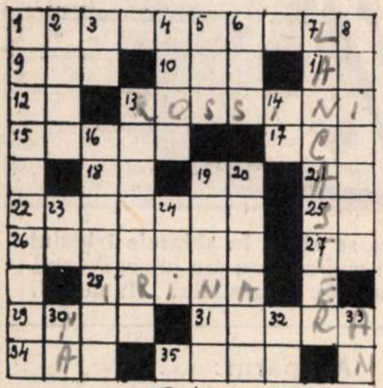

STOicescu. Th. PL

Orizontal: 1) Compozitor italian (1752—1837); 9) Fica lui Cadmus; 10) O labă fără un deget; 11) Măsură; 12) Un med fără suflet; 13) Compozitor italian (1858 1924); 15) Celebru sculptor grec (sec. V. a. Chr.); 17) Măsură; 18) Conjuncţie; 19) Pronume; 21) Lucrez pământul; 22) Chimist și om politic francez (1794—1878); 15) Interjecţie; 26) Poligraf musulman (956); 27) Pronume; 28) Impărătească bizantină (803); 29) Nume femenin; 31) Râu în Germania; 34) Instrument muzical; 35) Localitate în Franţa.

Vertical: 1) Compozitor francez (1785—1853); 2) Compozitor francez (1851—1931); 3) Lac în Africa: 4) Arbore; 5) Crustaceu; 6) Fiul lui Jupiter rege în Egina; 7) Casă domnitoare în Anglia, rivala casei de York; 8) Fabulist spaniol (1702—1771); 13) Compozitor de muzică religioasă, născut la Neapole (1686—1766); 14) Fica lui Inachos; 16) Celebru compozitor italian (1792—1868); 19) Om de stat englez (1554—1586); 20) Scriitor român (1802—1872); 23) Fluviu în Franţa; 24) Celebru cântăreţ german (1170—1285); 30) Poftim; 32) Ies; 33) Posed.

Carte de vizită magică

de *Marcel Zukerman*
Loco.

Car. Bratosin
Galaţi

Schimbându-se ordinea literelor de mai sus să se afle meseria personagiului de mai sus, precum şi oraşul în care şi-o exercită.

Soluţiile jocurilor din „O. L“ No. 6

CUVINTE INCRUCIȘATE «I. L. CARAGIALE»

Orizontal: 1) O făclie de Paşti; 7) Sd; 9) Nume; 10) Aorte; 12) Ori; 13) Onora; 14) Aia; 15) Pez; 16) Tri; 17) Tc; 18) Bra; 19) Co; 20) Pair; 21) Unirea; 25) Aran; 27) Cana; 28) Tade; 30) Napasta; 34) Alcov; 35) Ugere; 36) Ou; 36a) Șea; 37) Tana; 38) Nuş; 39) Cu; 40) Secu; 43) Anca; 46) Luca; 49) Idol; 50) Seara; 52) Re; 53) Trenu; 54) Moftul Român.

Vertical: 1) O noapte furtunoasă; 2) Furier; 3) Amiază; 4) Ce; 5) Tao; 6) Ion; 7) Str; 8) De ale carnavalului; 11) Ro; 17) Trianon; 18) Baraca; 20) Pacat; 22) Neagu; 23) Iadeş; 24) Om; 29) Er; 30) Nou; 31) Au; 32) As; 33) Se; 39) Caro; 40) Sima; 41) Eden; 42) Con; 44) Ne; 45) Cam; 47) Ur; 48) Ce; 51) Af.

CARTE DE VIZITA MAGICA

Revizor şcolar,
Bacău.

DUBLU TRIUNGHIU SINTETIC

1) F; 2) Ma; 3) Cin; 4) Aret; 5) Criză; 6) Miezos; 7) Fantasmagorie; 8) Ajutor; 9) Guran; 10) Otac; 11) Rin; 12) Ir; 13) E.

AU DESLEGAT TOATE TREI JOCURILE

Băicoi: Ionel Ionescu.
Bârlad: Dinu Moroşanu-Febus.
Bucureşti: Fănică Nicolaescu-Balş, Nicu Lăzărescu-Nil, Nataşa Leontinescu, L. Klein, R. H. Simion.
Buzău: Valery Iliescu.
Caracal: Ilie T. Lupiţă.
Craiova: Ion Mercic, Cernaucă P. Ştefan.
Focşani: Ioan Vanjevsky.
Padina (Buzău): George V. Ţiţeica.
Turnu-Severin: D. V. Popescu, Rică Timoftescu, Cherata I. Mihai, Nuty Mihăilescu, Vasile Nicolaescu.

AU DESLEGAT JOCUL DE CUVINTE INCRUCIȘATE ȘI DUBLUL TRIUNGHIU SINTETIC

Arad: Ionel Stoicescu.
Bucureşti: R. Honig, Iosif Alterovici, Gusty Schlag, Jean Marinescu.
Cernăuţi: Suzanne Feldman.
Galaţi: Mircea Mallide, Nicuşor Mallide.
Iaşi: Aurora Aronescu, Ioan Munteanu.
Oradia: Iorgu Vasilescu-Iov, Aurel Ştefănescu.
Piteşti: Şt. Gh. Ştefănescu-student, Poligrad Nicolae.
Ploeşti: Carola Avram, Costel Vâlcu, Nicu Vasilescu, Mircea şi Leny Gheorghiu.
Râmnicul Vâlcea: Nicu Stănescu.
Timişoara: Zizi Samovici, V. Calmanovici.

AU DESLEGAT JOCUL DE CUVINTE INCRUCIȘATE ȘI CARTEA DE VIZITA MAGICA

Bucureşti: Nicu P. Iordănescu, Zoe Pârvulescu, Costică Vasiliu.
Cernăuţi: Mihail Costăchescu, Gică Ionescu.
Craiova: Gheorghe I. Mănescu.
Galaţi: Victor Marinoiu.
Huşi: Iancu Iancovici.
Iaşi: Nestor Anton, Panait Istudor, Sarmiza Niculescu.
Oradia: Gigi Dumitrescu-Didu.
Sibiu: Gheorghe Gheorghe.
Vaslui: Emil Vâjâianu.

AU DESLEGAT DUBLUL TRIUNGHIU SINTETIC ȘI CARTEA DE VIZITA MAGICA

Arad: Pavel Nedelcu, Nina şi Anton Vrăjescu.
Bucureşti: Samy Grossman, Suzi Popovici, Sylvia Grigorescu, Costică Bulea, Sandu Stoicescu.
Cernăuţi: Rotilda Veisberg.
Craiova: Nae Ştefăniu.
Galaţi: Herman Calmanovici, Ştefan Popescu.
Oradia: Traian Popovici.
Râmnicul Sărat: Traian Mihăilescu.

AU DESLEGAT NUMAI JOCUL DE CUVINTE INCRUCIȘATE

Bacău: I. Wolfsohn.
Bucureşti: Avram Gruenberg, Jack Mendelsohn, Nicuşor Chiriac, Maria Metaxa.
Craiova: Florin Tasse, Pierroci N. Ionescu.
Galaţi: Marioara Panaitescu.
Lugoş: Aurelia Munteanu, Ioan Popescu.
Moineşti: I. Schoffler.
Ploeşti: Max Rotenberg, Costel Marinescu.
Vaslui: Iancu Marcovici.

AU DESLEGAT NUMAI DUBLUL TRIUNGHIU SINTETIC

Bârlad: Aurel Weisman.
Bucureşti: Bucur Antonache, Tony Rosenstein, Clara Waldman, Valeriu Cristodorescu, Gică Pârvulescu.
Craiova: Veronica Şt. Roşca.
Focşani: I. Dragu, N. Rădulescu, Iancu Iancovici, Heim Eschenasi.
Galaţi: Sandu Weisberg, Toma Aureliu.
Iaşi: Dorel Teodorescu.
Nicoreşti: Gh. Ionescu.
Oradia: Carth. Constantinescu, Traian Popovici.
Sibiu: Oscar Niculescu.
Turnu Măgurele: Iosif Marcovici.

AU DESLEGAT NUMAI CARTEA DE VIZITA MAGICA

Alba-Iulia: N. Ionescu.
Bucureşti: Ionel M. Iordănescu, Bella Wexler, Gheorghe Dumitrescu, Ghedu, Gogu Neagu.
Buzău: Daniela Ialomiţeanu.
Focşani: Jean Dumitrescu, Simion Orenstein.
Iaşi: Dorel Calmiachi, Iosef Feldman, Tudor Neacşu.
Lugoş: Gică Ionescu.
Roman: Plut. major Bucătaru şi Lupaşcu.
Roşiori de Vede: Lică I. Constantinescu.
Timişoara: Căp. Jean Teodorescu.
Turnu-Severin: Grigore Vasilescu.

AU MAI DESLEGAT JOCURILE DIN «O. L.» No. 5.

Botoşani: Hurduc Ioan.
Braşov: Jean Tătaru.
Brăila: Lucia Patrichi.
Bucureşti: Jean Adler, Nataşa Leontinescu, M. Vergulescu.
Drăgăşani: Octav Badiu.
Giurgiu: Serg. Ionel Buzică.
Oradia: Ana Bărbulescu.
Ploeşti: Ioan I. Ţapu, Al. Suga, Gh. Suga.
Râmnicul Vâlcii: Titty Bădescu, Tony Lianerdo, Mimi Arsene, Adam Stroici, Mişu Leonida, Barbu Niculescu.
Străoanii de Jos (Putna): Virginia şi Alys Baloş.
Todireni (Botoşani): Gh. Gh. Nichiforescu.

(Continuare în pag. 157)

„Oglinda Lumii“ No. 8

BONUL JOCURILOR

Soluțiile jocurilor

Turnu Severin: Jenel Văsculescu, V. Guiroescu, Haralambie Mărgeanu.

PRIN TRAGERE LA SORȚI AU CAȘTIGAT:

Premiul jocului de cuvinte încrucișate: d-ra Natașa Leontinescu (Loco).

Premiul jocului în triunghiu: d. Rică Timoftescu (T.-Severin).

Premiul cărții de vizită magică: d. Iosef Alterovici (Loco).

*

N.R.: *Expediția premiilor se face odată pe lună. Premiații din provincie sunt rugați să-și trimită adresele exacte spre a li se putea expedia premiile, iar cei din Capitală se vor prezinta personal la redacție spre a-și ridica premiile.*

POȘTA JOCURILOR

Maria Metaxa (Loco): Au sosit prea târziu.

Mircea Gheorghe (Ploești): Vom alege și publica din ele.

Alex. Șuga (Ploești): Succesiunea de cuvinte e bună și va fi publicată.

Ionescu Gh. Constantin (Iași). Publicația mai târziu.

Bică Pisosky (Craiova): Bune, se vor publica.

Barbu Cismărescu (Craiova): Publicabile. Anagrama bună, se va publica într'unul din numerele viitoare.

D. Georgescu (Ploești): Bune. rebusul se va publica în numărul viitor.

Fănică Nicolaescu (Loco): Refăcut se va publica.

Th. Stoicescu (Ploești): Jocurile sunt bune și vor fi publicate.

Ionel Ionescu (Băicoi): Bune. Publicabile mai târziu.

Farcaș Dumitru (Bistrița): Vom alege și publica, bine înțeles după ce vor fi refăcute.

Nicu Lăzărescu-Nil: Bune. Se vor publica într'unul din numerele viitoare.

Cifre !...

Colonelul George Cros publică în numărul pe Ianuarie al revistei *Science et Vie* un studiu foarte documentat asupra «Nașterii, vieții și morții Universului».

Intre altele găsim această comparație plastică:

Puneți o marcă poștală pe un gologan și acesta așezați-l pe vârful unui obelisc: înălțimea monumentului vă reprezintă timpul de când există pământul; grosimea gologanului adăogată la aceea a timbrului figurează timpul scurs dela apariția rasei umane pe pământ; grosimea timbrului, vremea care ne desparte de începutul astronomiei și al civilizației. Putem îngrămădi, astfel, mărci poștale până vom ajunge înălțimea lui Mont-Blanc și nu vom fi ajuns încă să reprezentăm durata viitoare a vieții umane.

Aflăm apoi că Pământul există de vreo două mii de milioane de ani; opt trilioane de ani marchează limita extremă posibilă a existenții soarelui și îi rămân alte cincisprezece trilioane de ani de trăit, în urma radiațiunilor ce le emite. Soarele pierde o greutate de 25.000 tone pe minut, deci 360.000 milioane tone pe zi; de unde rezultă că pierderea aceasta de greutate antrenând o scădere de atracție, pământul se îndepărtează de astrul măreț aproape cu un metru în fiecare secol; într'un *trilion* de ani, el va fi îndepărtat cu o șesime din distanța lui actuală, ceeace va fi scăzut temperatura medie cu aproape 15 grade.

Un trilion de ani! Aceasta reprezintă de cinci ori durata existenții deja scurse a globului și încă trei milioane de ori durata existenții umane.

Oamenii n'au dece să fie neliniștiți. In orice caz, cum se exprimă foarte împăciuitor colonelul Cros, rămâne încă geniului uman un timp suficient pentru a se apropia de ideal și a se perfecționà...

Piei din fața noastră GRIPĂ!.
Te distrugem într'o clipă!
Cu noi vrei să te încaieri?
Suntem doar ASPIRINA „BAYER!"

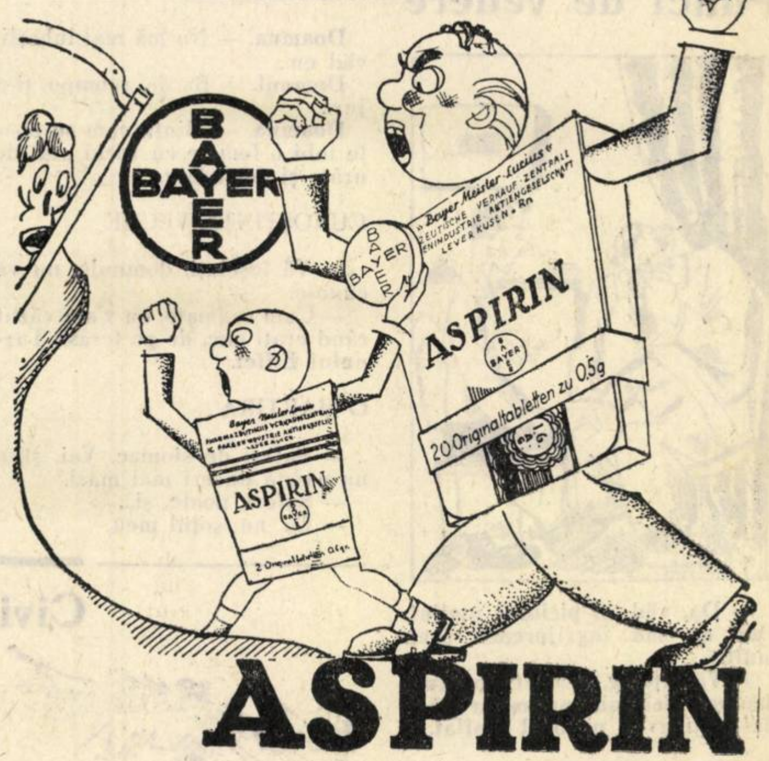
ASPIRIN 0.5
BAYER
Bayer Meister Lucius
DEUTSCHE VERKAUF ZENTRALE ... INDUSTRIE AKTIENGESELLSCHAFT LEVERKUSEN
ASPIRIN
BAYER
20 Originaltabletten zu 0,5g
ASPIRIN
BAYER
2 Originaltabletten 0,5 gr.

ASPIRIN

tablete, contra reumatismului, gripei durerilor de cap, numai în ambalaj original cu 20 și 2 tablete.

O academie de dans pentru... urși

Ursul, greoiul animal, e totuși în stare să primească o educație strălucită. Lucrul e atât de adevărat, încât la Smorgoni, în Rusia, s'a creiat de curând, un fel de... academie pentru aceste inteligente și dibace patrupede.

In academia aceasta se face dresarea urșilor savanți cari străbat toată Europa.

Ca să-i învețe să danseze, profesori speciali îi așează pe o dușumea de fier pe care nu se pot deplasa: apoi, se încălzește treptat dedesuptul podelei.

Animalul, surprins și sâcâit de căldură, începe să sară, ridicându-se pe labele dinainte și prin'tr'o calculată creștere și împărțire a căldurii se obțin, dela urși, execuții coregrafice cari nu sunt lipsite de grație...

Procedeul acesta original duce la rezultate satisfăcătoare. Urșii, după o îndelungă și repetată... frigere, devin excelenți dansatori.

Și... cărțile s'au eftenit

Toate cărțile mai jos notate, se vând direct la EDITURA „EMINESCU" S. A. București I, Strada Inginer Anghel Saligny 2 și la orice librărie din țară la următoarele prețuri foarte mult reduse:

10 LEI FIECARE VOLUM ROMAN COMPLECT

	LEI
Henri Murger: In noaptea nunții	10
F. M. Dostoievski: Vrăjitorul	10
Björnson: Poveste de dragoste	10
Richepin: Povestire din lumea nouă	10
M. Lermontov: Bela, roman	10
N. Gogol: Răzbunarea groaznică	10
D'Annunzio: Pisica (Nuvele)	10
Charles Folley: Fiul lupilor de mare	10
Maurice Level: Naufragiații vieții	10
R. Benim: Rivala, roman	10
V. C. Rondy: Secretul Principesei	10
Omessa: Misterul Romanovilor	10
Epinghoven: Tainele Curții germane	10
Bekir Aga: Memoriile unui eunuc	10
René Cazal: Voluptățile răsboiului	10
Miguel Zamacois: Accidentul	10
Honoré de Balzac: Iubita imaginară	10
André Theuriet: Coleta, roman	10
Lynkeus: Frivolități	10
Cady: Mica cerșetoare	10
P. B. Hașdeu: Sic Cogito	10

15 LEI VOLUMUL

	LEI
Turgheniev: Eroismul Dragostei	15
Alex. Pușkin: Fata căpitanului	15
Guy de Maupassant. Nuvele	15
Georges Meirs: Pata de sânge	15
Mihail Eminescu: Geniu pustiu	15
I. L. Caragiale: Cănuță om sucit	15
Dr. Frumușanu: Cum să întinerim	15
Eugen Todie: O iubire	15
Lia Hârsu: Impărăția de zăpadă	15

25 LEI VOLUMUL

	LEI
Sven Heddin: Dela Polul Nord la Polul Sud. Vol. I—VI. Fiecare volum	25

30 LEI VOLUMUL

	LEI
Claude Farrère: Casa oamenilor vii	30
Murat: Viața amoroasă a Caterinei Mari	30
Margueritte: Talionul, roman	30
Margueritte: Băetana (La Garçonne)	30
Margueritte: Femeia emancipată	30
Margueritte: Prostituata, roman	30
Eftimiu: Elfiona, roman	30
Gustave Flaubert: Ispitirea Sft. Antoniu	30
Baron de Schlicht: Elita Prusacă, roman	30
L. Wolff: Fiul lui Anibal, roman sportiv	30
Dr. Alfandari: Cartea femeii însărcinate	30

40 LEI VOLUMUL

	LEI
Panait Istrati: Nerantsula	40
I. L. Caragiale: Teatru, volumul I	40
I. L. Caragiale: Teatru, volumul II	40
Mihail Eminescu: Poezii	40
Victor Eftimiu: Cântecul milei (Poezii)	40

AL. MARGHILOMAN
NOTE POLITICE
5 volume mari . . Lei 1600

40 LEI VOLUMUL

	LEI
Margueritte: Corpul tău îți aparține	40
Marie-Lise Emilian: 1313 întrebări și tot atâtea răspunsuri	40
Musset: Spovedania unui îndrăgostit	40
Victor Margueritte: Vitele umane	40

Colecția detectivului ROB PARKER
5 Lei Povestiri complecte **Lei 5**

CĂRȚI DE SUCCES

	LEI
Klabund: Borgia, romanul unei familii	50
A. de Musset: Spovedania unui îndrăgostit	50
Panait Istrati: Țața Minca	60
Remarque: Pe frontul de vest nimic nou	60
Ernst Glaeser: Contingentul '924	60
Ioseph Delmont: Evrei în lanțuri	60
Torberg: Bacalaureatul elevului Gerber	100
Emil Ludwig: Napoleon	240

BIBLIOTECA „ORIZONTUL"
5 Lei fiecare volum

AVANTAGII IMPORTANTE!
GRATUIT La comenzi între 250—300 lei se acordă UN CALENDAR BLOC „EMINESCU" PE 1932 La comenzi între 300 și 500 lei se acordă Un Calendar Bloc Eminescu 1932 și una casetă hârtie scris „Englisch Welin"

FIECARE VOLUM ROMAN COMPLECT **20 LEI**

	LEI
Poë: Aventurile lui Gordon Pym	20
J. Kessel: Nopți Siberiene	20
Ivan Turgheniev: Un cuib de nobili	20
Lew N. Tolstoi: Moartea lui Ivan Ilici	20
F. M. Dostoievski: O femeie blândă	20
Emil Zola: Ispășirea, roman	20
George Ohnet: Prințul fatal	20
D'Annunzio: Tragedia a două fecioare	20
Jules Mary: Păcatul mamei	20
„ „ Răsbunarea Spaniolei	20
Georges Meirs: Enigma trenului 13	20
Mandelstam: Jim Blackwood Jockeu	20
Louis Hemon: Battling Malone	20
Victor Eftimiu: Kiriachița, roman	20
C. Cosco: Grădina lui Dumnezeu	20
I. Greculescu: Cronicile lui Popic	20

MAURICE LEBLANC
Aventurile Extraordinare ale lui Arsène Lupin

	LEI
Leblanc: Arsène Lupin, Gentleman-Apaș	20
„ Arsène Lupin, contra lui Herlock Sholmes	20
„ Arsène Lupin, Acul scobit	20
„ Arsène Lupin, 813	20
„ Cele trei crime	20
„ Dopul de cristal	20
„ Confidențele lui Arsène Lupin	20
„ Triunghiul de aur	20
„ Izbânda lui Arsène Lupin	20
„ Insula cu treizeci de sicrie	20
„ Piatra Miraculoasă	20
„ Colții Tigrului	20

ACTUALITATEA IN CARICATURA

Punct de vedere

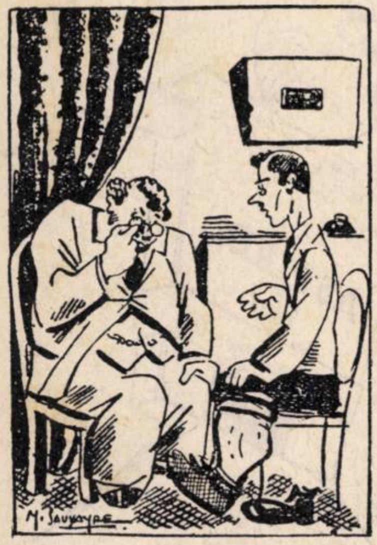

— Da, văd, ai piciorul umflat. Dar nu mă îngrijorează prea mult.

— Vă înțeleg, perfect, domnule doctor; nici mie nu mi-ar păsa dacă ați avea piciorul umflat.

IRESPONSABILITATE

— Nu ți-e rușine să te îmbeți în halul ăsta? N'ai un pic de voință?

— Ba da, dar dela al 20-lea pahar, nu mai face doi bani toată voința.

COPIL PIERDUT

Sergentul: Bine, dar nu ști nici cum te chiamă, nici unde stai?

Copilul: Nu... nu știu... Ne-am mutat eri și mama s'a remăritat azi dimineață.

SĂ BEM ORI SĂ NU BEM?

— Tatăl meu a murit la optzeci și șease de ani, d-le doctor... și a băut vin toată viața.

— Și din ce cauză a murit?

— Dintr'o imprudență... la optzeci și cinci de ani s'a pus să amestece vinul cu apă.

Plăcerile vânătoarei

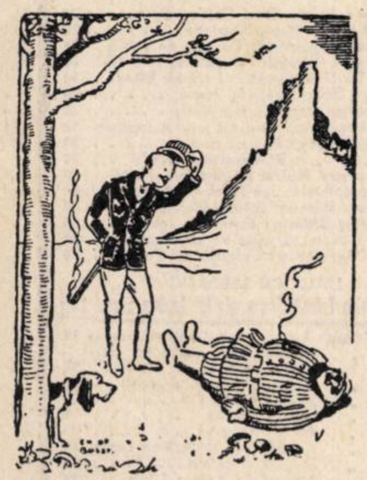

— Iertați-mă, vă rog, scumpe domn. Sunt nițel miop...

TACTICĂ

Doamna. — Nu mă mai iubești, văd eu...

Domnul. — Ba da, scumpo, ți-o jur...

Doamna. — Minți, cum se poate iubi o femeie cu rochi atât de urâte și demodate.

CUNOȘTINȚĂ VECHE

— Vă înșelați, domnule, nu vă cunosc.

— Cum se poate, eu v'am văzut când erați mic, de pe terasa Turnului Eiffel.

O MARTIRA

— Suferi de stomac. Vai, știu, nu există dureri mai mari.

— Suferi, poate, și...

— Eu, nu, soțul meu.

RESPECTUL PENTRU APROAPELE.

— Ce vrei, e un dobitor.

— Exact, dar nu aveai dreptul să-l pălmuiești. Mitică, așa dobitoc cum este, e un tip ca mine și ca tine!

FILANTROPIE CONJUGALĂ

Doamna. — Citează-mi o singură faptă bună din viața ta.

Domnul. — Te-am împiedicat să mori fată bătrână.

BINE DE ȘTIUT

— Nu cer ca viitorul meu ginere să fie bogat. Tot ce-i voiu pretinde, este să nu facă datorii.

— Considerați ca datorii și ceeace se cere ca împrumut socrului?

Civilizație

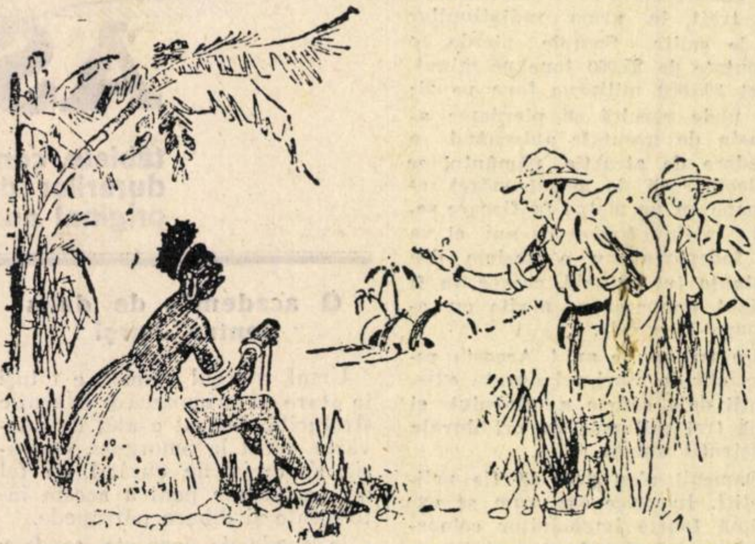

EXPLORATORUL: Eu vin de peste mări și țări. Sunt trimis de marele șef alb.

ȘEFUL SĂLBATIC: Ah! Ah! Ei bine, ia spune-mi, dece nu vor să îmbunătățească, acolo, programele lor de radio?

COMPARAȚIE

Ionel. — Unchiule, bănuiești, poate, dece prăjitura mea seamănă cu Europa.

— ???

Ionel. — Foarte simplu. Fiindcă Europa este cea mai mică din cele cinci părți ale lumii.

MOTIV SUPREM

— Dragă Jean, niciodată mama mea nu va putea consimți la căsătoria noastră.

— Dece, iubito?

— Fiindcă sunt o biată orfană.

DECĂDERE

— Nu găsești că a îmbătrânit mult?

— Enorm: anul trecut abia începuse să cărunțească, și acum e negru ca smoala.

LOGICĂ

— Nu mai avem lemne în beciu, coniță...

— Proasto, trebuia să-mi spui de eri.

— Bine, dar eri mai erau...

CONSOLARE SCANDALOASĂ

— Vai, contesă... ce trist e că îmbătrânești... Ceeace mă consolează, este faptul că îmbătrânim amândoi.

— Ba nu, te rog... Retrageți cuvintele... Vorbește pentru d-ta, bătrâne amic.

NU MAI TREBUIE

Doi negustori se află pe un vapor naufragiat. Valurile îi vor cuprinde dintr'un moment într'altul. Totuși, unul din ei se roagă:

— Dumnezeule! Lăudat fie numele tău, scapă-mă și voiu aprinde zece lumânări la biserică.

Furtuna crește, pericolul amenință.

— Doamne, auzi-mă și mă scapă. Iți voiu jertfi cincizeci de mii de lei.

Furia mării nu găsește margini. E un adevărat uragan.

— Vai, ascultă-mă, îți voiu dărui tot ce am.

Naufragiatul n'a isprăvit rugăciunea și tovarășul îi strigă disperat:

— Oprește. Nu încheia afacerea. Am ajuns la țărm!

Bate șeaua...

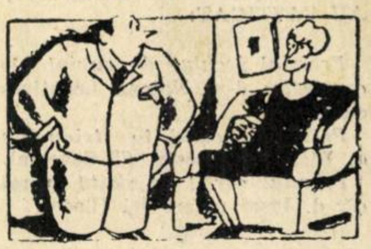

— Așa, draga mea, ai fi vrut să fii bărbat...

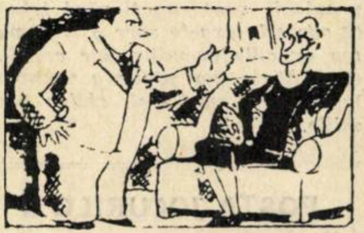

...Ași putea să știu ce-ai fi făcut atât de grozav?

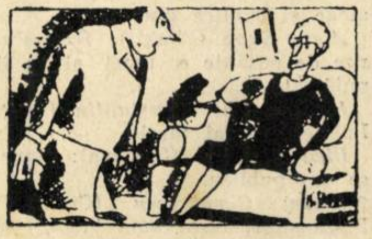

— Eu? Mi-ași fi acoperit soția cu bijuterii, de sus până jos!.

ANGAJAMENT

Directorul. — Duduie, cunoști stenografia?

Ofertanta. — Da, foarte bine. Nu știu să scriu, dar o vorbesc la perfecție.

EFECT VIZIBIL

— I-am dat nevesti-mi să citească o carte tratând despre economia în conducerea menajului.

— Și crezi că lectura asta poate produce vre-un efect?

— Cum nu! mi-a și interzis să mai fumez.

Nevinovăție

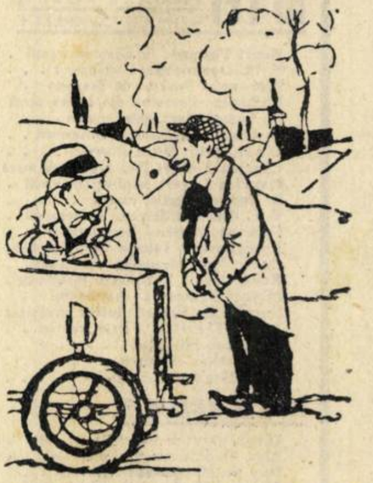

— Dar n'ai nici un strop de benzină în radiator!

— Desigur! dar nu mi-ai spus că mașina merge singură!

Simfonie în alb și negru

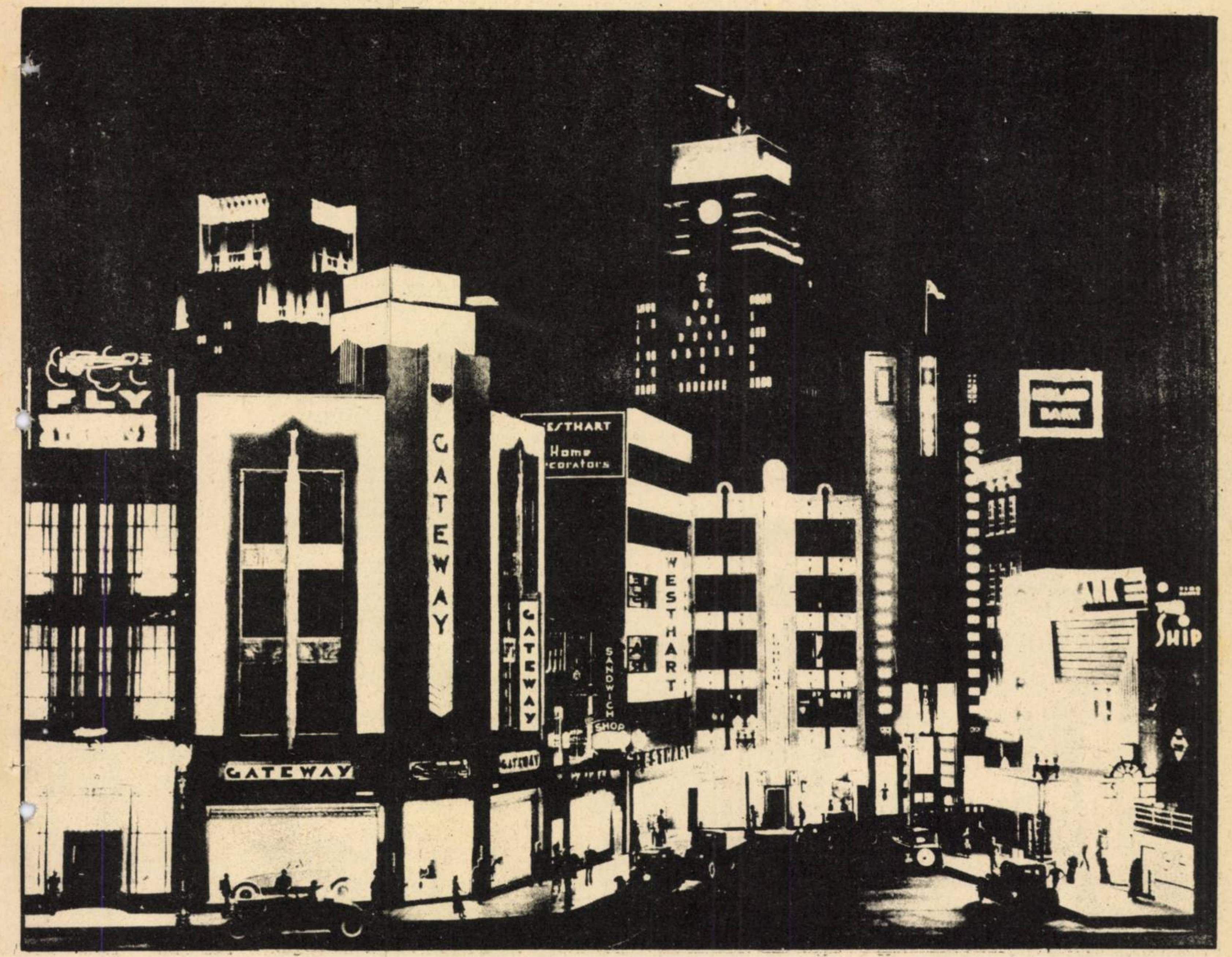

(Foto «New York Times», Ltd., Berlin)

Arhitectura modernă se preocupă astăzi nu numai de ridicarea unei clădiri, ci și de estetica întreagă a unei străzi. Iată cum studio-ul de arhitectură al unui serviciu comunal a reușit să facă «orașul în alb și negru» în Nela Park din Ohio (Cleveland).

Cultura fizică a copilului

Anii în intervalul cărora copilul, tânărul sau tânăra fată se desvoltă, constitue o perioadă în care cultura fizică își va avea cea mai mare utilitate. Intr'adevăr, organismul, în plină creștere, este relativ maleabil așa că nu e prea greu să corijăm prin exerciții adecuate o slăbiciune, sau să remediem un defect.

Insă ușurința aceasta de adaptare, maleabilitatea chiar, pot constitui o primejdie, în acelaș timp. Exercițiile fizice, dacă nu sunt bine alese și dozate, pot produce anumite deformațiuni ale organismului, cari pot vătăma foarte mult copilului.

Exercițiul fizic trebuie, deci să fie supravegheat. E o eroare excesul de prudență care condamnă pe anumiți copii la o quasiimobilitate, dar o și mai mare greșală aceea de a admira, orbește, isprăvile anumitor șampioni în fașă cari, fără metodă și fără nici un fel de conducere, repetă mereu aceleași exerciții de cari sunt mândri, fără a încerca să-și îndrepte lipsurile, ci deformându-și dimpotrivă, organismul.

Cultura fizică a unui copil trebuie să tindă la frumosul echilibru al formelor și aptitudinilor, cu alte cuvinte la armonie.

La ce vârstă trebuie să înceapă cultura fizică?

Evident, nu poate fi vorba de gimnastica... sugacilor (afară bineînțeles de mișcările intensive și dezordonate pe cari le fac ei sub... scutece), dar mai târziu, copilașul de trei-patru sau cinci ani, care va vedea persoanele mai mari din casă, antrenându-se la câte-va exerciții, va dori, poate, să facă la fel. Aici se prezintă greutatea. Copilul nu trebuie să înceapă o cultură fizică metodică, fie cât de simplă, înainte de șease ani.

In mod normal, copilul face destule mișcări în jocurile sale. Trebuie să-i lăsăm, printr'o îmbrăcăminte largă și cât mai ușoară, o perfectă libertate de mișcare, dar în nici un caz nu trebuie să-l supunem încă la o gimnastică riguroasă. Cel mult poate fi pus să efectuieze câte-va mișcări de supleță, indirect, în timp ce se joacă, fără a-i trezi spiritul de emulație. Mușchii și sistemul nervos ai copilului sunt puțin desvoltați la această vârstă, așa că prin exerciții repetate se provoacă o oboseală care poate fi primejdioasă.

Pentru copilul de șease ani, și până la vârsta de 10—11 ani, cultura fizică va fi un excelent mijloc de desvoltare.

Și, în acest caz, e nevoie să variem cât mai mult exercițiile, să le adaptăm fiecărui copil, să le gradăm. Departe de a repeta prea des exercițiile pe cari copilul le preferă, fiindcă le execută mai bine, va trebui să alegem exerciții în stare să-i îndrepte defectele și să-l antreneze în mod progresiv, evitând totdeauna oboseala.

Copilul de vârsta aceasta, care se mișcă, în genere, mult, în jocuri violente, nu are nevoie să facă ședințe prelungite de educație fizică. Dimpotrivă, ele pot fi scurte, dar în schimb trebuie să aibă loc regulat.

E recomandabil, deopotrivă, de a îndemna copiii să facă exerciții de respirație, în plin aer și, totdeauna, exerciții de supleță.

Deasemeni, exercițiile nu vor trebui să fie aceleași pentru băeți și pentru fete, cel puțin începând dela vârsta de opt sau nouă ani. Desvoltarea fizică nu e aceiași la ambele sexe și, apoi, în timp ce la băieți se caută să se cultive în primul rând forța și rezistența, la fete se va căuta mai degrabă să se desvolte grația mișcărilor și ușurința gesturilor.

E o deosebire care se impune și trebuie riguros aplicată în cursurile de educație fizică, dacă vrem să obținem rezultatele dorite.

BIBLIOTECA UNIVERSITĂȚII IAȘI

OGLINDA LUMII

20 FEBRUAR 1932

ANUL XI. No 8

BIBLIOTECA UNIVERSITĂȚII -IAȘI-

Wallace Beery și Jackie Cooper, se joacă de-a apașii.

20 PAGINI
LEI 5

OGLINDA LUMII

27 FEBRUAR 1932
ANUL XI • No 9

BIBLIOTECA UNIVERSITĂȚII IAȘI

20 PAGINI LEI 5

China e la modă: deaceia și mica Miți Green s'a travestit într'o răpitoare fiică a Celestului Imperiu

500.000 DE POLIGAMI

In ţara Mormonilor

Mormonii, faimoasa sectă religioasă din America, face din nou să se vorbească mult de dânsa, în urma unui scandal izbucnit din cauza numeroaselor cazuri de poligamie cari se produc în libertate, în sânul acestei grupări. Se ştie că mormonii bărbaţi trăesc cu opt-nouă soţii, ocrotiţi chiar de legislaţia lor religioasă. Socotim interesant, cu acest prilej să dăm cititorilor noştri câteva date istorice asupra dedesubturilor cultului mormon, unul dintre cele mai curioase ce turbură astăzi omenirea.

Adevăratele origini ale acestei religiuni, pasionează de foarte multă vreme pe savanţi şi publicul american. In ultimul timp, s'a ajuns să se limpezească multe puncte obscure din acest curent, fără îndoială cel mai misterios din istoria ultimilor o sută de ani.

NALUCIRE SAU GLUMA?

Profetul acestei curioase religii, Ioseph Smith, era chinuit încă din tinereţe de probleme metafizice. El petrecea zile întregi în pădure, meditând. Intr'o zi, pe când se ruga îi apăru «o coloană de lumină mai orbitoare decât soarele», apoi două forme strălucitoare se desprinseră, coborînd spre dânsul. Una din ele îl chemă pe nume şi îi spuse arătându-i cealaltă fiinţă: «Iată-l pe fiul meu prea-iubit, ale cărui porunci vei trebui să le urmezi».

Ingrozit de acest spectacol, Ioseph Smith întrebă totuşi la ce sectă religioasă trebuie să adereze: «La nici una», fu răspunsul «căci toate sunt rătăcite».

Peste câteva luni, o a doua minune se produse. In noaptea de 21 Decembrie 1823, Ioseph Smith văzu în somn apărându-i chipul îngerului Moroni, trimis de Dumnezeu, care anunţă viitorului profet că are drept misiune să meargă într'un anume loc din ţinut, să caute tablele de aur, îngropate în pământ şi pe cari stătea scris textul bibliei adevărate, ignorată de toţi.

Cartea.... aceasta sfântă, indica tuturor credincioşilor calea adevărului. Ioseph Smith nu trebuia s'o arate nimănui, căci aşa era voinţa lui Dumnezeu. Intr'adevăr profetul nu întârzie să dea peste cartea de aur, Biblia Mormonilor.

Ori care ar fi adevărul, fie că e vorba de o glumă sau de o nălucire, este fapt sigur că, după câţiva ani, Ioseph Smith care avea un suflet de fanatic, sfârşi prin a crede el însuşi în descoperirea Bibliei de aur...

TRANSCRIEREA CARŢII DIVINE

Ioseph începu să traducă textul nouei Biblii. Prima parte isprăvită, el o trimise unui prieten căruia îi recomanda în mod formal să nu arate cartea nimănui. Din nefericire, amicul rătăci manuscrisul, spre neţărmurita desperare a ambasadorului Domnului. Accidentul îl săcâia cu atât mai mult cu cât nu putea «retălmăci» capitolele pierdute de teamă ca nu cumva să se găsească mai târziu prima versiune şi deosebirea dintre cele două texte să nu fie prea isbitoare. Dumnezeu veni atunci în ajutorul profetului său, poruncindu-i să reia traducerea, începând dela pagina 117, neglijând prima parte. Odată lucrul terminat, îngerul Moroni veni să-i ceară îndărăt lui Ioseph Smith, Biblia de aur, pentru a o duce în cer.

INTEMEIEREA CULTULUI

Cartea lui Ioseph Smith avea să cunoască, cu timpul, un succes uimitor. Omul acesta, simplu şi lipsit de orice cultură, isbuti să câştige, în curând, masse largi din populaţia americană.

La 6 Aprilie 1830, Biserica mormonă fu oficial fondată. Smith proclamă una după alta revelaţiunile divine. Intr'o zi, şefii Bisericii mormone anunţară fidelilor o minune: tânăra soră a profetului deveni însărcinată prin operaţiunea Sfântului Duh şi lumea vorbea de o nouă fecioară Maria... Dumnezeu porunci de asemeni să se construiască o casă pentru slujitorul său Ioseph şi ca toţi bunii Mormoni să-şi depună avutul în slujba Bisericii.

Şi, nu trecu mult şi se înălţă un templu. Iar Ioseph fondă o... bancă pentru uzul exclusiv al adepţilor săi. Totuşi «întreprinderea» nu întârzie să dea faliment şi bancherul-profet abia mai putu scăpa de furia deslănţuită a mulţimilor. Bun cunoscător al oamenilor, însă, el aştepta să treacă furtuna şi procedă la înfăptuirea unei reforme hotărîtoare.

IOSEPH SMITH ŞI POLIGAMIA

Pe când traducea Biblia de aur, profetul fu isbit de faptul că toţi patriarhii erau poligami. De unde trase concluzia că poligamia este nu numai conformă moralei dar chiar indispensabilă fericirii.

Totuşi, Mormonii intrau deseori în conflict cu vecinii lor, ceea ce îi sili, în repetate rânduri să-şi schimbe adăpostul. Mai întâiu se fixară în valea Marelui Lac Sărat, unde întemeiară o colonie care primi numele de Utah. Aici, Ioseph Smith hotărăşte că a venit timpul să «acţioneze». Intr'o bună zi, Dumnezeu îi vesti că soţia lui are datoria să trateze cu bunăvoinţă pe toate femeile pe cari soţul le va introduce în casa lui. Declaraţia aceasta venea la vreme, căci Emma, femeea lui, protesta de mult contra pasiunii poligame a soţului său. In scurtă vreme Ioseph Smith îşi aduse în casă alte douăsprezece femei. Mormonii, însă, începură să se plângă împotriva purtării profetului care arăta un interes deosebit soţiilor lor, mai ales când erau tinere şi drăguţe... In orice caz, se pare că poligamia nu e de natură să stimuleze activitatea intelectuală, căci pe măsură ce numărul femeilor sale creştea, revelaţiunile profetului deveneau din ce în ce mai rare.

Intre timp ambiţiosul Ioseph Smith începea să găsească prea strâmte cadrele coloniei credincioşilor săi. Intr'o bună zi, el concepu ideea să-şi pună candidatura... la preşidenţia Statelor Unite. Urmară turburări violente, sângeroase chiar, cu atât mai mult cu cât situaţiunea Mormonilor, în mijlocul unei populaţiuni ostile devenise deja foarte delicată. Nu trecu mult şi casa profetului fu asediată, iar Ioseph Smith omorît cu focuri de armă.

BRIGHAM YOUNG, MOISE MORMON

In asemenea împrejurări, Brigham Young, Moise al Mormonilor, fu ales şeful Bisericii. Ar fi interesant de lămurit motivele cari l-au determinat pe omul acela, remarcabil de inteligent şi echilibrat să ia în serios «revelaţiunile» lui Ioseph Smith.

In orice caz, e sigur că, fără conducerea lui Brigham Young, Mormonii ar fi rămas o mică sectă neînsemnată în timp ce Brigham Young, chiar fără Mormoni, era menit unei cariere strălucite.

Datorită urmaşului lui Ioseph Smith, recensământul din 1856 arată existenţa a circa 80.000 mormoni.

Brigham Young decise să codifice poligamia. Proectul acesta stârni indignarea lumii întregi. Insă legiuitorul era tare în argumente şi demonstră înalta moralitate a poligamiei. «Poligamia şi sensualitatea sunt două lucruri absolut diferite; noi, Mormonii, suntem servitori umili ai Domnului a cărui voinţă este să populeze pământul credincioşilor săi», spunea el. La Mormoni, avortul era considerat ca cel mai grav dintre păcate.

Nemulţumindu-se cu reforma căsătoriei, Brigham Young, întreprinse reorganizarea tuturor domeniilor vieţii. Astfel, el se ridică împotriva exceselor modei feminine. Ceeace e explicabil, dacă ne gândim că avea să facă faţă cheltuelilor de toaletă a 25 neveste şi 31 fiice..

PROSPERITATE

Astăzi statul Utah, care numără 500.000 locuitori, este considerat ca una din ţările cele mai prospere ale Statelor Unite. Mormonii rămân mereu credincioşi principiului scump profetului lor. Ei sunt, după cum i-a definit învăţatul Theodor Kappstein în celebra lui lucrare **Religiuni**, o sectă care a împrumutat dela judaism ideea de teocraţie, dela budhism aceea a diversităţii lumilor, dela islamism poligamia şi oprirea băuturilor alcoolice, dela catolicism dogma sanctităţii şefului Bisericii şi însfârşit dela protestantism dreptul de libertate a conştiinţei.

Incolo, sunt nişte păcătoşi ca toţi ceilalţi oameni...

Boxeurul-şarpe

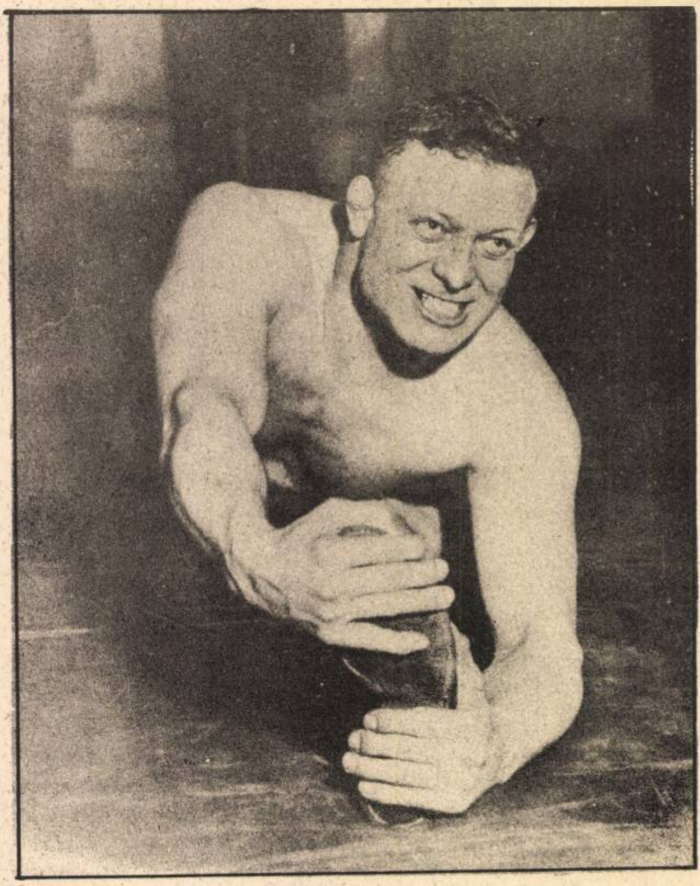

Putere de uriaş şi supleţe de baletistă, iată două calităţi rar întâlnite laolaltă. Este, totuşi, cazul boxeurului german Fritz Kley, care reuşeşte, după cum se vede în fotografia noastră, această dublă performanţă.

No. 9
Anul XI.
„OGLINDA LUMII"
27 Februarie
1932
Redacţia şi Administraţia Bucureşti I, Str. Ing. Anghel Saligny 2
(Palatul «EMINESCU» S. A.) Telefon 325/34 şi 325/35
Abonamente {pe un an 250 lei
{pe 6 luni 125 lei

BIBLIOTECA
UNIVERSITĂŢII
-IAŞI-

In împărăţia copiilor...

— Printre debutanţii vieţii —

Astăzi, nu o să vă vorbim despre lucruri «senzaţionale», dragi cititori; nu o să vă facem destăinuiri teribile, poate nici măcar interesante, nu o să vă desvăluim taine şi aspecte cari să vă hrănească numai curiozitatea. Aveţi tot dreptul — ştim prea bine — să cereţi, după o zi de muncă, de supărări sau pur şi simplu, de... plictiseală câteva pagini recreative, cu ilustraţii sugestive, cu texte... stimulente, cari să vă poarte închipuirea cât mai departe, spre orizonturi nebănuite, spre lucruri neştiute, sau în cel mai rău caz, să vă trezească simţurile la cunoaşterea unor fapte şi fenomene pe cari le ştiţi numai din auzite, vag, imperfect.

Totuşi, ne-am propus, de data aceasta, să vă vorbim despre un lucru pe care îl ştiţi, îl vedeţi în fiecare zi, treceţi pe lângă dânsul cu indiferenţă (fiindcă vă apasă grijile, e drept), fără să căutaţi a-i măsura proporţiile şi farmecul, fără să vă străduiţi a-i pătrunde marele mister, a-i lămuri tainele sufleteşti.

Incă n'aţi ghicit despre ce e vorba? Nu ne vine a crede să fiţi atât de îndepărtaţi de acel miracol care împarte atâta lumină în juru-i, care înseninează atâtea frunţi şi amuză atâtea conştiinţe încărcate.

Deci, suntem înţeleşi: pătrundem, împreună cu d-v. în împărăţia copiilor...

Lume vastă, pestriţă, turbure, nepreţuită. O întâlnim la tot pasul, sub forma unui scâncet, a unui ţânc care nu ştie ce vrea şi se află în treabă cu gâtlejul, cu mânuţile, cu glesnele lui roşii de frecuşul scutecelor. Ne înveseleşte, ne sâcâie, ne exasperează: nu avem răbdare să deosebim ritmica plânsului, sacadarea savantă a bocetului, tonul nebănuit al ţipătului, pentrucă începem noi să sbierăm ca nişte sălbatici. Atunci ochii verzi, ca iarba culcată, ori albaştri ca azurul, ne privesc speriaţi, şi apoi dau drumul cisternelor de lacrimi. Irisul li se umflă, născiorul începe să tremure, guriţa se sgârceşte şi inima ta, mămico supărată, ori tătuţule îngrijorat, se face mică de tot, ţi se strânge de durere la gândul că ai stârnit o suferinţă inutilă.

Am rămâne mai multă vreme înaintea leagănului, dar n'avem nici o clipă de răgaz. Ne aşteaptă alţi tovarăşi. Haideţi cu noi.

...Intâlnim în drum câteva exemplare nestemate cari să-şi tot numere zilele până la vre-o 365 şi ceva, cu fălcile rotofeie, cu trupul învolt ca o donicioară, cu zimţii gingiilor clănţănind primele vorbe. Dar pe aceştia luaţi-i mai degrabă, în braţe, voi scumpi părinţi, fiindcă aveţi, credem, cu toţii nevoie de câteva clipe de voioşie. Şi să trecem mai departe. Adică să înaintăm în vârstă cu vreo douăzeci de luni.

O vizităm o jumătate oră pe Doina, care îndrăzneşte să împlinească, acuşi, trei ani. Inutil să vă spun că e o femeie şi jumătate: după ce i-ai fost anunţat de servitoare, te lasă, frumuşel, să aştepţi în hall, exact atâta vreme cât i-ar trebui ca să se gătească celei mai îndrăcite cochete.

Din budoarul ei, îţi vin diferite sgomote: o discuţie înflăcărată şi savantă cu mămica ei, asupra toaletei care trebuie s'o îmbrace, o dispută în privinţa parfumului, — Doina preferă **Quelques-fleurs,** iar mămica ţine morţiş la **Chanel** (ce oroare!) — un conflict pe chestiunea iaurtului: păpuşa, mânjită cu smântână de sus până jos nu mai vrea să pape. Alteori, trebuie să ai forţa de resemnare să aştepţi ca Doina să-şi îndeplinească obligaţiunile de matroană faţă de o serie de musafiri, sosiţi mult mai înainte decât d-ta: în primul rând acrobatul de cauciuc care, după terminarea spectacolului, trebue să se ducă la culcare, de preferinţă sub pat. Apoi cele trei fiice legitime: păpuşa bavareză cu un ochiu scos de iatagan-furculiţă, balerina din Nürnberg, — Iosephina — care a început să devină cam.... ciungă, şi pisica — «Pussi» — tratată cu indiferenţă, de când a înscris, barbar, câteva cercuri strâmbe pe mânuţele gingaşei sale mame..

Insfârşit, un divertisment muzical: o melodie suspectă şi de un timbru nelămurit, ceva care ar putea fi asemuit la rigoare cu... pipi.

Şi eşti primit în apartamentul Doinei, în care domneşte ordinea cea mai ştrengară, albul cel mai lucitor şi natural, prezenţa curioasă a fetiţei. Cum să vi-o prezint:

E o fiinţă foarte stranie, o «femeie» periculoasă, fatală am patea spune, care te derutează necurmat, te lasă, pe îndelete, să-ţi lămureşti o impresie pentru ca apoi, năpristan, să ţi-o năruiască, dintr'o privire, dintr'o vorbă, dintr'un suspin.

Uneori, seamănă cu o veveriţă, elastică, avântându-se vaporos pe scaune, pe masă, pe pian, învârtejind casa într'un iureş de veselie şi desordine. Atunci e cu neputinţă să o stăpâneşti: o forţă năvalnică a pământului ce ţâşneşte în şipote de cristal şi de lavă...

Alteori e albă, catifelată, felină: când ţi se aşează pe braţe, te cuprinde o poftă nebună s'o săruţi, când mâna ei fină se plimbă, cultivată, prin păr, îţi alintă, cald, obrajii şi se cere mângâiată.

Când face câţiva paşi de dans

(Continuare în pag. următoare)

1. Meditaţiune: Singur căluţu e martorul discret al acestei reflecţii prelungite în aşteptarea înfăptuirii unui miracol. — 2. Se serveşte desertul: aşezaţi, cuminte, la mesuţele lor ordonate, copiii dela grădiniţă primesc prăjitura delicioasă, care le va pune în mişcare nasul şi mâinile. — 3) Unul din sporturile favorite ale copiilor: echitaţia... pe calul de lemn.

„Lăsaţi copii să vină la mine“: directoarea le împarte „ceva bun“ între care şi o linguriţă de bună dispoziţie la fiecare.

— menuet în speţă — rochia se transformă într'o toaletă secolul XVII-lea, cu toată graţia ei încărcată şi întreaga atitudine pare aceea a unei marchize. Insfârşit când (cum oare să vă spun?) când... stă pe oală, poza ei meditativă este de o concentrare ce ar înşela pe cel mai ager dintre fizionomişti.

Vă daţi seama aşa dar, dece personalitatea Doinei este atât de complexă şi de atrăgătoare.

Are un gust foarte pretenţios în alegerea prietenilor. Foarte puţini oameni pot pătrunde în intimitatea ei: «Calachi» este cel mai bun amic, tovarăş de ananghie salvatorul momentelor penibile, cel care linişteşte spiritele agitate ale duzinilor de copii, care cumpără cele mai multe jucării şi care incarnează, odată pe an pe Moş Crăciun (dar despre asta nu ştie Doina căci întreabă, întotdeauna: «da Calachi unde e?»). Vine apoi mămica, tovarăş de o inteligenţă remarcabilă, cu care Doina se înţelege ca cu o soră şi tătuţu posesorul unui secret de nepătruns în a te adormi, fără să simţi... Nu ştiu cum se face că, seara, tătuţu, care are nişte dinţi luminoşi şi o frunte frumoasă încât să-l tot priveşti, îşi apropie capul de al tău şi fără să-ţi spună o poveste (căci fantezia lui e uzată, în cursul zilei, la afaceri), şi fără să-ţi intoneze vreo melodie (căci n'are auz muzical) îţi şopteşte un descântec, ale cărui vorbe se preling ca nişte picături de **apă moartă:** şi de odată, ochii ţi se închid ca fila unui ceaslov, lăsată lin să cadă, mădularele se strâng şi se pregătesc de noapte, în poziţia lor strâmbă, iar respiraţia porneşte să taie liniştea odăii ca un ferăstrău de mătase...

Oricât i-aţi da, nu e mulţumită: o „temeie“ veşnic nesatisfăcută, capricioasă, direct.. imposibilă. Când tace, însă, e încântătoare ca orice temeie...

Eu cred s'o lăsăm pe Doina în pace. Degeaba am rămâne să petrecem toată noaptea, de veghe la căpătâiul ei: somnul îi e lin şi frumos dar tainic şi îndelung. Abia mâine dimineaţă. târziu, mâna molcomă a mămichii îi va trece prima turburare peste faţă.

Am putea să-l vedem pe Tudorel. E nouă seara şi cu siguranţă, că nu doarme. Stă, pe divan, cu «Gheiuţa» care îi citeşte gazeta.

— Mămico, ce scrie aici, în dreapta? întreabă el arătând semnătura unui articol.

— Stă scris numele domnului care a făcut povestea.

— Şi cum îl cheamă, mămico?

— Al. Zamă.

— Haha! isbucneşte Tudorel bătând din palme. Mămico, dă-mi jurnalul să-l sorb.

Tudorel care, am uitat să vă spun, trebuie să împlinească la vară cinci ani, este un copil foarte cuminte... când doarme.

Restul timpului şi-l împarte în diferite zone de activitate, între cari cele mai importante sunt dirijatul plăcilor de gramofon şi a muzicii dela radio şi colecţionarea de muşte.

Tudorel a început să bată tactul, după muzică, de foarte multă vreme: e interesant să-l vedeţi cum schimbă mişcarea la un potpouriu, unde tempoul se schimbă tot mereu: aici 2/4 sau 4/4 — ritmul unui marş militar, dincolo 3/4. un vals cald şi şerpuitor. Vrea să se facă «dirijator». deşi îl tentează. de-opotrivă, medicina. V'am spus că e colecţionar pasionat de muşte; din Martie până în Octombrie. nu ştie ce e somn, mâncare sau joacă: tot timpul veghează geamurile ferestrelor. Turteşte. dintr'odată două —trei diptere: acestea se sbat, încă pline de viaţă, între mâinile sale de chirurg experimentat, care, cu un briceag primit **cado** de la tata mare, le face autopsia. Uneori prinde o muscă din sbor, cu o dibăcie pe care n'am reuşit niciodată să mi-o explic: atunci, se mulţumeşte să-i rupă cu degetele mâinii libere o aripioară şi un picior, până ce animalul nu se mai poate mişca.

Să nu credeţi. care cumva că Tudorel e un copil negru la suflet. fără milă, rău cum altul nu e, că-şi petrece timpul chinuind nişte biete vieţuitoare, fără nici o putinţă de apărare. Vă asigur că Tudorel e un copil bun (de pildă, nu i-ar trece niciodată prin minte să-şi bată joc de **Raffi** — pisica cu spatele vărgat în roşu; apoi, dacă «Gheia» l-a rugat de trei ori să bea o linguriţă de cafea cu lapte, el se hotărăşte să soarbă o jumătate). Deci sunteţi de acord cu mine că e vorba de un băieţaş cumsecade..

Goana lui pătimaşă după muşte? Vă asigur că o face din instinct ştiinţific. El însuşi declară după ce a capturat în cursul unei zile. douăzeci de zburătoare şi le aşează, după clasificaţii (adică cele fără cap. cele schioape, ciunge, ori complect schiloade) în cutiile de chibrituri. că strânge material pentru «un laborator de muşte».

Dacă aţi vedea cât de bine sunt conservate «piesele». încă din toamna trecută, v'aţi da seama că Tudorel e un om eminamente de ştiinţă, cu un spirit educat de cercetare. menit să facă laborioase experienţe. mai târziu pe muştele cu două picioare, gângăniile umane...

A învăţat, deunăzi câteva socoteli şi chiar niţel din **Tabla înmulţirii.** Dacă vrei să-i potoleşti râvna, îţi răspunde, ferm:

— Vreau să am **Tabla culturii,** ca tăticu...

Cum şi-o fi închipuit Tudorel cultura generală prin **Tabla culturii** nu am înţeles nici până azi.

Unchiul l-a luat mai de mult, la concertul simfonic al Filarmonicei. Nu vă pot descrie uluirea lui Tudorel când s'a văzut înghiţit de o lojă şi apăsat de bolta imensă a sălii Ateneului. Apoi a început să «admire» decoraţiunea slută a plafonului pe care s'au depus nişte cozi de peşti bronzate, de o barbarie technică exasperantă. Şi-a rotit ochişorii prin staluri nu se dumirea cum atâţia tătici şi mămici pot sta, cuminţi, pe scaune, fără să facă vreo mişcare, uitându-se la nişte muzicanţi depe scenă, mai mulţi decât la Piccadilly (ce bine e acolo! se mănâncă prăjituri).

Deodată se făcu o linişte de mormânt şi apăru un domn înalt, svelt, chel îmbrăcat în frac. Mişcările baghetei nu au fost nimic nou pentru Tudorel, care a început să bată tactul din instinct, de când avea trei ani; însă l-au covârşit sunetele alămurilor, chipurile încordate ale orchestranţilor şi tăcerea din sală. Inutil să vă spun că Tudorel, crezând că trebue să aplaude ca la Pat şi Patachon a întrerupt **andantele** din Simfonia 5-a de Beethovem, cu nişte exclamaţii atât de energice încât nu numai publicul, dar şi dirijorul s'a întors furios spre loja turbulentă, gata să-l înghită pe barbarul meloman. Unchiu se chircise aproape de spaimă. şi ruşine, şi imediat după terminarea Simfoniei a părăsit Ateneul. Tudorel, nedumerit. întreba plângând:

— Dece nu mai stăm, nene, poate cântă Miki Maus?

*

V'aşi povesti multe şotii de-ale lui Tudorel, dacă vremea nu m'ar goni să vă vorbesc despre un subiect mult mai grav şi mai trist. Aţi văzut vreodată copilaşi săraci? Aţi auzit vreo-dată de nişte fiinţe mici cari dimineaţa nu beau ceaiu, peste zi nu sug bombonele, iar seara mădularele li se prăvălesc pe o saltea peticită, toropite de frig? Dacă nu i-aţi văzut crescând şi nu i-aţi auzit vorbind apoi nu ştiţi cât de miraculoasă e viaţa aceasta pe care nu ştim de unde să o apucăm. ca să ne-o facem mai blândă, mai darnică, mai atrăgătoare.

Există în Bucureştii aceştia, pe care-i cunoaşteţi numai din culorile aprinse ale Bulevardului Elisabeta, din frumusețea Cișmigiului și din bunătatea căminului în care, de bine de rău, se bea ceva cald și se mănâncă o pâine dospită, câteva mii de case (cuvântul e rău ales). — bordeie, bojdeuci, pe cari sărăcia și vântul le joacă întocmai ca pe niște cădiri făcute din cărți de joc, și înlăuntrul cărora se sbate o omenire jalnică, letargică, roasă de vermină și de moliile gerului.

Cine se încumetă să deschidă ușa unei astfel de colibe, acum, în plin atac de iarnă, trebuie să biruie zidul compact de zăpadă care s'a ridicat prin tencuiala nevăzută a aerului, în fața intrării. Nici o pârtie de pași omenești nu arată că, dincolo de acest perete gros și mare, răsuflă câteva ființe și așteaptă un semn de isbăvire de... oriunde. Inchipuiți-vă că moartea se încăpățânează uneori, să nu calce cu anii, prin aceste cuiburi în cari se sbat vieți inutile și paralizate.

După ce ai străbătut movila de zăpadă și pui mâna pe clanță, ușa urlă, prelung, de o durere pe care foarte puțini o pot înțelege: au trecut zile (săptămâni, poate?) fără ca cineva să fi făcut uz de ea, așa că, acum scârțâe ca un ferăstrău, geme ca un animal înjunghiat, strigă înebunită:

— Aruncă-ți ochii înăuntru, străine, și vezi ce adăpostesc!

Iți trebuie mult, imens de mult curaj, ca să te uiți de jur împrejur și să surprinzi vre-o mișcare. Incăperea nu poate fi numită odaie, căci așa ceva presupune o masă, un scaun sau, barem o podea. Pe când aici nu vezi decât două rânduri de scânduri, așezate pe niște căpriori, în formă de divane și pe ele zac câteva ghiomotoace de zdrențe, cari amintesc forme de vietăți, prin relieful lor, oarecum rotund. Sunt o mamă, un tată, trei copilași între trei și șapte ani, cari au păstrat din ardoarea lor vitală doar ochii, lărgiți și aprinși de jarul mizeriei. Incolo, organismele hibernează, ca urșii, hrănindu-se din rezervele ciolanelor, pe cari s'a subțiat pielea, precum un sgârciu de hoit.

Oameni buni: nu se pot închipui ochi mai frumoși decât aceia ai copiilor arși de foame și de frig. Am întâlnit în bordeie zeci de perechi de priviri, pleoștite de vânt, ori la colțuri de stradă, cerșind un gologan sau, pur și simplu, rotindu-și obrajii în fața furtunosului spectacol de viață și de frământare, jinduind bunătățile dindărătul unei vitrine, la masa caldă a unui azil. Și vă spun, că pupile mai dogoritoare, sprâncene mai frumos arcuite sclipiri mai captivante decât au **copiii cei mai săraci depe lume,** nu se pot imagina. In privirea lor se sbate o suferință de veacuri, o apăsare sufletească neușurată decât în rare răstimpuri, o mirare și o candoare de îngeri. Ce credeți, trebue să li se încălzească vinele, pentru a putea fi primiți de viața de toate zilele?

Sus: **In sala de jocuri, copiii sunt de predilecție arhitecți. Cu un simț remarcabil al nimicniciei lucrurilor omenești: construiesc și dărâmă, creiază și distrug.** Mijloc: **Singurul loc de totală voluptate este baia: apa țâșnește făcând nenumărate giumbușlucuri, dușul înțeapă plăcut trupurile și apoi e pur și simplu bine.** Jos: **Cine merge cel mai frumos! Ia să vedem, un, doi, trei..-**

*

O sută de copii de aceștia, i-am găsit adunați, deunăzi într'o casă de o rară frumusețe, scăldată în lumină, parfumată de curățenie și dominând unul din cartierele cele mai înpotmolite în sărăcie ale Capitalei.

Este grădinița de copii a asociației A. C. F. E. unul dintre cele mai isbutite și bine utilate adăposturi care s'au făcut la noi pentru îngrijirea celor mici. Ași trebui să vă vorbesc foarte mult despre organizarea acestui locaș de voie bună și lumină, despre eroicele eforturi ale unor femei mărinimoase și deștepte cari poartă pe umerii lor întreținerea institutului. Dar ne-am îndepărta de rostul însemnărilor de față.

E destul să vă spun că un grup de doamne din înalta societate bucureșteană, au părăsit într'o bună zi, interioarele lor elegante, tapisate cu tablouri scumpe și cărți de lux, și, înfruntând troenele câtorva cartiere de panică au smuls pierzaniei o sută de flori amenințate cu veștejirea. Au zidit o casă din piatră solidă, cu sobe de teracotă și cu podele tari. Au cumpărat haine groase și ghete, cu cari au împachetat micile trupuri

(Continuare în pag. 174)

Februarie 1932

Cea mai ciudată lună ce s'a cunoscut vreodată

Februarie 1932 e o lună menită să rămână în istorie, nu atât prin deschiderea primei conferințe mondiale a dezarmării coincidând cu isbucnirea războiului chino-japonez, cât prin grozavele anomalii meteorologice înregistrate în toate țările.

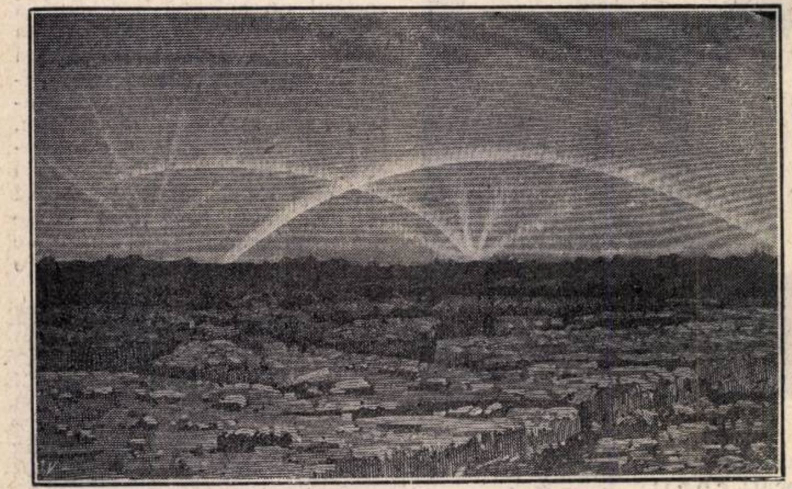

Aurora boreală în Februarie

Februarie 1932 e luna cutremurelor, cicloanelor, uraganelor și a celor mai extreme oscilațiuni de temperatură. Astfel la București trei zile consecutive au avut următoarele caracteristici, remarcate desigur și de cititorii noștri:

LUNI 8 FEBRUARIE: Ger aspru, nori de transit, vânt de Nord.

MARȚI 9 FEBRUARIE: zi de primăvară, cer senin, aer cald, vânt de Sud.

MERCURI 10 FEBRUARIE: ger aspru, cer de plumb, vânt de West, reinceperea viscolului după 40 de zile fără ninsoare.

Aceste trei zile au impresionat mult și pe profani, în primul rând pentru gripa sau coryza căpătată cu prilejul salturilor de temperatură atât de neobișnuite, provocate de scăderi și creșteri prea brusce a presiunei barometrice.

Rezumând timpul în cele trei zile de mai sus, am avut conform calificativelor meteorologice:

8 Februarie: iarnă grea.
9 Februarie: primăvară.
10 Februarie: iarnă grea.

O vreme ca aceasta e favorabilă doar doctorilor, farmaciștilor și comercianților de combustibil, dar cât se poate de defavorabilă restului oamenilor. Totuși trebue să ne mulțumim că n'a fost mai rău, amintindu-ne că acum trei ani, în Februarie 1929 am avut ger polar în toată Europa, termometrul coborând în nordul României la — *43 grade Celsius.*

Iarna aceasta a fost grea, dar nu s'a înregistrat în țara noastră o minimă sub 28 *grade* și din fericire aproape tot teritoriul țării a fost acoperit de un strat gros de zăpadă.

Din punctul de vedere agricol iarna a fost bună, în deosebi luna Februarie, prin ninsoarea abundentă. Desavantajul e că la primăvară ne așteaptă inundații, cele mai multe râuri fiind lipsite de diguri măcar în zonele amenințate prea des de revărsarea apelor la începutul fiecărei primăveri.

CAPRICIILE VREMII

Nimic mai schimbător ca timpul.

La 31 Ianuarie termometrul arăta +10 grade la București în bătaia soarelui și + 4 grade la umbră. Valul de căldură a ajuns și în Bucegi, zăpezile topindu-se parțial sub acțiunea razelor solare.

La 1 Februarie iarna reveni iar, gerul coborând la — 14 grade Celsius în județul Roman, iar în Bucegi începu să viscolească. Schimbarea vremii se resimți până în Cadrilater, temperatura atingând — 3 grade la Balcic.

Maximul barometric mediteranian deplasându-se spre vestul continentului, temperatura scăzu vertiginos în zilele următoare.

La 4 Februarie un cutremur violent zgudui insula Cuba, omorând zeci de oameni și in aceiași zi un ciclon pustii insula Junjonz din Africa orientală.

La 5 Februarie cutremur în Spania, uragane și vijelie în România; troienele de zăpadă au atins în Bucovina 3 metri înălțime, cea mai mare parte a liniilor ferate fiind înzăpezite.

GERAR TARDIV

In iernile normale luna cea mai friguroasă e Ianuarie, numită de popor Gerar și cu drept cuvânt.

La 22 Decembrie soarele trece la tropicul Capricornului și gerul cel mai aspru are loc de obiceiu între solstițiu și Bobotează, iarna slăbind apoi treptat în Februarie și Martie pe măsură ce soarele tot ridicându-se zilnic, spre ecuatorul ceresc, trece la equinox, începând primăvara astronomică.

De vre-o cinci ani se observă însă o anomalie ciclică, natura dându-ne impresia a fi schimbat lunile Ianuarie și Februarie una în locul alteia. După cum vara nu totdeauna Iulie e luna cea mai călduroasă, denumirea de *Cuptor* putând fi atribuită lui August, la fel iarna adevăratul *Gerar* devine Februarie.

Cași în 1929 elementele naturei s'au deslănțuit la paroxism în cea mai scurtă lună. Februarie 1932 a crestat pe răbojul vremii câteva zile sortite să rămână de tristă memorie, Europa căzând în stăpânirea curenților reci din Urali și Oceanul Inghețat, a căror iuțeală de deplasare a atins 15—25 metri pe secundă.

Marea Baltică a înghețat pe litoralul golfului Botnic, între Nystad și Hangö, ghețurile tinzând să blocheze litoralul de nord al golfului Finic.

Marea Neagră a înghețat la Constanța și Sulina, gurile Dunării au fost barate de ghețuri și la Vâlcov au fost iar revărsări de ape.

⁂

Nu totdeauna această lună e rea. Reamintim că Februarie 1930 a fost o lună de primăvară, termometrul arătând la Filaret plus 5 grade noaptea. De altfel până la apariția acestor rânduri vom mai avea zile de primăvară, cu tot gerul din prima decadă a acestei luni.

COMUNICATUL LUI MEMERY

In ultimul buletin al observatorului din Talence a apărut comunicatul lui Mémery asupra activității soarelui în 1931.

Savantul astronom francez ne dă un bilanț al petelor solare observate în anul precedent.

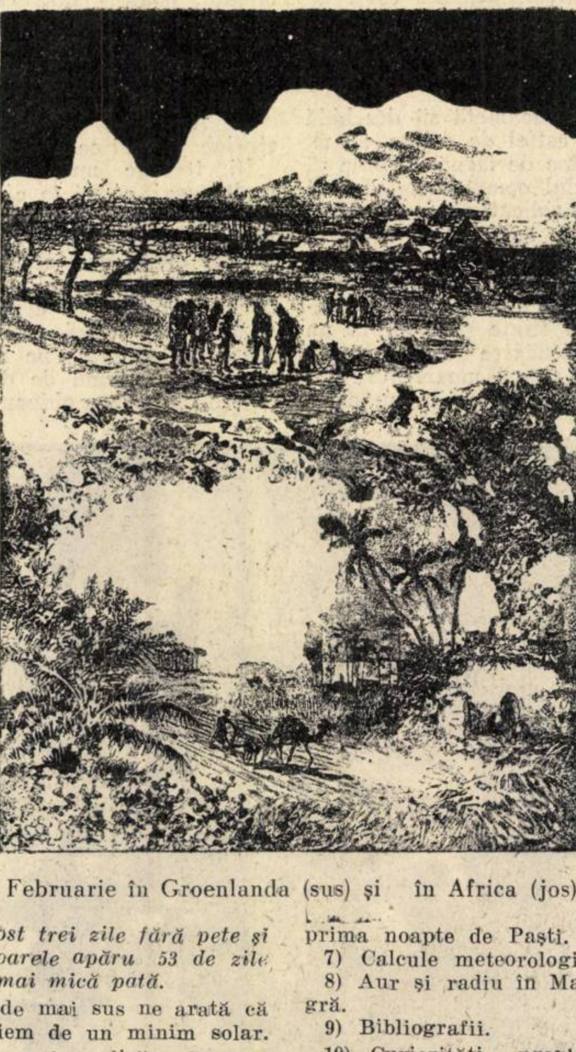

Februarie în Groenlanda (sus) și în Africa (jos).

In 1929 n'a fost o singură zi în care să nu se fi văzut o pată. In 1930 au fost trei zile fără pete și în 1931 soarele apăru 53 de zile fără cea mai mică pată.

Cifrele de mai sus ne arată că ne apropiem de un minim solar.

Mémery mai explică și paradoxul, constatat de mulți meteorologi, că în iernile ușoare numărul zilelor fără soare e mult mai mare ca în iernile grele. Astfel la București soarele apăru în Ianuarie abia 7 zile, iar 24 zile a rămas cu desăvârșire invizibil; in schimb această lună a fost călduroasă, în contrast cu Decembrie și Februarie.

Până se vor înțelege între ei astronomii și meteorologii, noi suferim deocamdată rigorile vremii care nu poate fi prevăzută cu toată precizia.

Un avion polonez fu surprins de uragan aproape de Bacău, dar pilotul informat prin radiotelegrafie avu prudența să aterizeze la timp, altfel aparatul s'ar fi prăbușit în golurile aeriene formate de depresiunea neașteptată a atmosferei.

Fluctuațiile vremii sunt rele mai ales pentru marinari și aviatori, dar meteorologia face progrese zilnice și se va ajunge odată să se cunoască timpul cu toată precizia.

L. F.

⁂

REVISTA «ȘTIINȚA»

A apărut No. 1, anul I al revistei trimestriale «Știința» redactată pe înțelesul tuturor de Ing. L. Florin și cuprinzând următorul sumar:

1) 30 ani de T. F. F.
2) Problema calendarului.
3) Cronologia anului 1932.
4) Buletinul timpului.
5) Efemeride astronomice.
6) Ploaia de stele așteptată în prima noapte de Paști.
7) Calcule meteorologice.
8) Aur și radiu în Marea Neagră.
9) Bibliografii.
10) Curiozități, probleme, jocuri, șah, etc.

Prețul unui exemplar 10 lei. Costul abonamentului pe 1 an 40 lei, pe ½ an 20 lei. Corespondența și mandatele se vor trimite pe adresa: *Ing. L. FLORIN — Căsuța Poștală 70, București I.*

DIN CULISELE ECRANULUI

1. Chiar când regisorul le acordă un «repaos», stelele ecranului nu-şi pot cruţa privirile şi nervii de tentaculele plăcilor fotografice: Maurice Chevalier şi Marlène Dietrich, profită de o clipă de răgaz pentru.... a poza între culise. — 2. Lupe Velez, zburdalnica vedetă, construită parcă din gumă elastică şi respirând numai voioşie, ştie să găsească atunci când trebue şi expresii de patetică durere, cari o fac de nerecunoscut. — 3. Mereu elegantul Adolphe Menjou, îşi poartă graţia fizică pe drumurile de zăpadă dela St. Moritz unde se recreiază. — 4. Două stele: Jeanne Blondel, încântătoarea corifee, face în fiecare dimineaţă, câteva ingenioase exerciţii de gimnastică în tovărăşia celebrei maimuţe Jocko, care este un actor de o vervă irezistibilă.— 5. Cilly Feindt, temerara vedetă sportivă, supranumită «prinţesa circului», priveşte cu încredere calul care o va ajuta la efectuarea celor mai îndrăzneţe acrobaţii.— 6. Cei mai frumoşi umeri de la Hollywood îi are noua celebritate a ecranului Ruth Hall, care a obţinut, de altfel, întâietatea acestei splendori sculpturale şi la un concurs internaţional (odată ce el s'a ţinut în cetatea filmului).

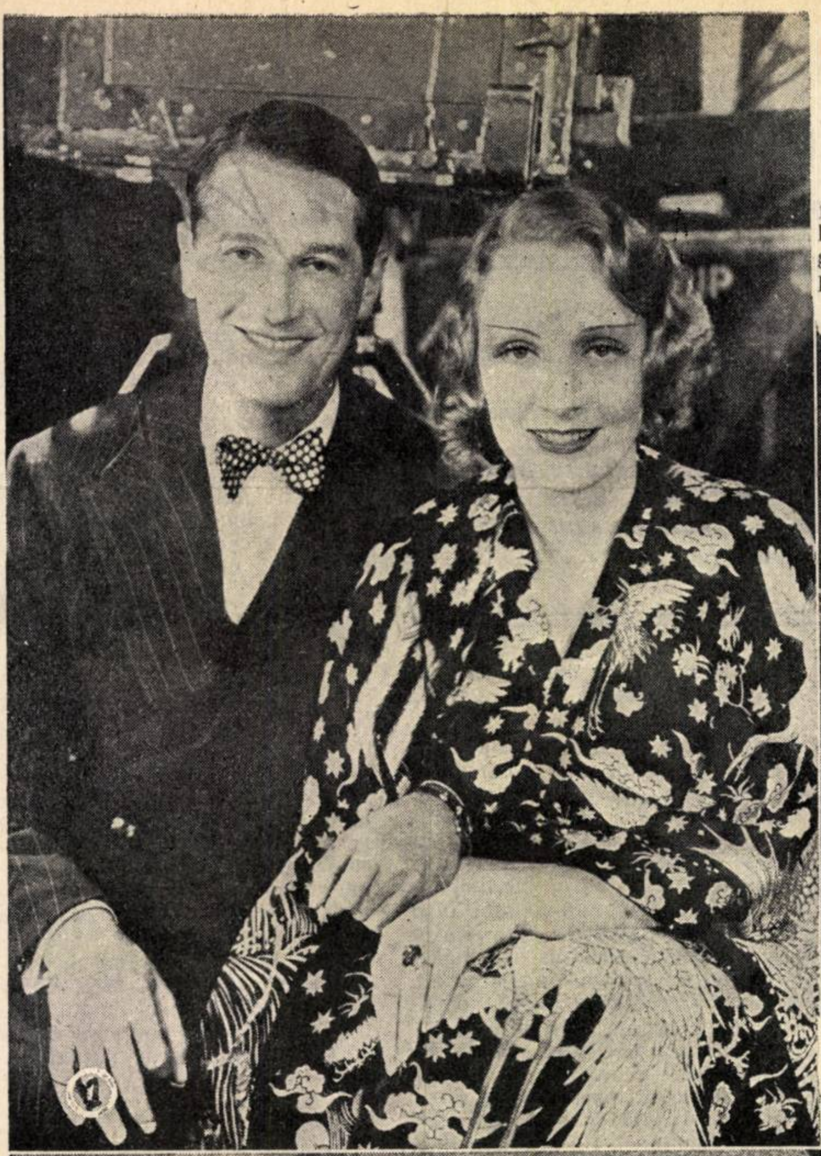

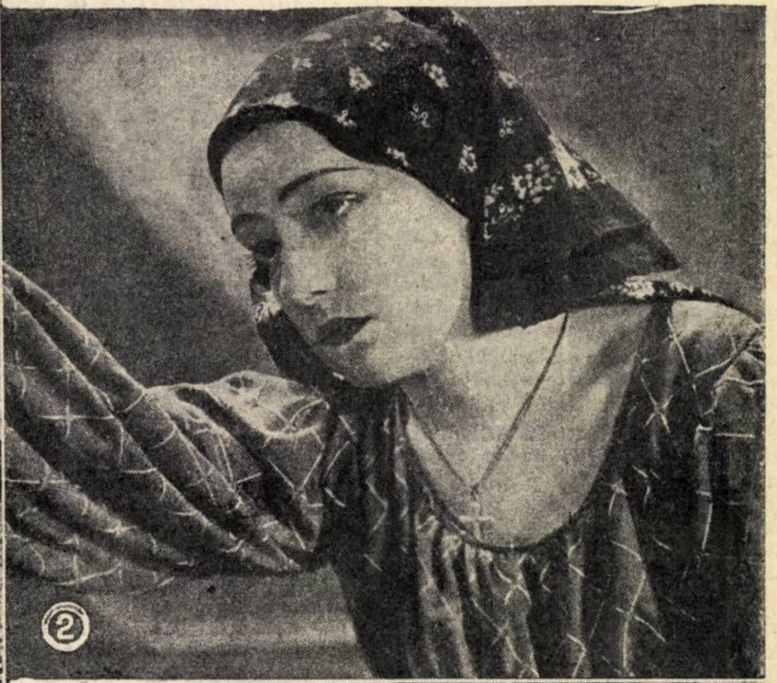

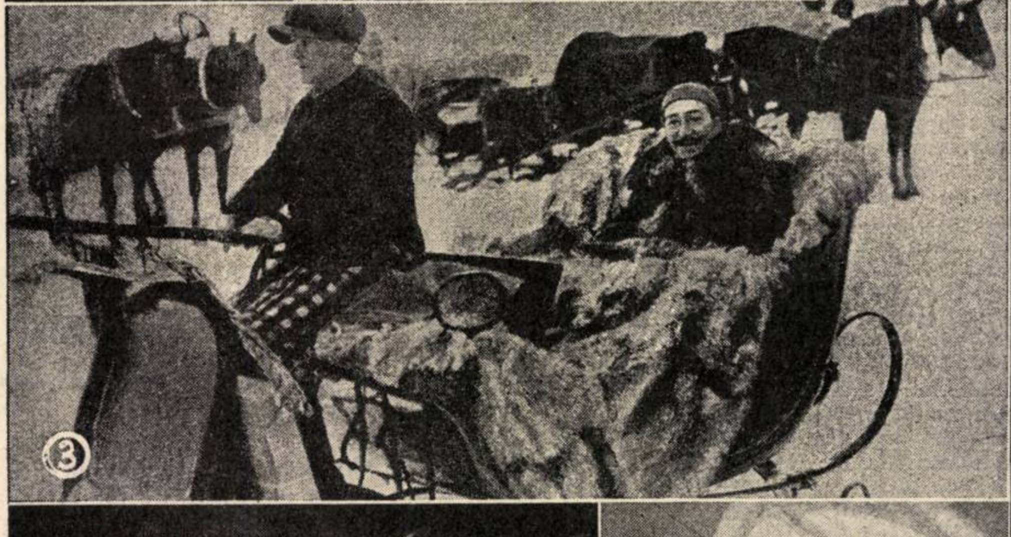

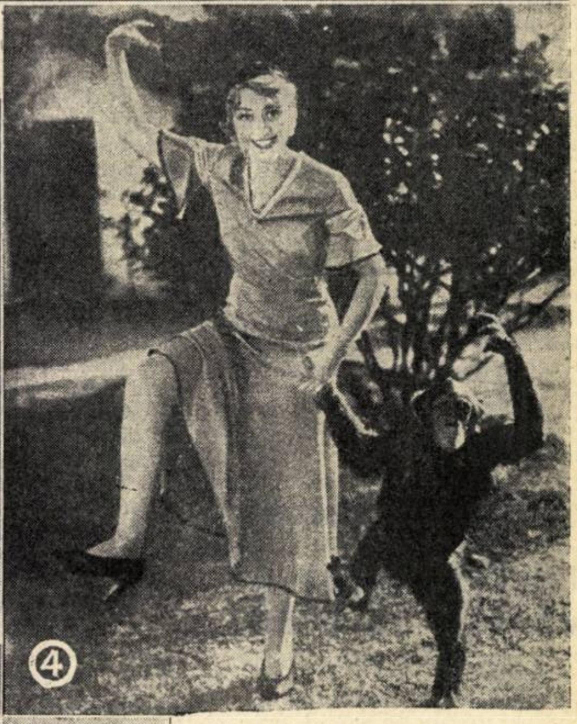

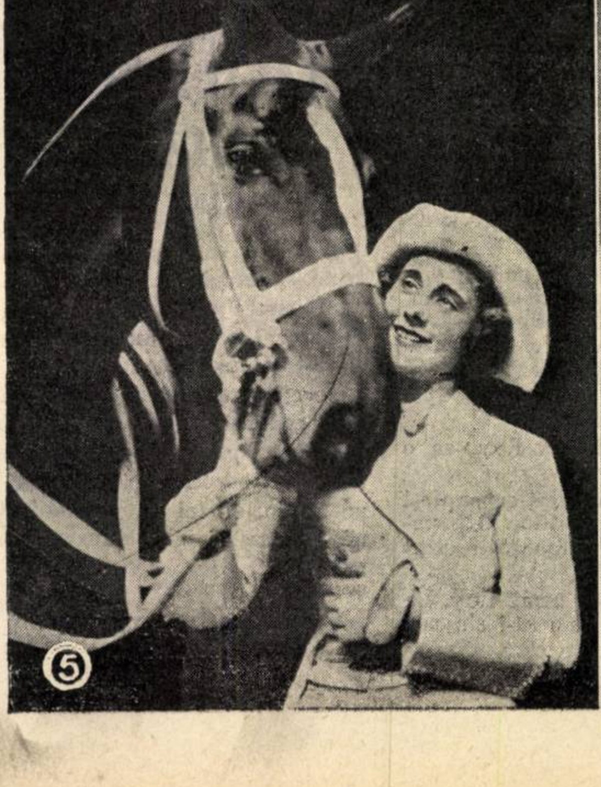

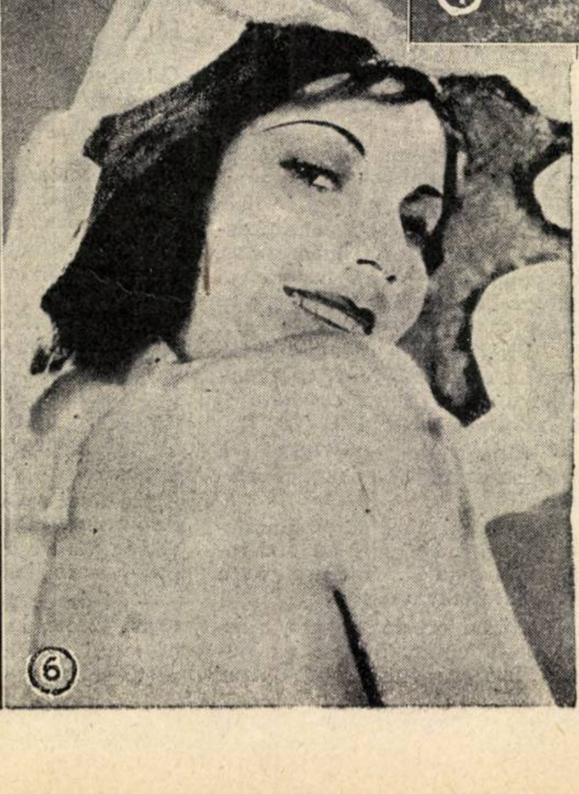

COMOARA

Nuvelă portugheză de EÇA DE QUEIROZ

José Maria Eça de Queiroz (se pronunţă Etza de Chèiros), a fost unul din cei mai renumiţi scriitori portughezi, mort la Paris în anul 1900.

Opera lui de căpetenie este «La Reliquia» roman care a fost tradus în mai multe limbi europene.

Un fel de realism poetic, o cruzime amară în zugrăvirea sentimentelor şi a caracterelor, unite cu un pătrunzător simţ al pitorescului şi naturei, sunt marile calităţi ale lui Eça de Queiroz.

Fraţii Medranos—Ruy, Guannes şi Rostobal, — erau pe vremea aceia, în frumosul regat al Asturiei, nobilii cei mai scăpătaţi şi ocoliţi de toată lumea.

In castelul strămoşesc din Medranos, căruia vânturile aprige ale toamnei îi smulsese de mult acoperişul şi ferestrele, ei îşi petreceau lungile seri de iarnă tremurând de frig sub pelerinele de păr de cămilă, umblând în lung şi 'n lat ca să se încălzească, cu paşi mari, pe dinaintea unui cămin uriaş, în care de multă vreme nu mai pâlpâia vre-o flacără şi nici nu se văzuse vasul de aramă cu fiertură. La apusul soarelui, ei mâncau câte o coaje de pâine, însă cu usturoiu. După aceia, fără candele, deprinşi cu întunericul, coborau să se culce în grajd, ca să fure puţină căldură dela caii lor, cari, tot atât de flămânzi ca şi dânşii se chinuiau ziua întreagă rozând lemnăria grajdului.

Dar într'o zi de primăvară, într'o paşnică dimineaţă de Duminecă, pe când hoinăriau împreună toţi trei prin inima crângului din Roquelanes culegând ciuperci de la rădăcinile copacilor, (cei trei cai păşteau lacomi iarba proaspătă de Aprilie), fraţii Medranos găsiră în mijlocul unui tufiş, sub un maldăr de gunoaie, — un cufăraş vechiu, de fier. Cufăraşul avea trei încuietori, dar în fiecare încuietoare, o cheie care aştepta liniştită să fie întoarsă în broască de către stăpânul său. Pe capac se vedeau încă urmele unor cuvinte în caractere arabe, cari însă nu mai erau citeţe acum din pricina ruginei. Iar înăuntru, până sus, cufărul era plin cu scuzi de aur!...

*

In primul moment, cei trei inşi rămaseră locului, încremeniţi şi emoţionaţi. Apoi îşi vârâră cu lăcomie mâinile în maldărul de aur şi începură să râdă, să râdă cu atâta poftă şi îndrăzneală, încât frunzele plăpânde ale ulmilor din preajmă tremurară înfiorate... Când se potoliră, fiecare se trase înapoi, uitându-se unul la altul. Ochii le scânteiau de şiretenie şi lăcomie... Guannes şi Rostobal ajunseră până acolo încât îşi pipăiră pumnalele ce le purtau totdeauna la cingătoare...

Atunci Ruy, care era gras, roşu, şi cel mai isteţ dintre ei, ridică braţul asemenea unui arbitru, spunând că tezaurul acela — fie că venia de la D-zeu, fie că venia de la Diavol — aparţinea la toţi trei şi deci trebuia să fie împărţit între ei, cântărindu-l pe bună dreptate într'o balanţă... Dar, cum ar fi fost cu putinţă să ducă până la Medranos, tocmai în creerul munţilor, un cufăr atât de greu? Era mai nimerit şi de aceia propunea ca fratele lor, Guannes, care era mai sprinten şi mai cutezător decât ei, să plece călare la Retortillo, un sat din vecinătate, de unde cu puţin din aurul acela să cumpere trei desagi de piele, trei măsuri de orz, trei fripturi şi trei sticle cu vin. Vinul şi carnea ar fi fost pentru ei, cari posteau încă din ajun, iar orzul pentru animale. După aceia, oamenii şi caii, cu aurul ascuns în desagi, să pornească spre Medranos, prin întunericul nopţii fără lună!...

— Ideia-i minunată! îşi dădu cu părerea Rostobal.

Decât lui Guannes nici prin gând nu-i trecea să se deslipească de lângă cufăr. Neîncrezător, scărpinându-şi pielea neagră a gâtului lui de cocor, le răspunse astfel, cu vocea-i domoală:

— Fraţilor! ştiu că acest cufăr are trei chei... Ei, bine, eu vreau să-mi închid partea cuvenită şi să iau cheia cu mine!...

— Atunci şi eu o voi lua pe a mea! se grăbi să adauge Rostobal.

Ruy zâmbi, fără să se amestece în vorbă. Da, nici nu mai încăpea îndoială... Fiecare avea dreptul la câte o cheie...

In chipul acesta, fiecare, aplecat peste cufăr, închise cu putere broasca respectivă. Apoi Guannes sări pe cal şi porni în galop, pe drumul care ducea la Retortillo, — cântând...

In liniştea adormitoare a crângului, pe lângă tufişul care adăpostea comoara, un pârâiaş izvorând din nişte stânci apropiate, se rostogolea neobosit pe o lespede de piatră, scobită în mijloc, unde forma un fel de lac limpede şi potolit, reluându-şi apoi fuga de-alungul pajiştelor înverzite ce se aşterneau până în depărtări... Alături de umbra unui fag, era un stâlp vechiu de granit, acoperit cu muşchiu. Ruy şi Rostobal veniră să se aşeze aci, fiecare cu spada între genunchi. Cei doi cai continuau să pască iarba dulce şi împestriţată cu maci sălbateci şi muguri aurii. Un mierloiu fluera sglobiu, undeva pe sus, printre ramuri... Un miros proaspăt de viorele parfuma aerul luminos al dimineţii... Şi Rostobal cu ochii aţintiţi la soare, căsca prelung, a foame!...

Atunci Ruy, care-şi scosese pălăria şi-i netezia penele roşii, începu să vorbească, cu glasul lui sfios şi măsurat, amintind că Guannes, în dimineaţa aceia, abia se înduplecase să se coboare cu ei, în crângul din Roquelanes. Şi vezi, soarta afurisită! Dacă Guannes ar fi rămas mai bine la Medranos, numai ei amândoi ar fi descoperit comoara şi ei singuri ar fi împărţit-o!... Ghinionul ghinioanelor! Acum trebuiau să dea şi lui o parte pentru ca în scurtă vreme s'o risipească fără milă, prin taverne, cu femeile şi jocurile de noroc!...

— Ah, dragă Rostobal! Dacă Guannes ar fi trecut pe aci singur şi găsia aurul acesta, fără îndoială că nu-l mai împărţia cu noi!

Cellalt mormăi ceva şi parcă mai înfuriat, la rându-i, de vorbele acestea, smulgându-şi firele de barbă, adause:

— Negreşit că nu! pe toţi diavolii din infern!... Fiindcă Guannes e sgârcit!... Ţi-aduci aminte, anul trecut, când a câştigat acei o sută de ducaţi, n'a vroit să-mi împrumute nici un ban ca să-mi cumpăr o pelerină nouă!...

— Vezi? — strigă Ruy, ca o mustrare.

Amândoi se sculară, ca împinşi de acelaş gând ispititor. Sub paşii lor, verdeaţa înrourată a câmpului, scârţâia...

— Şi de ce nu? urmă Ruy. La urma urmei, la ce-o să-i slujească aurul acesta pe care ni-l răpeşte pe nedrept? Nu-l auzi cum tuşeşte noaptea? Paiele pe cari doarme, sunt totdeauna împestriţate cu scuipat de sânge... Cu siguranţă, dragă Rostobal, că n'o să-l mai apuce iarna viitoare!... Totuşi, mă frământă gândul că el va mânca din banii aceştia, cari ar trebui să fie numai ai noştri, căci cu ei ne-am repara castelul; iar tu, ai putea să-ţi ei în slujbă un grăjdar şi să ai iarăşi armele, hainele şi rangul de odinioară, tu care eşti cel mai mare dintre noi, din familia noastră!...

— Atunci să moară, să moară chiar azi! se înfierbântă Rostobal.

— Vrei?

Aproape cu sila, Ruy apucase braţul fratelui său, arătând prin desişul ulmilor, drumul pe care Guannes se îndepărtase cântând.

— Puţin mai încolo, dincolo de lanurile cu grâu, sunt nişte ruine vechi. Trebue să te hotărăşti, Rostobal, tu care eşti cel mai puternic şi mai îndemânatec... O lovitură de spadă!... Şi e drept să fie rândul tău, acum, fiindcă de atâtea ori, fără nici o urmă de consideraţie, Guannes te-a făcut prost şi neştiutor, în auzul tuturor, prin taverne, spunând că nu ştii să citeşti literile şi numerile !...

— Ce nemernic!

— Haide !

Porniră. Ajunşi lângă nişte tufişuri cari astupau drumul, se pitulară în spatele lor. Rostobal îşi şi descinsese spada. O uşoară adiere înfioră frunzele copacilor, pe sus... Auziau destul de limpede dangătul blând al clopotelor din Retortillo. Ruy, mângâindu-şi barba, se străduia să ghicească ce oră putea să fie, privind soarele care se înclina spre orizont... Un stol de corbi fâlfâi pe de-asupră-le, croncănind...

(Sfârşitul în numărul viitor)

A apărut:

LUDWIG LEWISOHN

ISRAELE INCOTRO?

ROMAN

TRADUCERE DE

EMANUEL CIOMAC

Această lucrare pasionantă, care a avut un enorm răsunet, atât în Statele Unite, cât şi în Franţa, unde a fost tradusă, sub titlul «Israël où vas tu?» ar avea aproape caracterul unei auto-biografii. Ca şi autorul, eroul principal aparţine unei familii de emigranţi evrei din Germania. Ca şi autorul, eroul a avut o cultură şi o formaţiune pur americană. Asemenea unuia altuia, amândoi au crezut că şi-au găsit o ţară şi un neam. Asemenea unuia altuia, amândoi n'au întârziat de-a vedea că s'au înşelat. Sunt pagini de o înaripată inspiraţie şi de o patetică măreţie.

Cereţi la toate librăriile precum şi
la Editura «EMINESCU»
Bucureşti I, Str. Anghel Saligny 2

A APĂRUT

al treisprezecelea volum din aventurile extraordinare ale lui Arsène Lupin.

SECRETUL OMULUI

INVIZIBIL

de MAURICE LEBLANC

Şi la noi, ca şi pretutindeni aceste aventuri senzaţionale cari au făcut faima universală a lui Maurice Leblanc, au obţinut un succes neîntrecut.

Cereţi pretutindeni şi la depozitul general, editura «Eminescu» Str. Ing. Anghel Saligny 2, aventurile extraordinare ale lui Arsène Lupin, cu lei 30, volumul 30 lei, precum şi ultima lucrare apărută.

SECRETUL OMULUI
INVIZIBIL

SPORT

Eugène Huat, pe care-l reprezintă clişeul nostru din stânga, a reuşit, după cum se ştie, săptămâna trecută la Paris, o victorie prin abandonare în repriza cincea, asupra compatriotului nostru, Lucian Popescu. Eşecul lui Lucian, pe care mulţi îl scontau, dar foarte puţini îl bănuiau atât de net, a stârnit la Bucureşti, ca şi în toată ţara de altfel, o consternare profundă pe care nu o poate explica decât orgoliul măgulit atâta vreme de succesele repurtate cu brio de către micul nostru campion.

In mâinile sale boxul românesc îşi pusese năzuinţa confirmării definitive în oraşul în care se plămădesc marile vedete şi în care pulsează intens viaţa adevărată a boxului european. Deşi obligat să abandoneze după repriza patra, Lucian Popescu a reuşit totuşi să lase o impresie din cele mai favorabile în cursul scurtului interval cât a angajat lupta cu Huat. Ziarele franceze, cari au comentat această partidă, sunt unanime în a recunoaşte minusculului campion european calităţi deosebite, pe cari sârguinţa şi seriozitatea le va cizela în viitorul cel mai apropiat.

Invingătorul său, Eugène Huat, este astăzi boxeurul cel mai popular din Franţa şi totodată unul din pugiliştii cu cel mai mare credit pe piaţa ringului internaţional. Victoria sa asupra compatriotului nostru îi deschide din nou calea spre titlul mondial la categoria cocoş, deţinut de negrul Al. Brown.

Desenul din mijloc sintetizează o scenă dintr'un match de ping-pong. Acest joc interesant, pe care-l practică sute de mii de tineri pe tot întinsul globului, s'a popularizat cu o iuţeală extraordinară, recrutând aderenţi din toate straturile sociale. Succesul deosebit pe care l'a repurtat noul sport se datorează faptului că poate fi practicat iarna ca şi vara şi nu necesită aproape nici un fel de cheltuială. In România, ping-pongul are nuclee puternice în aproape toate centrele sportive, dar este departe de a fi organizat pe bazele cari să-i asigure un progres constant şi definitiv.

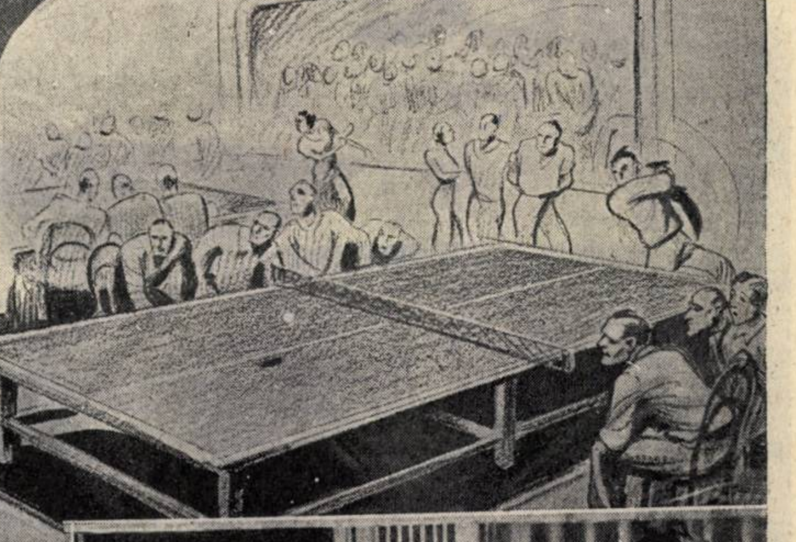

Jos în stânga, clişeul nostru îl reprezintă pe patineurul american Irving Iaffe, câştigătorul cursei de 5000 metri, la olympiada de iarnă dela Lake Placid. Victoria americanului asupra unor alergători cu renume mondial, l-a fixat instantaneu în fruntea concurenţilor dela Lake Placid.

Clişeul de jos din dreapta ne arată o figură interesantă din foyerul unui varieteu din New-York. Două girls şi un dansator repetă o figură nouă. Dansatorul nu este altul decât marele Georges Carpentier, căruia eşecul din memorabilul match cu Dempsey i-a deschis drumul luminos al... dancingurilor din lumea veche şi nouă, unde este de ani de zile, vedetă de prima mână. Dansul i-a distrus aureola, dar gurile rele afirmă că i-a consolidat în schimb situaţia financiară pe care pumnul lui Dempsey i-o zdruncinase serios...

ULTIMELE EVENIME

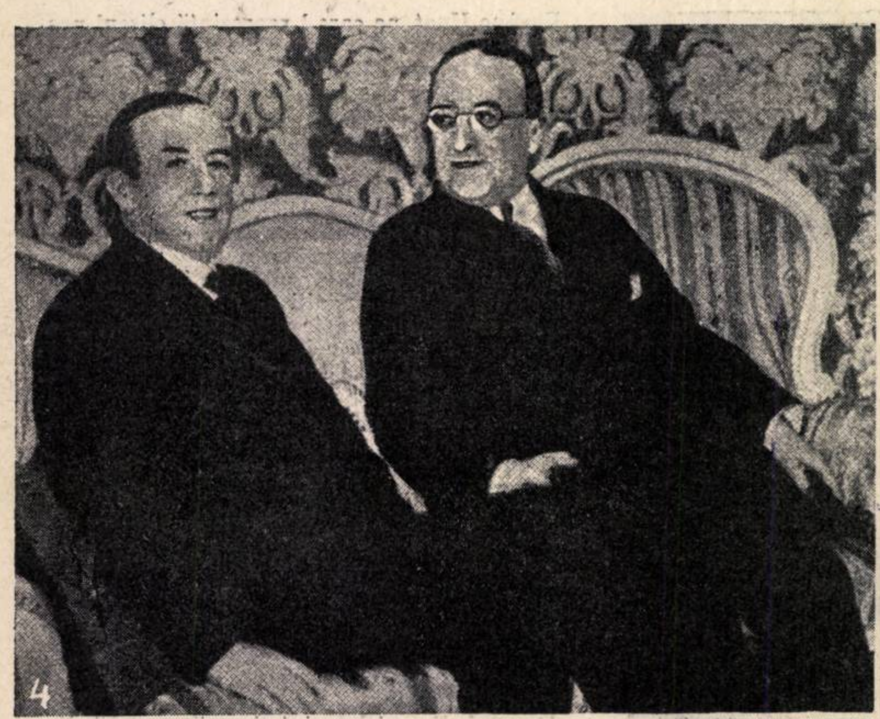

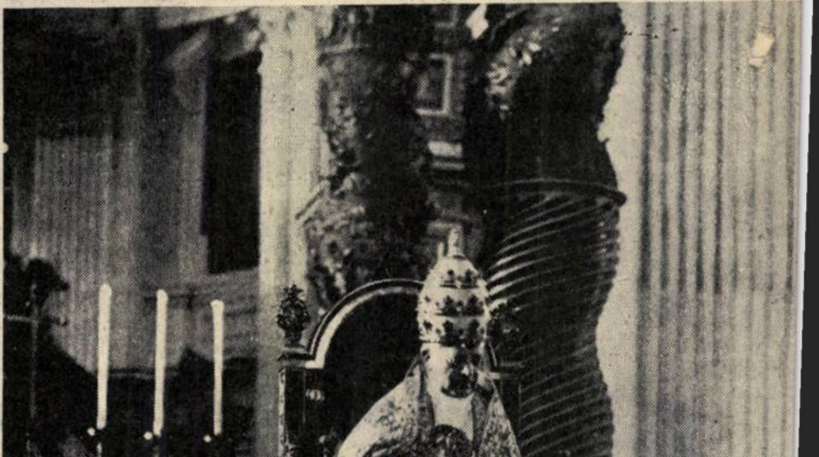

1) Marele dramaturg german Gerhardt Hauptmann asistă la rep
dru extraordinar, de regisorul Max Reinhardt: în dreapta sc
Seeckt. — 2) 10 ani de păstorire a papei Pius XI: părintele Bi
du-se pentru pacea mondială. — 3) Cea mai bună patineusă di
dela Lake Placid titlul de campioană în patinajul feminin. — 4
Henderson, stând de vorbă într'o întrevedere particulară cu şe
5) Un nou record mondial de viteză în automobil: George Ey
strălucită, dobândind o medie de 190.473 km. pe oră. — 6) Ma
căsătorie morganatică la curtea regală suedeză: prinţul Lenna
torească, împotriva voinţii părinţilor săi, cu domnişoara Kar
8) Dela «regină a frumuseţii» asasină: Mrs Winnie Ruth Jud
medic, urmează să fie electrocutată peste câte-va zile. Fosta
zime care a făcut neînduplecată justiţia: iat-o în faţa juraţilo
ţei dela Geneva: doctorul Bruening, can

ENTE ALE SĂPTĂMÂNII

3

7

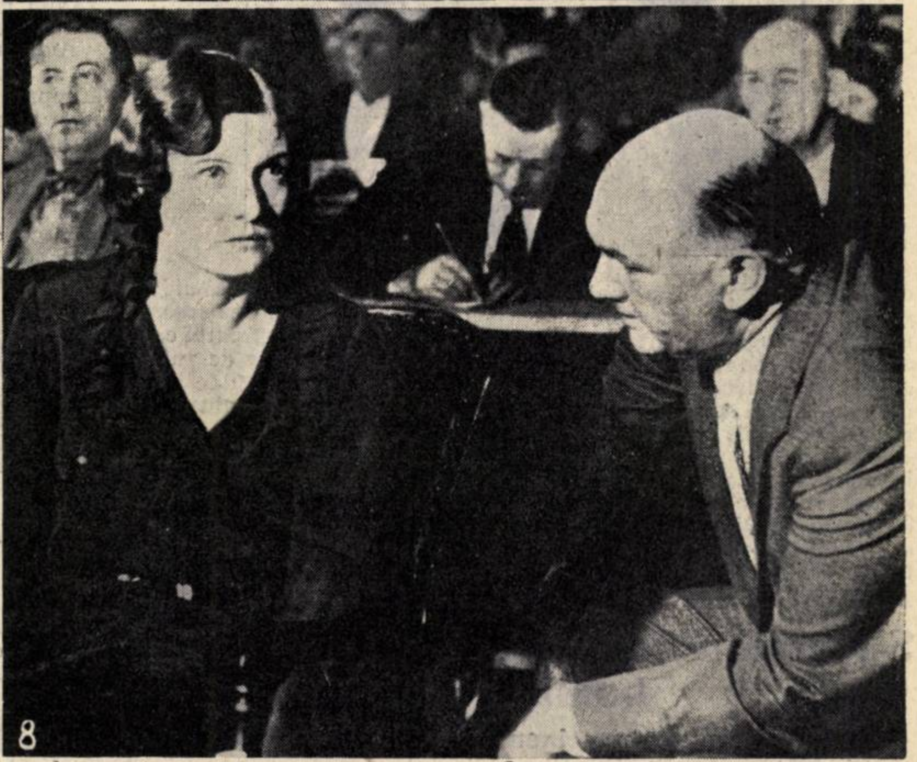
8

9

re zentarea «Povestirilor lui Hoffman» înscenată la Berlin într'un ca-
riito unui artista Helene Thimig, Max Reinhardt şi generalul von
se rică a celebrat o messă în biserica Sf. Petru din Roma, rugân-
n lume: norvegiana Sonja Henie, a dobândit la Olimpiada de iarnă
) La conferinţa dezarmării dela Geneva: preşedintele adunării,
ul delegaţiei franceze şi recent prim-ministru, André Tardieu. —
sto n. rivalul colonelului Campbell, a stabilit o nouă performanţă
ch ul de hockey Bucureşti-Viena: o fază din cursul jocului. — 7) O
rt, în vârstă de 22 ani şi diplomat agronom, a hotărât să se căsă-
n Nisswault. Cununia lor va avea loc zilele acestea la Londra. —
d, aleasă anul trecut Miss Arizona, fiica unui preot şi soţia unui
regină a frumuseţii a omorât doi copii ai unei prietene, cu o cru-
r, alături de soţul său, d-rul W. O. Judd. — 9) Desbaterile conferin-
elarul republicei germane, vorbind dela tribună.

O glumă electrică

Se cunosc în general condiţiunile morţii prin electrocutare: închisorile americane, în special celebra fortăreaţă Sing-Sing, posedă câte un scaun electric, pe care îşi găsesc moartea, în câteva minute, delicvenţii cu cele mai grele pedepse. In deobşte clipele descompunerii organice sunt îngrozitoare. Totuşi, studentul Vernon Rosebrauch, pe care-l vedeţi aşezat pe scaunul electric pentru a primi prin trupul său botezul unui curent de... 200.000 volţi, pare destul de liniştit şi chiar vesel.

200.000 volţi? Vă daţi seama ce însemnează această cantitate enormă de curent electric. Este deajuns o simplă scânteie pentru a preface în cenuşe pe nenorocitul care şade comod pe fotoliul funebru.

Care e atunci, secretul acestui joc? O tradiţie a Universităţii din Portland (Oregon) vrea ca toţi studenţii să treacă prin această baie a morţii. Ei sunt îmbrăcaţi în haine de puşcăriaşi şi... gâdilaţi de forţa electrică ucigătoare, exact până în punctul când nu mai pot suporta zvâcnirea aceasta infernală. Dar dacă curentul care trece prin el, e grozav de puternic pentrucă are 200.000 de volţi, nu are nici o putere de distrugere, pentrucă n'are nici un amper. Ori tocmai amperii sunt acei cari produc moartea îngrozitoare a condamnaţilor prin electrocutare.

Iată cum studenţii din Portland au senzaţia morţii fără a avea în schimb... dezavantagiile ei.

Spectatori desculţi, flecari şi sugând bomboane...

Aspecte asupra cinematografului japonez

Japonezii nu au filme vorbitoare şi principiile lor cinematografice sunt cu totul diferite de ale noastre. In timp ce majoritatea filmelor americane şi europene tratează despre viaţa şi gândirea modernă, Japonezii încearcă să păstreze idealurile şi tradiţiunile de altădată şi descriu uzurile şi obiceiurile strămoşilor lor, de acum 200 ori 300 de ani.

Apoi, Japonezii nu au deloc simţul humorului, sau cel puţin aşa cum îl înţelegem noi. Nu numai că muşchii lor faciali sunt foarte puţin mobili, dar ei nu înţeleg nici măcar ce poate fi comic în anumite grimase ale feţei, în faţa unor întâmplări poznaşe cari ne provoacă râsul, nouă, Europenilor.

Orice spectator care intră într'un cinematograf japonez, trebuie să-şi scoată ghetele şi să le lase la intrare, înainte de a ocupa un loc în sală, în confortabile fotolii sau balcoane de pluş. Sala e plină de bărbaţi şi femei cari fac un sgomot ce te asurzeşte şi de copii cari sug bomboane, ca în America... Japonezii sunt în stare să simtă emoţii extrem de violente şi — la nevoie — să se «ambaleze» nebuneşte...

Spectacolul începe printr'un film de actualităţi, urmat de două mari filme serioase. (Japonezii nu au realizat niciodată vre-o peliculă comică, în care să exprime forma lor specifică de humor).

Decorul reprezintă aproape întotdeauna o grădină măreaţă, un castel princiar, ori un sat de pescari la malul mării.

Cavaleri, ciudat îmbrăcaţi şi oameni înarmaţi rătăcesc într'o curte de palat, neînchipuit de mari în hainele lor de ceremonie; chipurile sunt grimate ca în evul-mediu, părul tăiat într'un mod foarte curios, săbiile au două mânere. Războinicii duc o viaţă palpitantă: se bat în duel, sunt îndrăgostiţi, ori călătoresc pe marea Japoniei, pe nişte vase nu mai puţin stranii.

Duelurile au loc destul de des pe nisip, la ţărmul mării. Pruni înfloriţi, cu culori scânteietoare, alcătuiesc un decor minunat pentru scenele de dragoste. Tinerele fete sunt întotdeauna modeste, gingaşe, sentimentale; amorezii respectuoşi şi de o forţă extraordinară.

Se văd încă, pe cărări, urmele unor bătălii sângeroase între gladiatori. De obiceiu luptă patruzeci contra altor patruzeci, până ce trădătorii rămân — toţi — cu craniile sfărâmate, zăcând neînsufleţiţi, pe pajişte.

Mari bătălii navale sunt prezintate cu atâta intensitate de viaţă, încât spectatorul are impresia că aude bubuitul tunurilor de bronz sau vibraţia miilor de săgeţi, isbindu-se de pereţii corăbiilor.

Totul e redat cu foarte multă bărbăţie şi mişcare. Spectatorii japonezi se încălzesc, urlă şi se isbesc unii de alţii.

Oricât de pasionant ar fi, însă, filmul, impresionează, totuşi, mai mult prezentarea lui artistică, în care se oglindeşte întreaga simţire a Japonezului. Farmecul şi frumuseţea ţării sunt, pentru străini mai ales, o a doua revelare a furtunosului imperiu. Minunatele alei de livezi în floare cari duc spre temple, unde preoţii bătrâni saltă, încoace şi încolo, arzând tămâie, minusculele căsuţe ţărăneşti cu acoperişurile semănate de flori, sau bărcile de pescari cu pânza înclinată îndreptându-se spre port, în căderea nopţii... având totdeauna ca decor Fuji-Iama, muntele sacru, iată atâtea aspecte preţioase şi pentru noi, Europenii, ale cinematografului japonez.

Turnul din Pisa, iarăşi în primejdie...

Pisanezii sunt alarmaţi: faimosul lor turn pare să se fi aplecat în ultimul timp, peste măsură... Apa creşte în jurul temeliei, transformând terenul într'o adevărată mlaştină. Dacă, ferească Dumnezeu...

Autorităţile italiene nu mai ştiu ce să facă, de când profesorul Cuppari a descoperit infiltrarea apei în subsol, provenind dintr'o sursă ascunsă.

Un profesor francez, d. Imbeaux, venit anume dela Paris la Pisa, socoate că singurul remediu constă în construirea unui zid circular de ciment.

O întreprindere franceză s'a oferit să facă lucrările necesare pentru proteguirea turnului, însă autorizaţia de a instala şantierul i-a fost retrasă în urma cererii arhitecţilor italieni.

Comisiunea desemnată de guvernul italian studiază, actualmente, un proiect al arhitecţilor pisanezi, constând în drenarea apei, schimbându-i cursul printr'un canal.

Se vinde un Ducat

Muenchner Illustrierte Presse anunţă că, în mijlocul republicii germane, în provincia Silezia, se află de vânzare ducatul de Sagan, proprietatea unui francez coborîtor din ilustrul prinţ de Talleyrand. E un apanaj al coroanei prusace. Imensul domeniu de Sagan, cu splendidul său castel şi bogatele colecţiuni artistice, e de vânzare de multă vreme dealtfel. Preţul e o... bagatelă: 10 milioane dolari, adică un miliard 600. mil. lei. Astăzi proprietarul ar fi decis să mai scadă din preţ, dar cumpărători tot nu se găsesc, dintr'un motiv foarte simplu. Guvernul prusac a atras atenţiunea că nu va încuviinţa transfertul proprietăţii decât în cazul când proprietarul va fi de naţionalitate germană. Or, astăzi nu prea se găseşte un cetăţean german care să poată furniza, bani peşin, un miliard şi 600 mil. lei. Proprietarul actual e un francez, care locueşte la Paris: d-l Bozon de Talleyrand-Périgord, duce prusac de Sagan, duce francez de Valencay. E mai bine poate, scrie ziarul muenchenez, ca ducatul să rămână, ca şi până astăzi nevândut, căci totalitatea preţului de cumpărare ar trebui să meargă în străinătate, constituind o importantă retragere din finanţele germane: ducatul de Sagan a fost dobândit de casa de Talleyrand, în urma căsătoriei princesei Dorotea de Courlande, din casa de Biron, decedată în anul 1862, cu ducele Edmond de Talleyrand, nepotul ilustrului om de stat francez. Din perechea Edmond-Dorotea coboară toată familia actuală Talleyrand-Sagan. Şi cum ducatul de Sagan e un apanaj al coroanei prusace, lucrurile au rămas neclintite, după revoluţia dela Weimar, din 1918. Drepturile coroanei prusace au trecut în seama guvernului prusian. Suzeranul, în speţă primul ministru, nu are decât să înregistreze transfertul de proprietate. Dela încheierea tratatului dela Versailles, Talleyrand-ii au avut tactul să nu viziteze decât foarte rar orăşelul Sagan, unde posedă totuşi un splendid castel şi bogate colecţiuni artistice.

A apărut:

ADRIENNE THOMAS

Catrina-Soldat!...

ROMANUL UNEI FETE DIN ALSACIA-LORENA

Romanul unor experienţe neobicinuite trăite de o femeie cu suflet extraordinar, în timpul marelui război. Singura şi cea mai puternică viziune a războiului mondial redată de pana unei femei. Numai în Germania, această lucrare a trecut de 100.000 exemplare şi s'au anunţat ediţii noui în toate limbile.

Cereţi la toate librăriile precum şi la Editura „Eminescu". Bucureşti I, Str. Anghel Saligny 2.